

PHILIP VAN MUNCHING

Nghe bố này, con gái!

Những điều về cuộc sống
bố muốn con biết

THE KNOWLEDGE
Knowledge for the Future

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

Nghe bố này, con gái!

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

NGHE BỐ NÀY CON GÁI

Những điều về cuộc sống bố muốn con biết

Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

Website: www.thaihabooks.com

Cuốn sách được xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa Công ty Cổ phần Sách Thái Hà và Nhà xuất bản Simon & Schuster, Inc., Mỹ.

Vietnamese language translation copyright © 2009 by Thaihabooks.

BOYS WILL PUT YOU ON THE PEDESTAL (SO THEY CAN LOOK UP YOUR SKIRT) – A dad's advice for daughters / Philip Van Munching

Copyright © 2005 by Philip Van Munching.

All rights reserved.

Published by arrangement with the original publisher, Simon & Schuster, Inc., USA.

PHILIP VAN MUNCHING

Nghe bố này, con gái!

Những điều về cuộc sống
bố muốn con biết

Kiểu Vân *dịch*

Thanh Minh *hiệu đính*

(Tái bản lần 1)

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

3

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Mục lục

Lời mở đầu.....	7
Lời giới thiệu.....	11
1 - Vật chất	22
2 - Số phận.....	34
3 - Vẻ đẹp	43
4 - Bạn trai.....	54
5 - Tình dục	61
6 - Sự nhẫn tâm.....	72
7 - Cho qua.....	83
8 - Hình xăm.....	93
9 - Internet	100
10 - Sự tiếc thương	112
11 - Tự kiểm soát.....	121
12 - Sự hoài nghi.....	132
13 - Lời nói thô tục.....	142
14 - Niềm tin.....	151
15 - Làm thế nào để được hạnh phúc	162

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Lời mở đầu

Hầu hết các bậc phụ huynh đều công nhận rằng làm cha mẹ là một trong những công việc khó khăn nhất trên thế giới. Đó cũng là một trong những việc quan trọng nhất, như cựu Đệ nhất Phu nhân Jacqueline Kennedy Onassis từng nói: “Nếu bạn không biết cách nuôi dạy con cái thì tất cả những việc khác bạn làm dù có tốt đến mấy cũng không thật sự có ý nghĩa”. Mục tiêu của chúng ta là hướng dẫn con cái, giúp chúng lớn khôn với những giá trị bền vững, lòng tự tôn và khao khát đóng góp cho xã hội... nhưng những gì mà chúng ta mong muốn đạt được không thể phụ thuộc vào nỗ lực của mỗi chúng ta. Điểm số đánh giá khả năng làm cha mẹ chỉ có ý nghĩa khi con cái chúng ta đi đúng con đường của chúng.

Những cuốn sách dạy cách làm cha làm mẹ chiếm một vị trí không nhỏ tại các cửa hàng bán sách. Chúng ta cũng thường xuyên nhận được rất nhiều lời khuyên từ sách vở, tạp chí, trên tivi và từ bạn bè, người thân. Đồng thời, chúng ta cũng bị những tác động bên ngoài ảnh hưởng khiến công việc làm cha mẹ càng trở nên phức tạp. Nuôi dạy con cái ngày nay có nghĩa là phán đoán và ngăn chặn được những hiểm họa từ Internet, lạm dụng tình dục, sự

phức tạp của thế giới ngày nay, nhất là sau vụ khủng bố 11 tháng 09, khi chúng ta chợt nhận ra rằng mình không còn được bảo vệ an toàn như trước đây nữa. Vì thế mà việc làm cha mẹ chưa bao giờ lại khó khăn đến thế, và cũng chưa bao giờ lại quan trọng đến thế.

Chẳng cần suy nghĩ chúng ta cũng có thể nhận ra việc giao tiếp với con cái đóng vai trò quan trọng như thế nào. Cha mẹ nên tâm sự với con về những điều rất gần gũi với cuộc sống của chúng ta như cái chết, lòng trung thành, tình dục, tình bạn. Thông thường, cha mẹ luôn băn khoăn liệu đã đến lúc thích hợp để nói với con về điều đó hay chưa, chúng ta sẽ nói và không nên nói những gì... và đôi khi đơn giản là chúng ta sợ phải đối mặt với những vấn đề gây hoang mang đó. Vì vậy mà chúng ta luôn phải nhờ đến sự tư vấn của Dr. Phil¹.

Lần đầu tiên tôi gặp Philip Van Munching là khi chúng tôi nói chuyện vui với nhau nhân dịp có buổi lễ ở trường Mẫu giáo của con gái chúng tôi. Tôi lập tức có cảm tình với anh, một người đàn ông vui tính, tốt bụng, thông minh, hiểu biết, và tinh táo khi cần tinh táo, tinh cảm khi cần tinh cảm. Anh biết quan tâm và đầy lòng trắc ẩn, luôn sẵn sàng lắng nghe mọi người. Philip đã trở thành một trong những người bạn thân thiết nhất của tôi, anh luôn chia sẻ với tôi những khó khăn trong cuộc sống, những lời khuyên của anh luôn rất hữu ích, thông thái,

¹ Dr Phil hay Phil McGraw là một gương mặt tiêu biểu trên truyền hình Mỹ, là nhà tâm lý học, người phụ trách chương trình truyền hình về tâm lý nổi tiếng ở Mỹ. Chương trình của ông có tên là *Dr. Phil Show* (Chương trình của Bác sĩ Phil).

kỳ lạ và rất đúng lúc.

Đó cũng chính là cách anh ấy đưa ra lời khuyên khiến bạn không thể không đọc cuốn sách này. Trong những trang tiếp sau đây, Philip nói chuyện chứ không phải là rao giảng với hai cô con gái của mình. Anh cũng chỉ ra rằng hướng dẫn của bố mẹ không phải lúc nào cũng là hàng loạt những lời thuyết giáo khô khan, mà có thể là những cuộc đối thoại đầy thương yêu, cảm thông và chia sẻ. Và đây là những vấn đề mà anh đưa ra là cách tốt nhất để giúp một trái tim đang tan vỡ tìm lại niềm tin hay thậm chí là khi giải thích việc xâm mình là một ý tưởng chẳng hay ho gì, anh cũng đã thành công và trở thành một người kể chuyện sắc sảo, thông minh, một người hướng đạo tài tình cho những cô gái trẻ.

Quan trọng nhất, Philip là một người cha tuyệt vời. Anh yêu hai cô con gái của mình và anh không mong muốn gì hơn việc làm “người cha tốt”. Khi viết những lá thư đầy thương yêu mà cũng rất hóm hỉnh cho hai cô con gái yêu quý của mình là Anna và Maggie, Phillip đã mang đến cho mỗi chúng ta một kế hoạch để giải quyết nhiều vấn đề nhạy cảm với con cái của chính chúng ta.

downloadsachmienphi.com - Katie Couric

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Lời giới thiệu

Nếu cha ngã trước một chiếc xe buýt

Tôi không chắc chắn lắm liệu đó có phải là dấu hiệu của tính thực dụng hay sự tự tin, nhưng càng nhiều tuổi, dường như rất nhiều người hay có những cuộc độc thoại kiểu như thế này: “Nếu mai tôi chết...”. Những người khác có thể nghĩ ra những cách khác nhau. Còn tôi thường hay nói theo cách “bình dân” hơn như sau: “Nếu ngày mai tôi ngã trước một chiếc xe buýt...”

Điều này rất có thể sẽ trở thành sự thật vì cách đây mấy tháng, vào một buổi chiều ấm áp, tôi đã gần ở tình trạng như vậy. Tôi đã lao đến trước một chiếc xe buýt.

Đó không phải là chiếc xe buýt đã suýt làm tôi mất mạng, ít nhất lúc đầu là như vậy. Đó là do tầm chắn của chiếc xe tải che mất tầm nhìn của tôi. Khi tôi bước ra khỏi góc cua của Đại lộ số 5 và Phố 33, rõ ràng là tôi có thể bước sang đường theo tín hiệu đèn, rất có thể tôi đã phỏng đoán được tốc độ của chiếc xe buýt loại M3 một cách chính xác và, chỉ thêm một bước nữa, tôi có thể đã nằm sõng soài ở trên đường rồi. Trong một khoảnh khắc đứng

trước mặt người lái xe và nhìn rõ chiếc xe buýt, tôi đã nhận ra lỗi của mình - tôi lập tức lùi lại khi chiếc xe tải lao qua. Tôi lùi lại vào đúng làn đường của xe buýt. Có một tiếng còi. Tôi không thể nói rằng tiếng còi đó là của xe tải hay xe buýt, hay đó là tiếng còi của giác quan thứ sáu vang lên trong một khoảnh khắc cực kỳ khẩn cấp, bởi vì tôi chỉ có thể nhớ mà không phân biệt được âm thanh ấy. Âm thanh đó vang lên một cách khẩn cấp khiến tôi vô cùng hốt hoảng và sợ hãi. Tôi thậm chí còn không nhớ nổi mình đã nhìn người lái xe hay bằng cách nào chân tôi lùi lại trên vỉa hè phía tây của Đại lộ số 5. Tôi chỉ biết rằng chiếc xe buýt vẫn tiếp tục đi, suýt đâm phải tôi, và tôi thì kịp lùi lại nơi tôi xuất phát.

Có một thuyết rất thú vị trong y học: Nếu nhịp tim của bạn tăng lên 5 tỉ nhịp/phút trí nhớ ngắn hạn của bạn gần như ngừng hoạt động. Đó có thể là do sự lưu thông máu.

Tuy vậy, tôi đã từ chối trở thành một phần của lớp nhựa, trên đường phố New York, và điều quan trọng của câu chuyện không phải là tôi đã may mắn (may mắn thế nào được nhỉ?) hay tôi đã cực kỳ ngu xuẩn (thật khủng khiếp, ôi Chúa ơi), mà là việc tôi đã suýt mất mạng. Điều này ngay lập tức khiến tôi chìm trong những cuộc độc thoại cao quý với chính bản thân mình để tự hỏi liệu tôi sẽ được nhớ đến như thế nào, và rằng cụm từ "*Ôi Chúa ơi*, tôi đã suýt nữa khiến vợ tôi góa bụa và các con tôi mồ côi". Đó cũng là lần đầu tiên tôi có thể nhớ lại cảm giác rằng tôi phải kiểm kê nơi lưu giữ những nỗi tiếc trong tâm hồn mình.

Và bạn biết gì không? Tôi không thể tìm thấy điều gì

cả. Trong khi tôi cảm thấy có nhiều thứ chán ngắt, và thậm chí là có nhiều thứ khiến tôi xấu hổ, thì chẳng có cái gì ở mức độ khẩn cấp cả. Chẳng có gì tôi đã không làm khiến tôi phải mất ngủ, tôi không làm điều gì có lỗi với ai mà lại không xin lỗi.

Đối với một gã đã suýt nữa nằm dưới bánh xe buýt, tôi cảm thấy mình khá ổn. Trừ một ý nghĩ, giống như một lời trách cứ. Nếu tôi lao đến trước xe buýt và chết một cách ngu xuẩn và thương tâm – hay thậm chí là chết một cách vinh quang, đưa những đứa trẻ (và cả những nữ tu) lên một chiếc phao cứu sinh ở Easter River¹ – thì có lẽ những ý nghĩ cuối cùng trong tôi sẽ là: Tôi đã không chia sẻ với hai con gái nhỏ của tôi về tất cả những kinh nghiệm tôi đã trải qua mà chắc rằng, chúng sẽ có ích cho các con tôi trên đường đời sau này. Tôi sẽ cảm thấy nuối tiếc nếu không gửi gắm lại cho chúng những bài học quý giá mà tôi đã rút ra từ những sai lầm của mình, những điều mà tôi đã làm đúng, và những lời khuyên bổ ích mà tôi đã từng nhận được.

Tối hôm đó, sau khi ôm vợ và các con gái chặt hơn một chút, tôi thức dậy tự hỏi liệu có một cách nào đó để tránh trường hợp đáng tiếc ấy. Có lẽ, đó là lần đầu tiên từ khi trở thành một người cha, tôi suy nghĩ về cách thức và thời điểm tôi sẽ nói với các con gái của mình về những điều quan trọng. Liệu tôi có nên đợi cho đến khi những việc đó xảy ra, và lúc đó sẽ đưa ra những lời bình luận? Liệu tôi có nên im lặng cho đến khi các con hỏi tôi? Tôi có

¹ Một eo biển hẹp ở thành phố New York.

nên đọc những cuốn sách dày đến 548 trang của các nhà giáo dục học có bằng cấp về tâm lý trẻ em và ghi lại những điểm đáng lưu tâm? Điều gì sẽ xảy ra nếu các con không nghe lời tôi? Liệu chúng có nghĩ tôi quá tự đề cao/ phiền phức/ ngốc nghếch/ xa cách? Còn nếu tôi đưa ra những lời khuyên tệ hại? Khỏi phải nói, với những câu hỏi này thì làm sao mà ngủ cho được?

Những ngày sau đó, tôi đã nghĩ rất nhiều về lời khuyên tốt nhất mà mình từng nhận được và nguồn gốc của những lời khuyên đó. Tôi nhận ra ngay rằng những thứ giúp tôi rất nhiều trong cuộc sống tuy đến từ nhiều nguồn khác nhau nhưng lại theo một cách thức giống hệt nhau. *Đẩy khích lệ. Bằng Giao tiếp.* Tôi không nghĩ rằng mình đã nghe theo bất cứ lời khuyên nào mang tính giáo điều, và cũng chẳng có điều gì được bắt đầu bằng những từ đại loại như “Hãy để thầy/bố/mẹ nói cho em/con biết rằng” hay “Con/em/cháu cần phải lắng nghe điều này. Tất cả những gì tốt đẹp đều đến từ những cuộc đối thoại, thường là với những người có kinh nghiệm”.

Làm cha mẹ mà không có sự chuẩn bị trước hóa ra không quá mệt mỏi. Có lẽ, tôi cũng không cần một loạt những bài thuyết giảng được chuẩn bị kỹ càng - bởi chúng sẽ chỉ như nước đổ lá khoai - thay vào đó tôi nên tập trung vào giải thích cho các con gái của tôi cách mà tôi tin là tốt nhất. Tôi cần nói cho các con hiểu là không chỉ tôi đã học những gì mà còn là tôi đã học điều đó *như thế nào*.

Tất nhiên, điều còn lại vẫn là vấn đề về chiếc xe buýt. Một cơ hội (rất hiếm hoi) là nếu chiếc Grim Reaper có

chọn tôi vào một ngày nào đó, tôi nhận ra rằng sẽ tốt hơn nếu tôi viết tất cả những thứ mà tôi muốn con gái của tôi, Anna và Maggie biết. Vào lúc tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về những gì mà tôi hi vọng có thể viết cho các cô con gái của tôi, thì tôi cũng thấy mình đang viết cho cả những bé gái của các bạn tôi nữa, để đánh dấu những sự kiện quan trọng trong cuộc đời họ, cả những sự kiện tốt và xấu. Những người bạn tốt nói cho tôi biết rằng họ sẽ dùng những lá thư này để bắt đầu trò chuyện với con gái họ và họ đã gợi ý tôi viết cuốn sách này.

Tôi chợt nhận ra rằng việc mình tự trải nghiệm bằng cách viết ra có một lợi ích, đó là *khoảng cách*. Lời khuyên hiệu quả nhất được đưa ra trong một số hoàn cảnh nhất định, chứ khi có vấn đề xảy ra thì lời khuyên sẽ chẳng còn cần thiết nữa.

Ví dụ: Nếu một ngày kia cô con gái rượu của bạn trở về từ trường đại học với một người bạn trai 40 tuổi, tôi không chắc là mình có thể bình tĩnh nhìn nhận sự việc và không tự hỏi tại sao anh ta lại là sự lựa chọn số một của con bé. (Thậm chí nếu có thể, tôi cũng ngờ rằng tôi không thể nào nhìn anh ta đầy thiện cảm và lắng nghe anh ta được).

Viết ra tất cả những điều này có thể loại bỏ được giới hạn do hoàn cảnh bỏ buộc, không chỉ là những giới hạn hạn chế khả năng của người cha đưa ra những lời khuyên hữu ích cho con, mà còn cả khả năng lắng nghe của cô con gái nữa. Hai vợ chồng tôi đang thực hành - một cách từ từ, là không để những cuộc tranh cãi về những vấn đề quan

trọng kéo dài nếu một trong hai chúng tôi đang tức giận, nhất là với người kia. Những cái đầu nóng thì không sáng suốt và cởi mở, và tôi đồ rằng những cái đầu khổ đau hay sợ hãi cũng tương tự như vậy. Khoảng cách, khi được tiến tới bằng việc đi quanh một tòa nhà để thư giãn, hay dành thời gian viết ra những gì cảm nhận, là một công cụ quan trọng nhất giúp bạn đổi mới và giải quyết những vấn đề trong cuộc sống. Khoảng cách giảm nhẹ những cơn giận và xoa dịu nỗi sợ hãi, và nếu được áp dụng, nó sẽ rất hiệu quả với bạn.

Hãy coi tất cả những điều tôi viết dưới đây như lời khuyên của cha bạn, những điều mà ông ấy muốn bạn lắng nghe, những chỉ dẫn từ trái tim và khối óc chứ không vì tình thế bắt buộc. Đó là những bài học cuộc sống được truyền đi vì những hi vọng chứ không vì sự cấp bách hay giao phó. Đó là những chỉ dẫn đến từ một khoảng cách vừa phải.

Nhưng hãy hiểu rằng từ “khoảng cách” ở đây chỉ có ý nghĩa như cảm giác xa cách, khi tôi nghĩ cuốn sách này có những điều mà con gái tôi có thể muốn biết và những tình huống mà nó có thể gặp khi trưởng thành. Không có một chút khoảng cách nào giữa tình cảm của một người cha đối với con gái mình. Các chương tiếp sau chính là những điều tôi hiểu và chất lọc về thế giới này với hi vọng, bạn sẽ áp dụng nếu thấy phù hợp. Nhưng trước hết, hãy để tôi nói về những điều mình hiểu khi làm cha:

Con gái là giấc mơ đã thành hiện thực của cha mẹ. Tôi luôn mơ ước có con gái, cũng như những người khác mơ ước được chơi ở vị trí trung vệ hay mơ ước được làm chủ

các công ty lớn. Tôi thích có con gái. Giá mà tôi có thể giải thích rõ tại sao. Dù thế nào thì những điều tôi mong muốn chỉ là nhỏ nhen, khiêm tốn, nó cho thấy tôi hơi thiếu mơ mộng, hoài bão một chút. Ngay cả trong mơ, tôi cũng chưa bao giờ tưởng tượng ra việc làm cha có thể mang lại những cảm xúc sâu sắc đến vậy.

Tôi nhận thấy việc viết lách chỉ mang lại sức sống nhất định, nhưng tôi vẫn say sưa với nó. Có lẽ, đó là món quà tuyệt vời nhất mà con gái có thể mang lại cho cha mình. Vì chúng chưa biết đến những vấn đề phức tạp của cuộc đời, hay bị ảnh hưởng bởi những quan điểm giới tính (hay bất cứ thứ gì từng làm những người ở New York phải mất đến 200 đôla trong vòng 45 phút tranh luận với các chuyên gia), các cô con gái tôi đã cho tôi thấy những điều bị bỏ lỡ khi cuộc sống trở nên thiếu xúc cảm. Chúng dạy cho tôi rằng chẳng có gì phải xấu hổ khi khóc vì con cái nói với mình một cách trang trọng rằng chúng yêu mình “còn nhiều hơn cả trăng sao” và cha mẹ sẽ phải xấu hổ khi không nhận ra những khoảnh khắc đó chính là những điều tuyệt vời nhất mà cuộc đời mang lại. Con gái đã giúp tôi hiểu rằng không chỉ trong những lúc riêng tư mới nói lời yêu thương mà nên được nói ra ở bất cứ đâu vào bất cứ thời điểm nào. Những điều tốt đẹp – tình yêu, hạnh phúc và lòng tự hào – cần phải được tôn vinh một cách thoải mái và thường xuyên. Tôi sẽ dành cả phần đời còn lại của mình để cảm ơn các con gái tôi về những điều đó.

Còn một điều khác tôi muốn nói trước khi chúng ta bắt đầu, đó là cái mà tôi gọi là “Hội chứng Chim chết”.

Một lần, tôi đi bộ cùng con gái nhỏ Maggie của tôi ra chỗ để xe. Con bé đang hát bài hát trong phim Titanic tệ hại phải đến lần thứ một triệu còn tôi thì nhận thấy con bé đã lớn đến nỗi tôi không còn phải công nữa. (Cái đầu gối và lưng của tôi vô cùng biết ơn vì điều này). Cả hai bố con tôi cùng cười đùa tíu tít... cho đến khi tôi nhìn thấy một con chim chết nằm trên lối đi. Thế là tôi đã làm như các bậc cha mẹ thường làm: tìm cách để con không chú ý đến chú chim khi bước qua. Còn con bé thì cũng như bao đứa trẻ khác: Nó cười vang khi được tôi nhấc bổng lên và vẫn không hay biết gì về lý do khiến tôi làm vậy.

Phải đến sau này tôi mới nhận ra là mình đã làm một việc sai lầm với Maggie. Ý định của tôi là tốt nhưng khi che giấu con bé về một sự thật cơ bản của cuộc sống, tôi đã làm nó mất đi khả năng nhận thức để có thể nói và hiểu đúng về chuyện đó. Tôi không thể nói quá về tầm quan trọng của một sự việc nào đó, chẳng hạn như nó sẽ xóa tan nỗi sợ hãi về cái chết hay bất cứ điều gì khác, nhưng tôi tin rằng sự béc bối của mình trong trường hợp này là sai. Chính những ví dụ nhỏ thường ngày về những điều khắc nghiệt như cái chết sẽ chuẩn bị cho các con những tình huống lớn, ít gặp phải hơn.

Vì vậy, tôi sẽ vẫn tiếp tục để con bé ra ngoài khi mà tin tức buổi tối đầy những chuyện bạo động, khủng hoảng, nhưng tôi sẽ cố gắng để không trở thành tấm vải che mắt con bé. Tôi sẽ cố gắng để nó thấy hết về thế giới, cả những

mặt tiêu cực và tích cực.

Trong đó có cả những khiếm khuyết của tôi, và tôi sẽ nói rõ về chúng ở những trang tiếp theo đây. Tôi hi vọng khi biết những điều ngớ ngẩn và đại khờ của tôi suốt 42 năm qua, bạn sẽ không bối rối, bạn đọc thân mến. Hãy hiểu rằng tôi không ngại phải nói ra những chuyện đó. Giống như chú chim chết trên lối đi, hầu hết các bậc cha mẹ đều nghĩ rằng sai lầm của họ là những sự thật khó chịu tốt nhất nên được che giấu và quên đi. Nhưng tôi đã học được một điều: Sai lầm chính là thước đo chân thực nhất về bạn, về cả động cơ lẫn bài học rút ra từ sai lầm đó. Chúng định nghĩa về bạn và những điều bạn học được. Và có thể chúng là những thứ duy nhất trên đời thực sự là của bạn. Khi bạn thành công, mọi người sẽ tranh công với bạn còn khi thất bại thì lỗi lầm chỉ là của riêng bạn mà thôi. Vấn đề là làm sao để tận dụng được lỗi lầm đó.

Điều đó thật khó hiểu, tôi biết. Hãy thử xem ví dụ này nhé:

Có lần tôi và con gái lớn Anna thử làm một căn phòng từ ghế, khăn và chăn đệm. Căn phòng được dựng lên rất tỉ mỉ, chúng tôi thậm chí còn đặt một chiếc đèn chạy bằng pin để đọc cuốn *Chú rùa Yertle*. Chúng tôi phải mất nửa tiếng mới làm xong. Được 10 phút thì con bé muốn đặt những con búp bê Barbie dọc theo chân cạnh bàn uống nước. Thế là mọi thứ đổ hết. Con bé nhăn nhó một phút, rồi nói: “Chờ nhé, con biết hãy làm” (Tôi cũng không thể hiểu hết những lời tự nói với mình khó hiểu của con bé

bốn tuổi này). Rồi nó vào bếp, lấy ra một chiếc hộp, đặt lên bàn và phủ một cái chăn lên. Tất cả các con búp bê đã nằm gọn trong đó.

Khi bà nội đến, con bé chỉ cho bà xem mỗi cái hộp đó. Người cha ngốc nghếch của nó đang vui mừng về cái rèm cửa và chỗ đọc sách còn Anna thì chỉ cần cho bà xem cái hộp được sắp xếp khéo léo ra sao để chứa được cả chục con búp bê. Con bé đã nỗ lực để khắc phục nên nó tự hào nhất về cái hộp đó.

Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng khi ta lớn lên, sai lầm sẽ lớn hơn và quan trọng hơn. Không hẳn đâu. Trừ những lỗi lầm lớn có thể huỷ hoại cuộc sống, còn đâu mọi lỗi lầm đều có những hậu quả giống như sự đổ xuống tạm thời của “cân phòng” đó. Khác biệt duy nhất là khi bạn càng lớn thì bạn càng thấy bối rối về những lỗi lầm của mình. Thế giới dường như cho bạn thấy rằng nếu làm điều ngu ngốc thì bạn sẽ trở nên thấp kém. Phải thừa nhận thất bại dù là nhỏ và có thể khắc phục được vẫn là một điểm yếu của bạn. Hoàn toàn ngốc nghếch. Nếu bạn sẵn sàng học hỏi thì mỗi bước khởi động sai lầm lại càng giúp bạn có thêm kinh nghiệm để tin tưởng vào con đường cuối cùng bạn sẽ tìm ra. Mỗi một sai lầm lại là một cơ hội để bạn tự thấy rằng những điều bạn muốn đạt được cần sự nỗ lực rất lớn.

Đó là lời khuyên thứ nhất của tôi dành cho bạn và có lẽ cũng là lời khuyên quan trọng nhất trong cuốn sách này: Hãy mắc những sai lầm vinh quang. Nếu được thì đừng

mắc sai lầm vì sự lười biếng hay bất cẩn. Hãy mắc sai lầm vì bạn đi vượt quá khả năng của mình. Hãy mắc sai lầm vì bạn đã cắn một miếng to hơn mức bạn có thể nhai. Hãy mắc sai lầm vì nó chứng tỏ cho cả thế giới và nhất là cho bạn rằng bạn đang cố gắng chứ không phải là đang trượt dốc. Đừng quá nghiêm khắc với bản thân, không ai thực sự yêu quý bạn lại muốn bạn phải hoàn hảo cả. Hãy chấp nhận thất bại như những chuyện bình thường, để khi thành công đến, bạn biết là mình đã giành được nó.

À mà thỉnh thoảng hãy lắng nghe cha bạn nhé.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

1

Vật chất

Anh bạn Dave của bố từng làm nghề bán máy nghe nhạc để có tiền đi học. Theo anh ta thì các khách hàng thường rơi vào một trong ba trường hợp: những người muốn mua sản phẩm có chất lượng tốt nhất, những người muốn mua càng rẻ càng tốt, và những người chẳng quan tâm đến chất lượng và giá cả. Anh ta nhận thấy nhóm cuối cùng này ưa sự *hào nhoáng nhất thời*.

Vì thấy công việc này khá buồn tẻ nên Dave và những người bán hàng khác đã tìm cho mình một vài trò tiêu khiển, chủ yếu là chọc quê khách hàng. Một trong những điều mà họ thích thú nhất là trêu chọc những khách hàng ra vẻ hiểu biết về thiết bị âm thanh. Những người này thường rơi vào loại “hào nhoáng nhất thời”

Chuyện như thế này: nếu Dave thấy một khách hàng nào đó tỏ ra là một kẻ biết tuốt thì ngay lập tức anh ta sẽ chộp lấy và cho gã này (luôn luôn là *gã* vì các cô gái sẽ không ngại phải thừa nhận là mình không hiểu rõ về sản

phẩm được như người bán hàng) xem những chiếc máy đất tiền nhất. Rồi Dave sẽ tuôn ra cho gã này hàng loạt ngôn từ kỹ thuật, mà hầu hết là bịa. Anh ta sẽ nói: “Hiệu ứng bass của mô-đen này đã vượt qua chuẩn Chester, ngắt theo năm đơn vị nhịp ở tần số thấp nhất” mặc dù theo anh ta biết thì chẳng có cái nào gọi là “đơn vị nhịp” và cũng chẳng có “chuẩn Chester”. Chester là tên con chó lai của bạn anh ta.

Giờ nếu gã này chặn lại và yêu cầu Dave giải thích, anh sẽ dẫn gã trở lại chỗ bày những thiết bị không bóng bẩy quá, giá cả vừa phải và cố gắng bán cho gã với giá tốt nhất. Giống như một kiểu thử phản xạ vậy. Nhưng nếu gã này gạt đầu ra về đã biết hết về chuẩn Chester, Dave sẽ rẽ ngang, và nói: “Đấy, tôi không thể nói hết mọi điều mà có thể anh không biết về các sản phẩm ở đây. Tôi chỉ có thể giới thiệu cho anh loại này. Đây rồi”. Anh ta sẽ chỉ đến loại thiết bị trông bắt mắt nhất, thường là những thứ rất đắt nhưng không thật tốt. “Tôi chắc là anh đã biết rồi, nó có độ LPD tốt nhất hiện có trên thị trường”.

Và *thường* là gã này sẽ mua luôn. Trong khi trả tiền, một hoặc hai người bán hàng khác sẽ giơ ngón tay cái lên và nói: “Lựa chọn được đấy, ông anh ạ. Độ LPD hoàn hảo.”

Nếu xem trong tạp chí hay sách hướng dẫn của thiết bị thì con sẽ không thấy nhắc gì đến độ LPD nào cả. Làm gì có thứ đó. Nó là do một người bán hàng đã nghĩ ra, viết tắt của “lights per dollar” (hay còn gọi là “tiền ngu”). Đây là một cách để giuộc những khách hàng quá nông cạn chỉ quan tâm đến hình thức chứ không quan tâm đến chất lượng âm thanh của thiết bị.

Vì thế, độ LPD là có thật và hàng ngày con vẫn thấy những ví dụ cụ thể của nó đấy thôi. Đó là khi mua một chiếc túi xách đắt gấp bốn lần số tiền con muốn bỏ ra. Đó là một trong những chiếc quần jeans đắt tiền bởi nó mang thứ nhãn mác mà ai cũng muốn mặc. Độ LPD cho thấy tại sao một chiếc mũ lưỡi chai dùng trong môn bóng chày thường chỉ có giá 5 đôla nhưng nếu thêm một cái lôgô ngớ ngẩn lại bán chạy như tôm tươi với giá 60 đôla.

Nói một cách đơn giản, độ LPD là độ chênh lệch giữa cái con mua vì thấy cần và cái con mua để gây ấn tượng với người khác. Độ chênh lệch này có vẻ còn có thể lớn và đắt giá hơn nữa khi con trở thành người lớn, nhưng đó là điều mà con sẽ còn gặp phải suốt đời.

Còn bố, hệ số LPD bắt đầu có khi bố học lớp Bốn. Mọi đứa trẻ ở trường Trung học Ox Ridge đều bị ám ảnh về Wacky Packs và bố không phải là ngoại lệ. Đó là những tấm thẻ can có trong mỗi gói kẹo, kiểu như những tấm hình Pokémon nhưng không có những chương trình tivi khó chịu hay những thứ đồ chơi trẻ con. Những hình vẽ trên Wacky Packs chỉ là những bản phóng tác ngộ nghĩnh vui nhộn để giới thiệu về những sản phẩm hàng ngày: thay vì ghi là “Băng keo” (để băng tạm vết thương - Band-Aids), một tấm thẻ can Wacky Packs sẽ viết là “Băng đau”, hay thay vì là Cap’n Crunch (Ngô ngọt và yến mạch *giòn tan*) thì họ lại dùng Cap’n Crude (Ngô ngọt và yến mạch *bỏ đi*). Kiểu quảng cáo này hơi sốc, nhằm gây cười cho những đứa trẻ 10 tuổi, con biết rồi đấy!

Cũng giống mọi thú vui nhất thời khác như Pokémon, vòng tay bằng xích và nhóm nhạc *Spice Girls*, bố và các bạn rất khó giải thích tại sao lúc đó mình lại cuồng say Wacky Packs đến vậy. Bố chỉ có thể nói rằng dường như chúng chỉ hấp dẫn được trong một thời gian nhưng mọi người trong đó có bố cũng rất muốn có chúng. Cho nên, hội bố muốn mua càng nhiều càng tốt. Bố dùng tiền tiêu vặt, đi rửa xe hay đi cắt cỏ để kiếm được tiền đổ vào những chiếc để can chẳng vui nhộn lắm đó. Việc khoe khoang về các bộ sưu tập và đổi lấy những chiếc mình chưa có đã ngốn mất bao nhiêu thời gian và còn ảnh hưởng đến khá nhiều mối quan hệ bạn bè của hội bố thời ấy. Sưu tập Wacky Packs không phải là một sở thích mà đúng hơn là một cuộc ganh đua.

Wacky Packs phổ biến trong khoảng một năm và rồi tự nhiên không còn thịnh hành nữa. Một đồng để can phải mất hàng tháng mới sưu tầm được đã bị chuyển từ vị trí trang trọng trên bàn xuống dưới gầm giường.

Con có biết một cảnh trong bộ phim *Willy Wonka và Nhà máy Sôcôla*¹ khi thầy giáo dạy toán của Charlie hỏi cả lớp xem chúng đã mất bao nhiêu tiền để tìm kiếm *Chiếc vé Vàng* ẩn trong tấm giấy gói Wonka? Thầy Mac của hội bố đã hỏi điều tương tự một tháng sau khi phong trào Wacky Packs hết thời. Khi biết được mình đã tiêu tốn bao nhiêu tiền cho những tấm để can mà thậm chí không còn được nhóm ngó đến nữa, bố và mọi người đều bị sốc, và cảm thấy bối rối, ngượng nghịu.

¹ Bộ phim được sản xuất năm 1971 dựa trên cuốn tiểu thuyết *Charlie and the Chocolate Factory* (Charlie và Nhà máy Sôcôla) của Roald Dahl.

Tất nhiên, điều đó cũng không ngăn cản bố và các bạn tiếp tục tốn tiền để dành vào phong trào chơi yo-yo¹ một năm sau đó, tất cả mọi người ai cũng muốn có tận 10 chiếc, rồi đến băng đĩa, áo phông và tranh ảnh của một ban nhạc rock tên là *Kiss* hai năm sau đó. Những thú vui nhất thời đó được sinh ra để tiêu hết tiền của bọn trẻ con.

Khi việc sở hữu những thứ có in lôgô *Kiss* trên đó thực sự được coi là không còn cấp thiết nữa thì hầu hết chúng ta lại bắt đầu tìm kiếm vị thế qua những trang phục mình mặc. Wacky Packs, yo-yo và các album của *Kiss* chất đống sau tủ rồi chúng ta lại dành dụm để mua những chiếc áo ngắn tay với lôgô cá sấu và giày thể thao Puma*. Chi phí cho việc tỏ ra sành điệu ngày một tăng cao.

Điều này càng thể hiện rõ khi con lớn lên: Chi phí cho việc trở nên sành điệu sẽ tăng lên. Khi đã mặc áo “xịn” và đi giày “xịn” thì cũng cần phải đeo đồng hồ “xịn” và sống trong một nơi cũng “xịn” – một ngôi nhà đẹp nhất trong khu phố. Khi con dành cả cuộc sống của mình để cố gây ấn tượng trước một ai đó, hay con tiêu tiền vào việc gì sẽ thay đổi theo thời gian nhưng lý do khiến con tiêu tiền thực sự không hề thay đổi.

Đó chính là độ LPD. Cách gây ấn tượng dễ nhất là sắm đồ, những thứ khiến con trông có phong cách, bảnh bao

¹ Một thứ đồ chơi gồm hai chiếc đĩa giống nhau có trục cuốn dây ở giữa để tung lên tung xuống.

* Điều này chứng minh giả thuyết của tôi là thời trang quay vòng theo chu kỳ 30 năm: Năm ngoái con gái Anna của tôi đã nài nỉ tôi mua cho nó cái gì nhỉ? Giày thể thao Puma kiểu cổ điển.

hay chỉ đơn giản là hấp dẫn. Điều đó không hoàn toàn là xấu vì gây ấn tượng trước người khác là điều cần thiết cho lòng tự tôn của mình. Việc muốn người khác thích mình hay có cảm tình với mình, thậm chí nghĩ là mình sành điệu cũng là nhu cầu cơ bản giống như ăn hay ngủ vậy.

Vấn đề chỉ xuất hiện khi con nghĩ rằng cách duy nhất để được có cảm tình của người khác là những gì con đang mặc hay đang có chứ không phải từ việc con là ai. Thực tế, con có ý nghĩa nhiều hơn những vẻ bề ngoài của con rất nhiều.

Nếu bố hỏi về những người bạn tốt nhất của con, con sẽ kể ra hàng loạt những nhãn mác, thiết kế quần áo mà họ mặc sao? Con sẽ kể về những nơi mua sắm của họ ư? Tất nhiên là không rồi. Con sẽ nói với bố rằng các bạn giỏi như thế nào, điều gì khiến họ vui vẻ và có lẽ cả những điều mà họ muốn làm nữa. Con sẽ kể với bố về *các bạn đó* là người như thế nào chứ không phải quần áo hay các món đồ mà họ mang trên người. Đó chỉ là những thứ vật chất hào nhoáng, mà nếu con suy nghĩ một chút thì sẽ thấy chúng chẳng thực sự quan trọng.

Hồi 19 tuổi, bố đã làm hỏng chiếc xe Chevy. Giữa trưa, đường trơn vì mưa nhưng bố đã đi quá nhanh và không nhận thấy chiếc xe trước mặt tự nhiên đi chậm lại. Khi bố nhận ra thì đã quá muộn: bố cố đạp phanh và lái tránh đi nhưng chỉ trượt sang bên lề đường. Sườn chiếc xe va sầm vào thanh đỡ của một chiếc xe khác còn đầu bố thì đập vào cửa xe. Xe cứu thương tới và người ta xác định những người khác không sao còn bố thì bị văng đầu.

Nói cách khác, bố sẽ vẫn sống sót cho đến khi bị ông nội con giết chết. (Ông rất có thể làm vậy khi biết bố đã gây ra chuyện gì với chiếc xe.) Xe cứu thương chở bố tới bệnh viện và họ nói bố không sao, chỉ bị bất tỉnh. Bố nói với bác sĩ rằng chắc chắn bố sẽ còn phải quay lại đây, với tình trạng thậm chí còn tệ hại hơn lúc này, sau khi bị ông nội con xử lý. Lúc ấy, bố nói đùa... nhưng đúng là bố đã nghĩ như thế.

Bố không nhớ ai đã đưa mình về nhà. Bố chỉ nhớ rằng đó là một chặng đường rất dài và khi vừa về đến nhà, ông nội con gọi bố vào phòng riêng. Ông hỏi “Con ổn chứ?” Thế là bố liền bày tỏ sự hối tiếc đối với chiếc xe, nhưng ông đã giơ tay ngăn bố và nói: “Xe cộ có thể thay cái khác được, nhưng con cái thì không”.

Đó là tất cả những gì ông nội con nói về chiếc xe. Vì ông nội là người như thế nên trong suốt 10 năm sau đó, cứ mỗi lần dự báo trời mưa là bố lại nhận được những bài thuyết giảng nho nhỏ. Nhưng con biết không? Bố không bao giờ phải bận tâm về những bài thuyết giảng đó vì khi có vấn đề gì đó không hay xảy ra, ông đều tỏ rõ điều gì là quan trọng. Chiếc xe chỉ là một thứ vật chất và có thể bị thay thế.

Có quá nhiều người cho rằng: Họ được sinh ra trên đời để chăm chút cho những thứ của cải vật chất chứ không phải là để vật chất giúp họ sống thoải mái hơn và sống tốt hơn. Cha của chú Mark, bạn của bố, đã sưu tập những cuốn sách quý hiếm và cất chúng vào một chiếc tủ kính

riêng của mình. Chiếc tủ được đặt ở một góc khuất không có chút ánh sáng nào vì ông không muốn những chiếc bìa sẫm của những cuốn sách đó bị phai màu. Ông ấy còn đeo một loại găng tay cốt-tông đặc biệt khi cầm chúng.

Đến năm lớp Chín, lớp của chú Mark phải làm một bài tập lớn về Charles Dickens¹. Chú Mark biết là cha mình sẽ không bao giờ để chú mang đi cuốn *Great Expectation* (Kỳ vọng) gồm ba tập xuất bản lần đầu tiên của Charles Dickens năm 1861. Nhưng chú ấy nghĩ là sẽ không có vấn đề gì nếu chú cẩn thận lấy chúng ra khỏi tủ và chụp ảnh lại để các bạn trong lớp được thấy những cuốn tiểu thuyết được ưa thích này trông như thế nào vào hồi thế kỷ XIX (Bên trong cuốn sách còn có cả phần quảng cáo!). Chú Mark gắn những chiếc ảnh chụp được lên một tấm giấy to và viết tựa đề chi tiết cho từng tấm. Chú ấy còn dành một góc trên tấm giấy để viết một lời đề tặng nho nhỏ “Dành tặng cha tôi, người đã dạy tôi biết trân trọng những cuốn sách hay”. Chú Mark được thầy giáo cho điểm A bằng mực đỏ ngay phía trên lời đề tặng.

Bố biết chú Mark vốn không thường xuyên được điểm A như vậy nên chú hẳn phải vô cùng tự hào khi mang bài tập đó về nhà cho cha mình xem. Cha của chú ấy chỉ nhìn một lát rồi nổi giận.

Cha chú ấy hỏi làm sao chú ấy có thể lấy những cuốn sách đó ra mà không xin phép. Làm sao chú lại ngu ngốc như thế? Chú đang tìm cách gây ấn tượng với bạn bè ư?

¹ Tiểu thuyết gia vĩ đại người Anh.

Cha của chú ấy chỉ nhìn vào tờ bài tập một giây để biết có chuyện gì rồi phải mất đến nửa giờ xem đi xem lại mấy cuốn sách để biết chắc là Mark không làm chúng sòn bản hay hư hại gì. Khi thấy những cuốn sách của Dickens không bị sao, ông lại giảng cho chú Mark “cú đánh” thứ hai: “Cha thật thất vọng về con”. Ông không hề nhắc gì đến lời đề tặng hay điểm số của chú ấy.

Mark cầm bài tập đó về phòng và từ từ xé nát nó, bài tập mà chú ấy đã mất nhiều giờ mới hoàn thành và háo hức muốn đưa cho cha mình xem.

Con có thể tưởng tượng có cuốn sách nào giá trị đến mức mình có thể bóp nát tinh thần của một ai đó chỉ vì họ đã chạm vào chúng? Con có thể nghĩ ra một thứ gì còn có thể quan trọng hơn cảm xúc của con mình không? Bố thì không thể.

Thật tuyệt khi có được những thứ hay ho và đẹp mắt. Nhưng cũng thật khôi hài là sẽ còn tuyệt vời hơn nếu *không* có chúng. Của cải, nhất là những thứ đắt tiền, chỉ làm cho con bị trói buộc. Chúng trở thành những gánh nặng vì con sẽ phải chăm chút và lo lắng về chúng. Thật ra nó cũng giống như những thứ rẻ rúng mà ta tích lũy bao nhiêu năm: những chiếc CD mà con thấy dường như không thể xa được chúng mặc dù chẳng bao giờ còn nghe đến nữa, bộ sưu tập mini những con búp bê đội mũ len tròn hay quả cầu tuyết. Những thứ này cứ chất đầy hết hộp này hộp kia mà đến ngày nào đó khi nhìn chúng, con sẽ nói: “Mình *không thể* vứt chúng được, chúng là những kỷ niệm của mình.”

Nhưng con biết không? Chúng không phải như vậy đâu. Kỷ niệm ở trong đầu con, nơi con không phải cất vào hộp hay phải dành chỗ cho chúng. Những kỷ niệm không đè nặng lên con như những thứ linh kinh đó. Kỷ niệm của con không cần phải chăm sóc hay bảo quản như với những món đồ đó, những công việc bảo quản đó chỉ làm con tách xa khỏi những con người và những nơi sẽ mang đến cho con những kỷ niệm *mới*.

Điều này thật khó chấp nhận nhưng hãy tin bố đi, phải đến hơn 30 tuổi bố mới nhận ra điều đó khi dọn sạch căn phòng của mình (và cả căn hầm của ông bà nội nữa) những món đồ bố đã cất giữ từ hồi học phổ thông. Những chiếc cúp thi đấu bowling cũ, những giấy tờ hồi ở trường đại học mà bố có được khi dẫn dắt các đội chơi, hàng thùng album nhạc cũ mà tôi chẳng còn nghe từ nhiều năm nay. Bố đã cho đi hết. Các bộ sưu tập mini mang đi làm từ thiện, cùng với hàng tủ quần áo mà bố không mặc đến song cứ nghĩ là mình không thể rời xa chúng. Mặc dù vậy, bố cũng hơi buồn khi nhìn những món đồ của mình ra đi...

Và rồi, thật kỳ lạ, bố lại cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Những thứ đó đã đeo bám chặt lấy bố như chính bố gắn chặt với chúng. Chúng làm bố đắm chìm vào quá khứ mà không hướng đến bất cứ điều gì sẽ xảy ra trong tương lai. Những khoảng trống trong cuộc sống của bố bị choán hết bởi những điều bố không còn thực sự quan tâm đột nhiên mở rộng ra - cho những mối quan tâm mới và đúng là cả

những đồ vật mới nữa. Thậm chí là bố vẫn tiếp tục lưu giữ một số thứ, nhưng chúng gắn với những đam mê bố theo đuổi trong cuộc đời mình chứ không phải là những thứ mà bố chỉ muốn nhìn lại. Và nếu những đam mê đó thay đổi, nếu bố không còn hứng thú với việc sưu tầm các bộ phim hay những chiếc CD lậu quay các buổi hòa nhạc của Elvis Costello, bố sẽ lại dọn sạch chúng đi.

Việc thỉnh thoảng loại bỏ đồ vật cũng mang lại một ích lợi nữa. Đó là người khác sẽ không thể dễ dàng đánh giá về con. Thử nghĩ mà xem: Con luôn đánh giá người khác thông qua các món đồ của họ. Một cô bé vẫn giữ tất cả búp bê Barbie của mình dù đã 13 tuổi. Thật non nớt. Cha của bạn con có một ngăn đầy những chiếc đồng hồ đắt tiền? Một người hợm của ngớ ngẩn. Bà hàng xóm với bộ sưu tập những bộ đồ làm bếp hình con bò?...

Vậy thì người khác cũng đánh giá con theo cách đó. Đa số mọi người sẽ ngấm nghĩa căn phòng của con và đánh giá dựa trên những bức hình của Ashton Kutcher¹, hay những con thú bằng gốm đặt trên kệ hay xem con có gì trong bộ sưu tập CD. Họ sẽ đánh giá như thế vì lười biếng, chụp mũ con dựa trên những món đồ của con mà không dành thời gian tìm hiểu về con.

Như thế con sẽ có hai lựa chọn: hoặc là để quanh mình những thứ con say mê hứng thú để người khác có căn cứ biết con là ai; hoặc là đừng để quanh mình quá nhiều thứ khiến mọi người xung quanh phải tìm hiểu kỹ hơn về con.

¹ Người mẫu, nam diễn viên điện ảnh nổi tiếng người Mỹ.

Còn những người không muốn tìm hiểu kỹ hơn ư? Những người sẵn sàng đánh giá con dựa trên những món đồ ư? Hãy nói theo bố nào: họ là những người n-ô-n-g c-à-n và có lẽ là không xứng đáng làm bạn của con. Hãy giới thiệu họ đến gặp anh bạn Dave của bố, chú ấy có một thiết bị âm thanh rất đặc biệt dành cho họ.

Bố nghe nói là nó có độ LPD tuyệt vời đấy.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

2

Số phận

... *V*à khi âm nhạc nổi lên cao trào, đôi tình nhân chợt nhận ra nhau trên lối đi. Có thể nào không? Họ đã đi hết cả một vòng và tình cờ gặp lại nhau. Có bao nhiêu con tàu trên khắp trái đất này nhưng họ lại chọn đi trên con tàu đó. Toa này. Hàng ghế này. Và khi họ đến với nhau bằng vòng tay rộng mở để đón nhận một tình yêu thực thụ, vào đúng lúc tất cả cho thấy rõ ràng rằng họ buộc phải bên nhau suốt đời, rằng họ không thể cưỡng lại điều phải xảy đến, một sự rung động khác thường đang trào dâng.

Bố xông ra phía lối đi trong rạp hát và chạy về phía quầy bán vé để đòi lại tiền.

Không thể nói gì khác ngoài điều này: số phận làm bố khó chịu. Trước tiên, nó tạo ra một câu chuyện bị động khó tin. Tất cả những tay viết thuê của Hollywood đều dựa vào sự can thiệp của thần thánh khi họ không biết giải quyết

những mẫu thuẫn thực tế. Vì thế, chúng ta thấy có bao nhiêu bộ phim lãng mạn mà ở đó có những cuộc chạm trán tình cờ và những sự “chợt nhận ra” giả tạo của những cặp tình nhân bất hạnh. Những bộ phim đó làm bố khó chịu. Bố biết chứ, bố đã xem hàng triệu cảnh phim hành động lãng mạn với hàng loạt sự giả tạo như thế (hoặc hơn thế), nhưng bản thân bố chưa bao giờ có sự lãng mạn đó. Điều này cũng có lý do của nó.

Sự lãng mạn là rất quan trọng, thậm chí là thiết yếu. Song sự bùng phát thì không như vậy nên lãng mạn sẽ trở thành tội lỗi nếu nó bùng lên một cách bị động khiến cho ý niệm về số phận làm ta đau khổ. Nếu suy nghĩ kỹ một chút thì số phận trái ngược với lãng mạn.

Nói nhanh nhé, cái nào nghe lãng mạn hơn: Những cặp tình nhân ở bên nhau vì họ “sinh ra dành cho nhau” hay những cặp cùng cố gắng, khủng hoảng, tạo dựng, nghi ngờ và đi đến cảm thông và thấu hiểu nhờ họ đã phấn đấu dành thời gian và nỗ lực để tìm hiểu về nhau, học hỏi từ nhau và tạo nên một tình yêu mãnh liệt đến suốt đời? Thật kỳ cục là ý tưởng về những cặp gắn bó với nhau vì định mệnh lại được cho là lãng mạn. Lãng mạn ở đâu khi họ hoàn toàn không phải cố gắng và không tự nguyện? Nếu thực sự đó là định mệnh và cặp tình nhân không thể làm gì để rời xa nhau, thế thì có phải là họ đã không thực sự chịu trách nhiệm để được ở bên nhau không?

Khi viết điều này, mọi người có cảm tưởng như bố đang nói về tác động của giải trí đối với trẻ em. Các bậc làm cha làm mẹ chúng ta lo rằng khi xem quá nhiều cảnh

sex trong các bộ phim hay trên TV, bọn trẻ có lúc cũng đi chơi và sẽ thử làm chuyện đó. Chúng ta cũng tự hỏi liệu có phải các trò game đấu súng đang khuyến khích bạo lực học đường. Đây là những điều đáng đưa ra để bàn và bố cũng đã nghe rất nhiều ý kiến sâu sắc từ mọi phía. Mặc dù vậy, tác động của văn hóa pop thì không có gì phải bàn cãi nhiều, và bố cho rằng đó là do không một ai biết lẽ phải có thể phủ nhận rằng: Văn hóa pop tạo ra những giả tưởng quá cao siêu (và ngoan cố) về tình yêu. Giống như quan niệm số phận gắn kết con người lại với nhau hay ý nghĩ rằng có một hiệp sỹ trong bộ giáp sáng loáng đang đến với con và con chỉ việc ngồi chờ anh ta tới mà thôi.

Nhưng kể cả khi con biết là chuyện hiệp sỹ cũng chỉ là vớ vẩn (và mang tính phân biệt giới tính), bố vẫn lo rằng văn hóa pop có thể làm con tin rằng tình yêu chẳng qua là việc kiếm tìm một người bạn tâm giao. Rằng chỉ có một và duy nhất một người nào đó có thể phù hợp hoàn toàn với con. Có thể, phần nào đó con tin rằng tình yêu là thứ đánh gục con giữa một đám đông ngay “từ cái nhìn đầu tiên”. Nếu con vẫn tin vào điều đó thì hãy chuẩn bị cho sự thất vọng ghê gớm đi.

Sự đam mê có thể xảy đến giữa chốn đông người và bố hi vọng là con sẽ sớm và thường xuyên gặp chuyện này vì đó là một trải nghiệm tuyệt vời. Nó có thể dẫn đường đến tình yêu nếu con may mắn, nhưng nó thường không đáng tin cậy hay thậm chí là không thật nữa. Một số người tin rằng sự đam mê, cuốn hút tức thời và mạnh mẽ đối với ai

đó, là một thuộc tính sinh học, thể hiện bản năng kết bạn của con người. Những người khác lại nghĩ rằng chúng ta phản ứng trước những người hấp dẫn cũng giống như trước các tác phẩm nghệ thuật cao đẹp, những biểu hiện của đam mê thực sự chính là sự trân trọng cái đẹp. (Bố chưa bao giờ bị lập cập hay toát mồ hôi tay trước một bức tranh của Degas¹ nên bố cho rằng mình không thể đồng ý với điều đó).

Dù bắt nguồn từ đâu thì sự đam mê vẫn chỉ là nhất thời, tồn tại trong một khoảnh khắc khi con mới biết ai đó, trước khi con thực sự hiểu về người đó: tiếng cười của họ làm con phát cáu, cái tú quần áo của họ làm con phát sợ hay hàng ngàn thứ của họ có thể làm con phát chán. Đến lúc hai người phải đối mặt với những vấn đề thực tế và đời thường nhất, không có gì là lạ khi đam mê đã trở thành vỡ mộng. Điều này sẽ bộc lộ rõ khi con nhìn thấy đam mê là một ảo tưởng.

Khi có ai đó phù hợp với con, phù hợp theo nghĩa con sẽ chia sẻ nhiều điểm phù hợp về giá trị và lợi ích thì đam mê sẽ chuyển thành gắn bó tha thiết. Đó là kiểu tình yêu mà con có thể tin tưởng vì con biết cơ sở của nó. Còn kiểu tình yêu sét đánh đến bất chợt thì cũng có thể ra đi nhanh chóng.

Bố không bao giờ nói là không có những thứ giống như người bạn tâm giao. Có, nhưng chúng được tạo ra chứ không phải sinh ra đã có sẵn. Trở thành người bạn tâm

¹ **Edgar Degas** (1834 - 1917), một họa sỹ của Pháp nổi tiếng về chân dung và ảnh khỏa thân.

giao là đích đến chứ không phải là xuất phát điểm. Chỉ khi hai người dần quen với nhau, được nâng niu và định hướng từ nhau thì mới có thể gọi là “hòa hợp” về tâm hồn. Và vì việc hòa hợp tâm hồn là một quá trình nên nó có thể xảy ra hơn một lần trong đời.

Hãy tạm dời khỏi vấn đề tình yêu và người bạn tâm giao để nói về số phận nói chung. Hãy xem tử vi (Làm ơn). Nhiều người tin rằng mỗi ngày đều có một điều gì đó liên quan đến vị trí của các ngôi sao trong dải Ngân hà có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của họ. Chẳng hạn như khi Sao Thổ đứng ở bên trái cách Sao Mộc ba chòm sao thì không phải là lúc nói chuyện với người bạn trai mà mình thích. Hay nếu Sao Kim và Sao Hỏa không đi đồng thời với nhau thì họ sẽ có cuộc đấu khẩu tức cười với sếp. Họ tin những điều đó vì những trò lừa đảo trên báo và sơ đồ các hành tinh nói với họ như vậy.

Để bố nói điều này một cách cụ thể hơn. Nếu con tin rằng sự vận động của Sao Thủy có thể ảnh hưởng đến mình thì con sẽ phải đối đầu với Sao Thiên vương. Thuật chiêm tinh, giống như bói bài tây hay việc nói chuyện điện thoại tâm linh, chỉ là trò vớ vẩn để lừa tiền những người cả tin và những người yếu đuối, nhu nhược dựa vào đó để thanh minh cho những thất bại của mình.

Bố biết, bố biết là bố hơi gay gắt. Chẳng qua là bố muốn con tin vào bản thân, không qui thất bại hay thành công của mình vào một thế lực to lớn nào đó dù con gọi đó là số phận, tử vi hay đơn giản là vận. Chẳng thứ gì trong số đó có thể kiểm soát cuộc đời con. Con

phải làm chủ cuộc đời mình. Đường đời của con không áp đặt lên con, “số phận” của con là những gì con tự bồi đắp lên mỗi ngày thông qua những lựa chọn hành động của mình. Bố nghĩ vấn đề của rất nhiều người đó là họ bị ngập chìm trong những lựa chọn, vì quá sợ sẽ chọn sai nên họ chẳng chọn lựa gì hết, và rồi họ ngồi đó như đã tê liệt, cố gắng tự an ủi rằng sự bất hạnh không phải là lỗi của họ. Đó là do số phận.

Một lần nhân kỳ nghỉ xuân, bố và mấy người bạn cùng trường mua vé máy bay giá rẻ đi tới một hòn đảo nghỉ mát gần xích đạo, mang theo cả kính râm, đài đóm. Cùng đi với nhóm của bố có Billy, người anh em 19 tuổi của một cậu bạn cùng phòng lúc đó đang đợi chuyển trường. Billy có vẻ phóng khoáng và hài hước, tất cả các cô gái hội bố từng gặp trên đảo đều thích thú với cử chỉ phóng khoáng của cậu ta. Cậu ta thích loại nhạc của các ban nhạc rock mạnh như *The Dead* (Tử thần) và *Satana* còn quần áo của cậu ta thì toàn là đồ cũ rẻ tiền. Cậu ta tự coi mình là một nghệ sỹ và dù chẳng giỏi giang gì, cậu ta cứ luôn nói với người đối diện rằng mình không bao giờ bán rẻ nghệ thuật và vẽ tranh để kiếm tiền. Cậu ta khá tự tin theo cách có thể thấy ở những đứa trẻ sắp hết tuổi teen, kể cả cách cậu ta chối bỏ quy định hay quyền lực. Hội con trai muốn chơi cùng cậu ta, hội con gái thì ngưỡng mộ cậu ta, còn bố thì không thể ghen tỵ hơn được nữa.

Cậu ta cũng chẳng thích bố và tìm cách chế giễu bố mỗi khi có mặt người khác. Lúc đó, bố coi đây là điều không tránh khỏi. Cậu ta thấy bố “cứng” đầu quá và cần

phải “xả van” cho bố. Sự thù địch lẫn nhau giữa bố và cậu ta còn tăng lên cho đến một hôm cả nhóm đang đi trên bãi biển thì ai đó nhìn lên các chòm sao và nói về chiêm tinh học.

Billy tin vào điều đó còn bố thì phản bác lại. Cậu ta nói về sức mạnh vĩnh cửu của chiêm tinh học, cứ như thể vì mọi người tin vào nó trong nhiều thế kỷ qua nên nó sẽ đúng. Bố chỉ ra rằng trong suốt chiều dài lịch sử, thế giới thường không nhìn nhận đúng vai trò của phụ nữ, và thế là tất cả mọi người trên bãi biển hôm đó đều như bưng tỉnh với quan điểm này. (Có vẻ hơi trơ tráo với người nghe, bố cũng không tự hào đâu). Cậu ta phản bác và cho rằng bố thiếu khả năng tưởng tượng để hiểu về trật tự trong vũ trụ, và bố phản công ngay bằng cách bảo cậu ta thiếu trí thông minh để nhìn ra những điều vô lý. Tất nhiên, giống như những đứa con trai khác, tranh luận trở thành “chụp mũ” nhau, bố và cậu ta đều tin chắc rằng người kia đúng là một thằng ngu đần.

Mấy hôm sau, Billy lại rơi vào một cuộc tranh luận khác, lần này là với một người lạ - một họa sỹ người Mỹ sống bằng nghề bán tranh cho khách du lịch ở các bãi biển. Billy lại tiếp diễn trò cũ của mình: “Tôi sẽ không bao giờ bán rẻ nghệ thuật vì tiền”, nhưng ông này không bỏ qua. Trước mặt một đám trẻ con nhà khá giả và nói chung là ích kỷ, ông họa sỹ bảo Billy rằng cậu ta thật là một đứa trẻ quá no đủ và có vẻ ích kỷ, và thật ngạo mạn khi nói về chuyện “bán rẻ” khi cậu ta chưa bao giờ phải vất vả lam lũ để kiếm sống. Billy phản đối (gần như khi ông họa sỹ đã đi rồi) rằng nghệ thuật

đích thực đòi hỏi động cơ trong sáng và vì vậy, các họa sỹ lớn đều phải chấp nhận khi còn sống sẽ không thành công, nhưng tất cả mọi người đều đã thấy cậu ta bị xấu mặt đến thế nào.

Nhiều năm sau bố mới hiểu lẽ ra mình không nên hoan hỉ khi Billy bị chỉ trích như vậy, lẽ ra bố nên thông cảm với cậu ta một chút. Một mặt, Billy đã thừa nhận mình thất bại và qui về số phận để tránh né những việc cậu biết mình không thể làm được. Không đi học hay đi kiếm sống? Đó là số của cậu ta. Cậu ta đâu muốn thế. Không thể sống bằng nghệ thuật. Đó không phải là lỗi của cậu ta, chẳng qua là cậu ta không chịu thỏa hiệp nghệ thuật thương mại hoá. Không thành công với việc vẽ tranh, như cậu ta nói, chỉ chứng tỏ cậu ta làm nghệ thuật chân chính. *Đó là con đường chung của các nghệ sỹ chân chính: không thể chống lại số phận.*

Tin vào số phận cũng giống như để một con dơi đậu trên vai mà không buồn động đậy. Con từ bỏ trước khi chưa hề cố gắng. Ở mấy trang trước, bố đã viết rằng tình yêu sẽ chẳng còn nguyên vẹn giá trị khi bị chi phối bởi những thế lực bên ngoài, và bố nghĩ cuộc sống cũng vậy. Nếu thực sự con không thể tự quyết định cuộc đời mình mà lại để cho một bàn tay định mệnh nào đó mà con không biết quyết định thì làm sao mà con có thể tự hào với những gì mình đạt được. Khi tin vào số phận con sẽ đánh mất điều thực tế cơ bản nhất của cuộc sống, đó là *con* phải chịu trách nhiệm với chính mình. Nếu muốn được mãi

nguyện, con phải đi tìm những điều khiến mình mãn nguyện. Nếu muốn hạnh phúc thì con phải tự tạo ra hạnh phúc cho chính mình.

Cuộc sống là một chuỗi những cơ hội. Có quá nhiều con đường thú vị và bất ngờ của cuộc sống mà *con* sẽ phải lựa chọn con đường mình đi. Khi nhận ra mình có thể thay đổi nếu thấy cần, con sẽ thấy vẫn còn thật tốt khi biết mình mù quáng. Hãy kiên nhẫn với bản thân và hiểu rằng sai lầm ban đầu cũng vẫn tuyệt vời vì khi con nhận ra điều đó cũng là lúc con có thể sửa chữa sai lầm và chứng minh cuộc sống là những gì chính con tạo ra, chứ không phải là những gì bày sẵn ra cho con.

Có thể hôm nào đó bố sẽ hỏi thăm về chú Billy. Bố hi vọng rằng chú ấy vẫn theo đuổi nghệ thuật vì chú ấy là người có triển vọng. Bố hi vọng là dù làm gì thì chú ấy cũng không tin vào số phận nữa mà tin vào chính mình.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

3

Vẻ đẹp

Ở Hollywood chỉ có duy nhất một mẫu phụ nữ gây chú ý, đó là người phụ nữ tóc vàng, thon thả với bộ ngực hoàn hảo. Các cô ấy xuất hiện trên mọi trang bìa tạp chí và trong các chương trình truyền hình. Hãy ra các sạp báo mà xem tờ *Maxim* (Châm ngôn) hay *Cosmopolitan* (Quốc tế) tuần này, hay nhìn trang bìa tờ *Glamour* (Sự quyến rũ) và *Teen Vogue* (Thời trang teen). Dám cá là con sẽ chỉ nhìn thấy những gì mà bố mô tả thôi: các cô gái tóc vàng, thon thả. Cũng có vài cô ngăm đen đúng không? Có thể, nhưng bố đảm bảo là ngực của họ cũng phải rất tuyệt mỹ.

Tại sao con phải ngưỡng mộ, để ý đến họ, trong khi mỗi phụ nữ đều có một vẻ quyến rũ khác nhau? Đó là vì hầu hết những người làm trong ngành giải trí đều là người kinh doanh chứ không phải các nghệ sỹ. Họ muốn bán được càng nhiều sản phẩm càng tốt, dù đó là tạp chí, vé xem phim hay đĩa CD và cách tốt nhất là tạo ra những thứ hấp dẫn càng nhiều người một lúc càng tốt. Nói cách khác

là những thứ hấp dẫn người có thị hiếu trung bình. Nếu ví ngành công nghiệp giải trí là một cửa hàng kem thì nó sẽ chỉ bán mỗi một loại duy nhất, đó là kem vani.

Vì thế, những người đẹp thon thả với bộ ngực hoàn hảo tràn ngập quanh chúng ta. Đó là những ca sĩ trong các ban nhạc pop, các nữ minh tinh màn bạc, những người dẫn chương trình, những người mẫu trên các bìa tạp chí. Đôi khi là tất cả trong một, như Jessica Simpson chẳng hạn. Nếu không có ngoại hình thì liệu Jessica có thể là ngôi sao trong chương trình MTV của cô hay là một ca sĩ thành công được không? Liệu các công ty như Pizza Hut có chi nhiều tiền để cô quảng bá cho sản phẩm của họ hay không? Chắc là không.

Những phụ nữ như Jessica Simpson thực sự thành công vì họ là “những con búp bê Barbie bằng xương bằng thịt”. Mái tóc tuyệt vời, nét mặt không khuyết điểm được trang điểm thật kỹ và thân hình “đồng hồ cát”. Họ phù hợp với quan niệm của Hollywood về người phụ nữ hoàn hảo nên được ký các hợp đồng ghi âm, tham gia các chương trình truyền hình và đóng quảng cáo. Nhiều phụ nữ sẽ cảm thấy tự ti vì nếu coi Jessica Simpson là mẫu phụ nữ hoàn hảo, về mặt hình thức mà con lại không giống cô ấy thì có phải con là người chưa hoàn hảo. Đúng thế không?

Sai. Ban đầu kể cả Jessica Simpson cũng không giống như bây giờ nếu không có một đội ngũ chuyên gia làm tóc, trang điểm, hướng dẫn thể lực, lựa chọn trang phục và “đánh bóng” cho cô ấy. Khái niệm về “sự hoàn hảo” ta thấy

không tự nhiên mà có. Nó được tạo ra sau khi mất hàng ngàn đô la để “chỉnh sửa” những điều tự nhiên đó. Không phải vô tình mà bố lại ví họ với búp bê Barbie đâu, khi ngôi sao nữ Hollywood đã qua phẫu thuật, chỉnh sửa thẩm mỹ, trông họ giống như làm bằng nhựa vậy.

Và thường họ cũng chỉ khoẻ mạnh như một khúc nhựa mà thôi. Vì thế mà bố rất bức tức với Hollywood ở chỗ đã gây cho các cô bé tuổi teen những ám ảnh về sắc đẹp: đúng vào thời điểm mà các con cần quan tâm đến hoạt động của cơ thể thì họ lại cứ thuyết phục các con chỉ chú trọng vào hình thể. Vì thế, thay vì chọn một chế độ ăn cân đối để trở nên khoẻ mạnh thì con lại muốn chọn một chế độ ăn kiêng ít ỏi để trông thật thon thả.

Thật kỳ lạ khi theo dõi sự phát triển cơ thể của chính mình. Đối với cậu con trai thì điều này đơn giản hơn vì các tỉ lệ không thay đổi nhiều. Đúng là các cậu bé có bị vỡ giọng, một số người thì nổi đầy mụn trên mặt nhưng đó không phải là những thay đổi trông thấy từng ngày. Còn như các bạn nữ, thật ra bố cũng không thể tưởng tượng nổi. Đến một ngày ngực con sẽ phát triển, hông con sẽ nở ra cho đến khi đột nhiên mẹ con không còn nói về cơ thể con mà bắt đầu chuyển sang nói về “thân hình” con. Dường như mọi người đều nhận thấy. Đặc biệt hơn là các cậu con trai xung quanh sẽ thoải mái nhận xét này nọ về những thay đổi của con mà chung qui lại là về ngực và mông của con.

Không phải mọi thay đổi đều xảy ra cùng lúc nên con sẽ thấy lúc thế này lúc thế khác. Có thể bụng con sẽ phát

triển hơn để cân đối với ngực và hông dù con vẫn ăn uống như trước. Có thể con vẫn thấy mình gầy đi dù có ăn bất cứ thứ gì đi nữa. Hãy coi toàn bộ sự phát triển đó như một quá trình dậy thì: lúc đi vào con là một cô bé còn khi đi ra con là một phụ nữ. Giai đoạn dậy thì ai cũng phải trải qua và gần như chẳng bao giờ là dễ chịu cả.

Điều đó không có nghĩa là con không thể làm gì khi cơ thể phát triển. Những gì con được dạy ở trường hoàn toàn đúng: Tất cả là do chế độ ăn uống và luyện tập. Hãy ăn uống cân đối, đầy đủ thành phần đạm, đường và một chút chất béo vì điều duy nhất mà mọi chuyên gia dinh dưỡng đều đồng ý đó là con cần tất cả các thành phần này. Có biết bao nhiêu chị em mà bố biết đã cố gắng tuyệt đối không ăn chất béo nhưng rồi lại phải nhăn nhó khi không gầy đi chút nào. Đó là vì khi hoàn toàn thiếu một chất gì đó, cơ thể con sẽ biến đổi bất thường và ngừng tiêu thụ những gì con đang ăn vào. Vấn đề ở đây là kiểm soát khẩu phần ăn và có chế độ ăn uống hợp lý.

Con nên ăn uống thoải mái và năng vận động. Nếu con coi thức ăn là nhiên liệu thì có nghĩa con phải tiêu thụ lượng nhiên liệu đó. Khi chạy nhảy, tập thể dục hay làm bất cứ điều gì con thích, tim con sẽ hoạt động tốt, cơ thể con sẽ phát triển khỏe mạnh và cân đối. Con phải tiếp nhiên liệu cho cơ thể rồi phải tiêu dùng nó, cả hai vế đều quan trọng như nhau, ăn uống và vận động.

Giờ nếu con cứ cố đi đường tắt và không ăn để gầy đi thì sẽ có nhiều chuyện xảy ra. Trước tiên, con sẽ không phải lo lắng về việc luyện tập vì con làm gì có sức mà luyện

tập. Rồi con sẽ thấy da dễ bị lão hóa nhanh chóng vì không có dưỡng chất gì cả. Tóc của con cũng vậy. Và có lẽ, con cũng sẽ không phải lo lắng về chuyện ngực hoặc hông có nở nang hay không vì chúng cũng phải phụ thuộc vào chế độ dinh dưỡng.

Những điều này có làm con quan tâm không? Trông con có giống một cậu bé mảnh khảnh, đầu tóc, da dễ xấu xí không? (Thực ra thì hình ảnh đó đúng như hồi bố 14 tuổi. Bố ước hình ảnh đó sẽ không lặp lại ở bất cứ ai nữa). Nếu được thì con cũng có thể hút thuốc để cho răng và phổi tương xứng với những bộ phận còn lại của mình. Chắc chắn là con cũng sẽ có nhiều cơ hội chết sớm, mà với một cái xác khô đét nữa cơ!

Hãy thử làm những điều không có ở Hollywood: suy nghĩ xem mình muốn cơ thể hoạt động như thế nào và bỏ qua chuyện hình thức bề ngoài. Con thích khiêu vũ chứ? Hay chơi bóng mềm¹? Một cơ thể khỏe mạnh sẽ giúp con làm mọi điều con muốn, từ việc đi trượt tuyết, đi bộ đường trường hay các môn thể thao mang tính đồng đội cho đến cả chuyện yêu đương khi con đã sẵn sàng. Bất cứ việc gì mà cơ thể con làm được, con sẽ làm tốt hơn khi thực sự khỏe mạnh.

Nếu con có cuộc sống lành mạnh, cơ thể con cũng sẽ hấp dẫn hơn. Sự khỏe mạnh giúp con tránh được tình trạng béo phì hoặc gầy còm, mà nếu con có xu hướng béo

¹ Trò chơi tương tự như bóng chày, chơi trên sân nhỏ hơn nhưng với quả bóng mềm to hơn.

lên hoặc gầy đi thì chế độ ăn uống và luyện tập sẽ giúp con cân đối trở lại.

Mấy tháng trước, bố có gặp một phụ nữ trông rất nặng nề nhưng lại rất tự đắc với điều đó. Bà ấy nói với bố một câu học từ nhóm tư vấn hỗ trợ trực tuyến: “Tôi là một phụ nữ to béo xinh đẹp”. Bố mỉm cười và đồng ý với bà. Đúng là bà ấy béo và xinh đẹp nhưng lẽ ra bố phải nói rằng: “Vâng, thưa bà, bà là một người phụ nữ to béo xinh đẹp và bà sẽ có một cỗ quan tài thật lớn và đẹp vì tôi thấy bà mới leo một đoạn cầu thang mà đã thở hổn hển cứ như vừa đi 10 vòng cùng với nhà vô địch cử tạ thế giới vậy”. Bà ta cũng đại dốt như những người đang khổ sở nhìn đói để giữ eo. Bà ta chỉ toàn chú ý đến dáng vẻ chứ không chú ý đến hoạt động của cơ thể mình.

Có một vấn đề khác sinh ra do con quá chú trọng hình thức: Con cố gắng thu hút những người chỉ quan tâm đến hình thức của con và của họ. Cũng tốt thôi nếu các con chỉ định nhìn nhau suốt cả ngày, nhưng sẽ không tốt khi các con muốn nói những chuyện thú vị hay có bất kỳ quan hệ tình cảm nào.

Con còn quan trọng hơn cái vỏ con đang núp vào. Điều này dễ bị bỏ quên khi bạn con trai chỉ thích vây quanh những cô gái xinh đẹp, eo ót. Nếu con là người được chú ý đó thì con sẽ rất dễ nghĩ rằng đó là điều tuyệt vời nhất trên đời. Nhưng đi sâu hơn, hãy suy nghĩ về những phẩm chất mà con đánh giá cao nhất ở người khác.

Con có thích những người thông minh? Những người vui vẻ? Hay những người biết lắng nghe? Hay dáng vẻ của họ còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ? Nếu đúng như thế thì có lẽ con sẽ hẹn hò với những người coi trọng điều tương tự, với những cảm xúc chỉ gắn liền những gì mà họ nhìn thấy ở con. Đến ngày nào đó, khi tóc đã bạc, họ không còn quan tâm đến con như trước nữa. Nếu mặt con xuất hiện một vài cái mụn hay con tăng thêm vài cân, hay có gì đó trong hàng tỉ thứ làm hình thức của con thay đổi, con sẽ có nguy cơ mất họ. Nếu họ gặp một người khác xinh đẹp hơn thì hãy chuẩn bị từ giã đi thôi. Sắc đẹp cũng mong manh như những mối quan hệ chỉ dựa vào điều đó.

Mặt khác, cá tính, trí tuệ và khiếu hài hước của con là những điều không thể thay đổi thường xuyên và nếu đó là những điều làm người khác thích con, con sẽ yên tâm hơn về bản thân cũng như về những người thích mình.

Bố nhớ hồi học phổ thông mình đã từng nghĩ rằng những đứa trẻ thực sự xinh đẹp sẽ được đền bù xứng đáng. Thầy cô giáo quý mến chúng hơn và những đứa trẻ khác thì tìm cách chơi cùng chúng, thể giới dường như bao quanh chúng. Sắc đẹp là thiên phú và những đứa trẻ kém may mắn thấy cuốn hút bởi những đứa trẻ được thiên phú đó, cho dù có ghen tỵ với chúng thì chúng ta cũng hiếm khi dám nhìn thẳng vào sự thật đó. Bố cũng từng cay đắng nghĩ rằng cuộc đời của chúng sẽ hoàn hảo mà chẳng cần phải nỗ lực gì cả.

Vào đại học bố quen biết hai cô bạn cùng lớp xinh đẹp, cả hai cùng ngoan ngoãn, dễ thương. Tory, tên gọi tắt của Victoria, một cái tên vương giả hợp với cô ấy, từng học ở một trong những trường trung học tiêu biểu ở miền Trung Tây nước Mỹ mà con từng thấy trong những bộ phim của John Hughes như *Sixteen candles* hay *The Breakfast*. Cô ấy sống trong sự “nổi tiếng” và các cuộc hẹn hò. Cô ấy từng xuất hiện trong tạp chí *Seventeen* trong phần ảnh nghệ thuật “Mái tóc huyền diệu”. Bố và cô ấy đã cùng học môn Lịch sử châu Âu nhưng bố vẫn không thể lấy hết can đảm để nói chuyện với cô ấy. Vì cô ấy quá xinh đẹp.

Đến cuối học kỳ, bố và cô ấy được phân công làm chung một bài tập, lẽ ra bố phải ôm hôn thầy giáo vì đã sắp xếp như vậy để cuối cùng bố cũng có cơ hội làm quen với cô ấy. Vẻ đẹp đó đã làm bố không dám đến gần? Hóa ra, cô ấy cũng không sung sướng gì. Khi đã thành bạn bè và có dịp biết rõ nhiều chuyện về cô ấy, bố mới hiểu rằng hình thức cũng mang đến nhiều tai ương bên cạnh những điều may mắn. Khi bố phải cố gắng thu hút các cô gái thì cô ấy phải vất vả cố gắng để đám đàn ông (kể cả thầy giáo) phải nghiêm túc với mình. Cô ấy cũng phải cố gắng để đám con gái bỏ qua sự ganh ghét nhất thời và quý mến cô ấy. Cô ấy còn phải tự hỏi về động cơ của những gã muốn đi chơi với mình. Liệu họ có thực sự muốn tìm hiểu về cô không hay chỉ để gây ấn tượng với bạn bè chúng?

Đừng nhầm lẫn, không phải là bố tiếc thương cho cô ấy mà chỉ là bố không còn coi vẻ đẹp hình thể là tấm vé số

may mắn trong trò chơi cuộc đời. Bố nhận thấy Tory đã phải hi sinh phần nào vẻ đẹp để đạt được những điều thực sự quan trọng với mình.

Claudia, bạn cùng lớp của Tory, thì lại khác hẳn. Cô ấy tới miền Tây Bắc này từ một thị trấn ở Bắc California, nơi cô ấy được coi là xinh đẹp nhưng không kiểu diễn. Tuy vậy, cũng giống như nhiều người khác, cô ấy bất ngờ trở nên kiểu diễn, có thân hình đẹp, mái tóc tuyệt hảo và học (từ Tory) cách trang điểm đẹp hơn.

Thật buồn cười khi nhìn thấy sự biến đổi của Claudia, cứ như là xem một cảnh phim mà cô Jane giản dị bỗng trở thành một cô gái kiểu diễn, (giống như cảnh thay đổi trong *Nhật ký Công chúa*, nhưng theo bố thì Anne Hathaway cũng đã đáng yêu từ trước khi người ta làm cô ấy biến đổi). Đối với Claudia, sự thay đổi vóc dáng như một sự đổi đời. Cô ấy trở nên quay cuồng với các mối quan hệ xã hội. Cô ấy chia tay với cậu người yêu ở nhà và trở thành “em út” ở ba địa điểm tụ tập khác nhau của hội con trai.

Dù cho Tory có khuyên bảo Claudia nên tập trung vào học hành song Claudia vẫn cố giữ lấy những thứ có được nhờ sắc đẹp và bỏ qua mọi điều khác. Những điều mà cô ấy nói ngày càng tẻ nhạt và từ “Tôi” trở thành một từ chính trong vốn từ vựng của cô. Những người bạn ở ký túc xá bắt đầu tránh mặt cô, họ còn phải nghĩ đến nhiều thứ quan trọng hơn là buổi dạ hội sắp tới. Kể cả Tory cũng không gặp Claudia nữa từ khi cô tham gia một hội nữ sinh vào năm thứ ba.

Hồi lấy mẹ con, bố có nhận được một bức thư ngắn dễ thương của Tory khi cô ấy nghe tin về đám cưới của bố trên báo. Cô ấy viết rằng đã lập gia đình và làm việc cho một công ty luật có liên quan đến các ứng viên chính trị gia, cô ấy vẫn theo đuổi đam mê từ hồi còn ở trường. Điều thú vị nhất là cô ấy có vẻ hạnh phúc khi được bận rộn và rất yêu chồng mình. (Theo bức ảnh mà cô ấy gửi kèm thì chồng cô ấy cũng rất ưa nhìn, nhưng không đến mức có thể xuất hiện trên bìa tờ GQ¹. Cô ấy cũng bảo bố kể qua về các bạn trong lớp và không biết bố có nghe tin tức gì về Claudia hay không. Bố trả lời rằng không.

10 năm sau nữa bố cũng không hay tin tức gì về Claudia. Rồi rất lâu sau khi đã quên hết về Claudia, bố gặp lại cô ấy tại một bữa tiệc trên bờ biển Tây Hampton, New York. Con biết thế nào không? Cô ấy chẳng thú vị hơn chút nào. Cô ấy vẫn hay dùng từ “Tôi” hơn mọi từ ngữ khác. Sự khác biệt duy nhất mà bố nhận thấy đó là cô ấy trở nên bất an, lo lắng. Chỉ trong có 10 phút, cô ấy đã kể với mẹ của con về “công việc ngớ ngẩn”, về cuộc phẫu thuật thẩm mỹ khác của cô ấy và cả những kiểu tóc mới tốn đến 400 đôla. Cô ta cũng để ý tới cô bảo mẫu cho nhà chủ ở đây, một cô sinh viên dễ thương và bảo: “Tôi không đòi nào để chồng tôi tới gần cô ta”.

Tất nhiên là cô ta sẽ không làm vậy. Thế giới của Claudia, thế giới mà vẻ đẹp hình thể quan trọng hơn cả trí

¹ **GQ** (viết tắt của **Gentlemen's Quarterly**) là một tạp chí ra hàng tháng nói về thời trang, phong cách, văn hóa... dành cho đàn ông.

tuệ hay tính cách, hẳn sẽ là một nơi đáng sợ đối với một người phụ nữ trông không còn trẻ trung gợi cảm như Claudia hồi sinh viên nữa. Nếu Claudia quyến rũ chồng mình chính nhờ sắc đẹp thì sẽ có những đêm cô phải thao thức tự hỏi liệu anh ta có còn gắn bó với cô nữa không khi cô không còn xinh đẹp. Cô ấy hẳn sẽ lo rằng quan hệ của họ chỉ là hơi hợt bên ngoài.

Thế giới này đẩy những người như Claudia. Họ không hiểu được rằng những người hạnh phúc và đầy đủ quan tâm đến tâm hồn nhiều hơn là hình dáng của họ trong bộ áo tắm. Vì thế, những người như Claudia luôn phải cần đến các bác sĩ tư vấn dinh dưỡng và phẫu thuật thẩm mỹ cho đến khi họ cũng sẽ trở thành những bà già đau khổ phải ganh tỵ ngược nhìn các cô gái trẻ đẹp hơn. Nói cách khác, họ đã trở nên xấu xí.

Mà bố không chỉ nói về khuôn mặt của họ đâu nhé.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

4

Bạn trai

*Ba nguyên tắc đơn giản trong chuyện hẹn hò
dành cho con gái tuổi teen*

Bố phải đi lấy dấu vân tay.

Ở New York, nếu con muốn sở hữu một khẩu súng trường cổ thì phải có giấy phép, mà như thế là phải đi lấy dấu vân tay. Rồi bố lại phải chuẩn bị để chàng trai đầu tiên đến đón con gái của mình đi chơi. Bố muốn cậu ta nhìn thấy mình đang ngồi trên ghế, trong tư thế sẵn sàng chờ đợi. Như thế cậu ta mới trả lời đúng khi bố hỏi: “Mấy giờ cậu sẽ đưa nó về hả con trai?”. Có thể bố sẽ nâng ổ đạn lên (cùng với tiếng lách cách vui tai) để tăng thêm hiệu quả.

Gần như mọi ông bố có con gái tuổi teen đều có một suy nghĩ như nhau: thay những từ súng lục, dao dứa, kiếm,

thiết bị hạt nhân kích nhiệt cho từ súng trường cổ và bố nhận ra cô con gái nào cũng được cha mình bảo vệ như vậy. Tất cả các ông bố đều sống trong lo sợ về chuyện hẹn hò của con gái vì hội bố quá hiểu về bọn con trai. Hội bố cũng từng như chúng và giờ lại là những ông già nên quá hiểu những gì đang diễn ra trong đầu bọn con trai bây giờ. Vì thế tụi bố thích tự vũ trang cho mình.

Tất nhiên điều mà các ông bố không biết lại chính là những gì đang có trong đầu *con*. Trước đây, hội bố không biết và bây giờ cũng vậy. Thế nên, tụi bố cảm thấy không yên tâm khi để con tự lo cho bản thân mình. Nhưng đừng khó chịu với các ông bố về điều đó, vì dù bằng cách kinh khủng như thế nào thì điều hội bố thực sự mong muốn là con được hạnh phúc và an toàn. Cho dù đó có nghĩa là phải *loại bỏ* một vài chàng trai trẻ trong quá trình này. (Xin lỗi nhé, câu nói đùa: “Bố sẽ hạ gục bất cứ thằng con trai nào dám bén mảng tới con” cũng là một điều tự nhiên đối với các ông bố. Ví dụ tốt nhất ở đây vẫn là trong phim *Clueless* khi bố của Alicia Silverstone nói với một cậu thanh niên: “Nếu có chuyện gì xảy ra với con gái ta, ta sẽ dùng ngay một khẩu 45 ly và một cái xẻng. Sẽ chẳng ai nhớ đến cậu nữa đâu”.

Sẽ chẳng có tác dụng gì nếu chúng ta chỉ nhận ra những chàng trai xuất hiện trước cửa. Thế còn các sản phẩm về tóc, những thứ chải chuốt bóng bẩy trên đầu có phải là một cách tự vệ kỳ dị. Và có nhất thiết phải mặc chiếc quần lụng thụng mới giữ vững được gia đình năm người không? Các chàng trai bây giờ rất khác so với thế hệ

trẻ của bố ngày trước nên bố cũng không hiểu về họ lắm, do đó hội bố thường tự hỏi không biết còn điều gì nữa mà mình chưa biết về những cậu con trai đang chơi cùng con gái mình.

Mặc dù vậy, hầu hết bố vẫn đang bay bổng về các chàng trai đi chơi với con mình vì nó là dấu hiệu cho thấy các con bắt đầu độc lập. Lựa chọn người hẹn hò có lẽ là quyết định lớn đầu tiên của con cái mà hoàn toàn không có sự tham gia của ba mẹ. (Mà ông bà nội con có cố gắng gợi ý thì bố cũng sẽ không nghe theo. Và bố đã làm đúng. Gần như thế). Bố xem xét qua những chàng trai đến nhà và đến với cuộc đời con gái mình để hiểu về con, về những điều con kiếm tìm và về việc con sẽ trở thành mẫu phụ nữ như thế nào. Về mặt nào đó, cách chọn bạn cũng nói thêm nhiều điều về con gái mình.

Vậy thì hãy kiên nhẫn một chút với cha của con nhé. Vấn đề này khá đau đầu đối với những bậc cha mẹ.

Con cũng không phải phiền phức gì, khi bố mẹ thấy không yên tâm và nói đùa về chuyện súng săn thì con đang bắt đầu tiến đến những quan hệ lãng mạn và thường cũng là tiến đến một bãi mìn. Làm sao để biết được liệu mình có chọn bạn đúng hay không? Tại sao bọn họ lại không bộc lộ hết những gì đang nghĩ như các bạn gái của con? Con nên nghiêm túc đến mức nào với một ai đó?

Đây là những điều mà con sẽ phải tự lựa chọn, nhưng không có nghĩa là người thân của con không thể định hướng một phần cho con. Dù rất muốn nhận xét về

bất cứ ai đến nhà mình, bố sẽ cố gắng kìm nén trừ việc phải đưa ra ba nguyên tắc giúp cho bãi mìn đó bớt phần nguy hiểm.

Thứ nhất, hãy đảm bảo rằng con chỉ hẹn hò với những người mà mình thực lòng thích. Biết rồi đúng không? Đấy, dù rõ ràng như thế nhưng đây lại là lời khuyên mà nhiều người thấy khó nghe theo. Con sẽ thấy có nhiều mối quan hệ nảy nở vì những động cơ gì đó chứ không đơn thuần vì tình cảm. Con sẽ thấy nhiều cô gái chọn bạn trai vì sự nổi tiếng, vì chiếc xe hơi của cậu ta hay vì một trong hàng trăm lý do khác chẳng liên quan gì đến tình cảm. Và dù cũng thích khi hẹn hò với một anh chàng bỏ ra cả đồng tiền vì mình, đây cũng không phải là điều hay ho gì cho cam. Khi con lấy tiền làm cơ sở cho mối quan hệ thì người duy nhất quan trọng trong mối quan hệ đó là người có tiền, con có hiểu không? Con cũng chỉ là một vật dụng mà đồng tiền mang lại, giống như một chiếc máy Mp3 hay những bộ quần áo đắt tiền mà thôi. Và giống như những đồ vật này, con cũng có thể bị thay thế.

Thứ hai, chỉ hẹn hò với những người cách con 1-2 tuổi. Cô bạn Alana của bố thường đi chơi với những gã nhiều tuổi hơn. Cô ấy nói rằng: “Tôi rất ấn tượng về sự tự tin của họ và bạn bè thường cho là tôi thực sự sắc sảo, bằng chứng là những chàng trai đó đã chọn tôi”.

Hồi học cấp 2 thì cô ấy chơi với bạn trai học cấp 3. Lên cấp 3 thì cô ta lại chơi với các sinh viên đại học. Khi tốt nghiệp đại học thì cô ta hẹn hò với những người hơn mình đến cả chục tuổi. Nhiều khi cô ấy thấy mình đáng thương vì thực chất cô ấy không sắc sảo như nhiều người nghĩ. Cô từng tâm sự: “Tôi luôn cảm thấy kém cỏi hơn vì họ tỏ ra hiểu biết hơn tôi rất nhiều, xét trên mọi khía cạnh của cuộc sống và dù họ muốn thể hiện với tôi trước mặt bạn bè của mình nhưng họ lại không chịu kiên nhẫn trước bạn bè của tôi”. Vấn đề lên đến đỉnh điểm khi cô ta đi ăn tối với bạn trai là một luật sư 31 tuổi cùng với bạn bè anh ta. Khi cô ta cũng định đưa ra ý kiến của mình về chính trị thì bạn trai cô ta nói: “Em mới 22 tuổi, em biết cái gì chứ?”. Thế là chưa kết thúc bữa ăn thì anh ta đã trở thành bạn trai cũ của Alana.

Alana cho rằng mở rộng các mối quan hệ là để chia sẻ kinh nghiệm và học hỏi lẫn nhau. Khi nhìn lại các mối quan hệ từ trước đến nay, cô chợt thấy mình thật ngớ ngẩn: “Dù với bất cứ chuyện gì, bạn trai tôi cũng đều trải qua trước tôi vài năm. Tôi còn quá non nớt trước các vấn đề của họ. Chúng tôi chẳng có gì để nói cả!”

Alana và bạn trai không chỉ khó nói chuyện với nhau, mà họ cũng đã có những vấn đề khác nhau về tình dục. Quan hệ thể xác trở thành một cách để cô cố gắng có cảm giác được bình đẳng với họ. Điều này cũng không hiệu quả lắm. Cô đã đánh mất sự trinh trắng của mình vì một gã sau khi xong việc đã bỏ mặc cô để quay lại với đám bạn của mình. “Tôi chưa thật sẵn sàng, sau “chuyện đó” tôi vẫn

run. Còn anh ta thì nói: “Có gì ghê gớm đâu? Chỉ là quan hệ thôi mà”. Anh ta có thể làm “chuyện đó” ở bất cứ đâu và khi nào. Còn đối với tôi, lẽ ra nó phải thật đặc biệt và tình cảm, sau đó, tôi bỏ anh ta để bám lấy một sinh viên đại học.”

Thế nhưng Alana vẫn tiếp tục chơi với những người lớn tuổi hơn. Cô ta đã quá quen với cách đối xử của họ, nó thường xuyên đến mức cô ta cho rằng mình chỉ đáng được như thế. Cô ta nói: “Khi học đại học, tôi không có một chút tự tôn nào. Bọn họ chỉ cần tôi để quan hệ và khoe mẽ với bạn bè, còn tôi thì lại nghĩ là mình may mắn!” Nếu có một cỗ máy thời gian, bố ước mình sẽ quay trở lại hồi 14 tuổi. Bố sẽ nhún vai và nói với Alana rằng: “Tại sao bọn họ tôn trọng cậu khi mà cậu thậm chí còn không tôn trọng bản thân mình?”.

Nguyên tắc thứ ba, quan trọng nhất trong chuyện hẹn hò đó là: *luôn luôn đảm bảo con được bạn trai đối xử một cách tôn trọng*. Nếu họ xem thường con, con hãy tránh xa họ. Nếu họ buộc con làm một điều mà con không muốn, hãy bỏ họ. Nếu họ có ý định đụng chạm vào con khi con không muốn hay không đồng ý, hãy bỏ họ. (Sau đó, hãy nói với người lớn. Nếu không thể nói với người thân thì con có thể nói với cô giáo hoặc dì hay bất cứ ai có đủ kinh nghiệm giúp con trong chuyện này).

Con đã bao giờ nghe nói về chính sách không khoan nhượng chưa? Đó là một cách thú vị để nói “không có cơ hội thứ hai”. Không khoan nhượng là một nguyên tắc tuyệt

vời áp dụng trong chuyện tình yêu. Nó không có nghĩa là con không thể tranh luận với một gã mà mình đang hẹn hò hay thậm chí là tha lỗi cho cậu ta nếu có những lúc cậu ta chưa chín chắn. Vấn đề là dù có bất cứ chuyện gì xảy ra giữa hai người, dù tốt hay xấu, thì con luôn phải cảm thấy được tôn trọng. Con luôn cảm thấy được trân trọng vì những gì mình làm cho tình yêu của hai người.

Nếu phải thực hiện chính sách không khoan nhượng và phải thực sự từ bỏ một chàng trai, con sẽ thấy hơi cô đơn một chút. Con sẽ lo rằng những chàng trai khác sẽ không đến với con vì sợ con làm họ tổn thương. Và đúng là những chàng trai con chia tay vì đối xử không tốt với mình chính là những người sẽ đi nói xấu về con. Thực ra là con sẽ không phải chịu mang tiếng như mình vẫn lo sợ đâu. Ít nhất là không phải mang tiếng trước những chàng trai xứng đáng với con. Họ sẽ coi trọng một cô gái biết giá trị của mình và không chấp nhận bị xem thường dù chỉ một chút. Và dù hầu hết các chàng trai có thể không nhận thấy song trong thâm tâm họ sẽ nghĩ: “Nếu một cô gái tự tin *như vậy* chọn mình có nghĩa là *mình* cũng đáng giá đấy”. Những chàng trai hiểu được điều đó chính là người con có thể đưa về giới thiệu với bố.

Khi đó bố sẽ cố gắng nhớ rửa sạch vết mực lăn tay trước khi bắt tay cậu ta.

5

Tình dục

Đừng có bao giờ làm chuyện đó con nhé! Ít nhất là cho đến khi bố chết. Như thế có quá khát khe không con?

Tình dục nghiêm túc

Thật kỳ lạ, dù đã hơn 40 tuổi rồi nhưng khi nói đến sex thì bố vẫn thấy ngượng ngùng và buồn cười.

Phải đến năm lớp Chín bố mới được nghe nói về tình dục.

Thư giãn đi con! Bố không ngờ nghe đến thế đâu. Bố đã biết một số điều cơ bản và chính xác về giới tính khi mới 11 tuổi đấy. Điều kỳ lạ là bố chỉ học qua những người bạn cùng lớp.

Hồi những năm 1970, các trường công lập cũng không có chương trình giáo dục giới tính và cũng không ở đâu dạy chương trình đó cả. Nhà thờ không rao giảng gì về

chuyện đó, trừ việc coi đó là Sai lầm, Tội lỗi và chúng ta Không nên làm chuyện đó trước khi kết hôn. Tình dục có một mục đích duy nhất là duy trì nòi giống mà thôi, không có bất cứ ý nghĩa nào khác nữa. Vô tuyến truyền hình cũng ít đề cập đến vấn đề này. Trước khi có kênh HBO¹, các chương trình phát sóng vẫn còn hay thận trọng, các nhân vật được trình chiếu nếu có quan hệ trước hôn nhân thì sẽ phải chịu những hậu quả nặng nề như có thai ngoài ý muốn hay bị mắc bệnh. (Nhưng bộ phim kinh dị mà chúng ta đã xem từ nhỏ đến lớn như *Thứ Sáu ngày Mười ba* hay *Ác mộng trên phố Elm* còn khủng khiếp hơn: người đầu tiên phải chết trong phim luôn là những nhân vật có quan hệ bất chính. Còn ai sẽ sống sót đến cùng? Người còn trong trắng, dĩ nhiên rồi).

Bố biết được những chuyện đó là nhờ người thân, từ một cuốn sách nhỏ do một bác sĩ viết về cơ chế thụ tinh ở người, về sự phát triển bào thai và sự sinh nở. Đọc nó cũng thú vị như đọc cách lắp ghép một mô hình máy bay và các hình minh họa cũng rất ly kỳ. Nhưng dù con có tin hay không thì việc được đọc cuốn sách đó cũng khiến bố hơn hẳn hầu hết bạn bè của mình vì cha mẹ họ tin chắc rằng nếu họ không nói gì về chuyện quan hệ thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Giờ thì các bậc phụ huynh đã tiến bộ hơn một chút so với thời bố phải tìm hiểu những điều cơ bản về cuộc sống trên sân trường. Bố nhận ra rằng sẽ thật sai lầm và đại dột nếu không giáo dục con cái nguy cơ về các bệnh lây

¹ Home Box Office, kênh truyền hình của Mỹ.

truyền qua đường tình dục hay việc có thai ngoài ý muốn. Do đó, trường học đã xen các chương trình về giới tính, các con có những buổi học về “sức khỏe” và “các vấn đề” để nói về tác động xấu và tiêu cực của việc quan hệ.

Các bậc cha mẹ và nhà trường thường dạy con cái về bệnh tật, việc mang thai và tự coi đó là “giáo dục giới tính”. Nhưng giới tính ở đâu? Cái mà chúng ta không dạy lại chính là việc quan hệ tình dục. Thế nào là quan hệ? Quan hệ biểu hiện như thế nào về mặt cảm xúc? Bạn sẽ thấy những gì khi lần đầu trải nghiệm, và một điều cũng rất quan trọng là trải nghiệm của con gái sẽ khác với con trai.

Ngày nay, các phương tiện thông tin đại chúng đề cập đến vấn đề tình dục nhiều hơn là các chương trình giáo dục về quan hệ tình dục. Con sẽ bắt gặp trên tivi (ý của bố là trừ khi cha mẹ phải che chắn tốt còn không con sẽ thấy nó trên tivi) và cũng sẽ thấy nó đầy trong các bộ phim và gần như ở khắp các sạp báo trên toàn nước Mỹ. Nói chuyện về tình dục. Bí quyết về tình dục. Những câu chuyện về tình dục. Chúng ta có tạp chí *Maxim*, các video ca nhạc, các bộ phim *Bánh Mỳ*. Tất cả đều là sex, 24h/7 ngày với những ngôn từ sống sượng và thô tục nhất có thể tưởng tượng được. Bố lớn lên với những bài hát nói về chuyện quan hệ một cách tế nhị, còn ngày nay các ca sĩ thoải mái mô tả việc bị phát hiện khi đang quan hệ trong nhà vệ sinh mà không chút thẹn thùng.

Quan niệm về tình dục đã thay đổi song thông điệp mà các bậc cha mẹ muốn gửi đến con cái thì vẫn vậy.

Đừng làm chuyện đó. Đừng quan hệ. Mà cũng đừng nói về chuyện đó với cha mẹ.

Khi gặp phải chủ đề tình dục thì dù cố gắng hết sức, cha mẹ vẫn chỉ đưa ra những tín hiệu hỗn tạp khác thường. Cha mẹ sẽ nói ngủ lang là không tốt, có quan hệ với nhiều người là không tốt. Và rồi cha mẹ lại ngồi cùng con xem phát lại phim *Friends* và lại cười ngất ngư khi Joey không thể nhớ nổi tên người đã ngủ với mình đêm hôm trước. Người lớn nói rằng quan hệ bằng miệng là vô cùng thân mật và mọi người không nên lừa dối vợ/chồng mình, nhưng khi chính tổng thống bị bắt gặp đang có quan hệ bằng miệng với người không phải vợ mình ngay trong phòng bầu dục, chúng ta làm được gì? Chúng ta còn tán dóc về chuyện đó nữa. Thật khôi hài!

Thế thì làm sao mà con không bối rối? Con còn hiểu biết hơn bố trước đây khi nói về chuyện quan hệ.

Hãy làm rõ một sự khó hiểu nhỏ ở đây: khi dùng từ “quan hệ”, bố không chỉ có ý nói về “quan hệ tình dục”. Bố nghe nhiều người lập luận rằng mọi hình thức gần gũi đều “ok” vì nó không phải là quan hệ tình dục nhưng bố lắc đầu. Kích dục là gì nếu không phải là tình dục? Câu cá à? Làm ơn đi. Những người nói rằng “nếu không quan hệ tình dục thì chưa phải là quan hệ thật sự” hoặc cố thuyết phục con làm một điều con đang lưỡng lự hay che giấu một điều gì đó về bản thân. (Giống như vị tổng thống mà bố đã nói ở trên).

Tình dục liên quan đến cái mà ta gọi là “phần riêng tư”, những phần mà ta không phơi bày cho cả thế giới, trái ngược với những “phần phô bày được” như chân tay, mặt

mũi, những bộ phận mà mọi người có thể nhìn thấy và tiếp xúc thường xuyên. Khi chia sẻ “phần riêng tư” với ai đó một cách thân mật dưới bất kỳ hình thức nào thì vẫn là tình dục.

Bố đã có một bài học hữu ích về giới tính ở lớp tiếng Anh.

Theo yêu cầu bài tập về nhà của thầy Bouvier, mỗi học sinh phải chọn một bài hát, viết ra lời và trình bày cảm nghĩ về dụng ý của tác giả trong bài hát đó. Tất cả mọi người đều lấy đó làm dịp để thể hiện bài hát ưa thích của mình.

Ti Herera là một “nữ thần”. Bây giờ vẫn vậy. Cô ấy xinh đẹp, dễ thương, dí dỏm... và cô ấy còn nói chuyện với bố, điều này thật kỳ diệu đối với bố (Bố đã kể rằng hồi thiếu niên bố rất xấu chưa nhĩ? Răng bàn cước, người khẳng khiu, tóc bù xù). Ti không chỉ tuyệt đẹp mà còn rất gợi cảm nữa. Bố không nói gợi cảm theo kiểu của Britney Spears¹, phơi bày đến 98% cơ thể. Cô ấy có vẻ từng trải mà tất cả những người khác không có. Cô ấy là cô gái đầu tiên mà tất cả học sinh ở trường Trung học Middlesex đều ngưỡng mộ.

Vì thế, khi cô đứng lên trước lớp và chia ra một tờ bài hát về tình dục, tất cả các cậu con trai ở lớp tiếng Anh của bố đều nín thở.

Rồi bọn bố còn cười khúc khích, như tất cả những đứa trẻ con khi nghe về chủ đề đó. Ti chuẩn bị giải thích về bài hát *Paradise by the Dashboard light* (Thiên đường ánh đèn xe) của Meat Loaf, một bài hát thể hiện quá tục tĩu đến nỗi

¹ Công chúa nhạc Pop nổi tiếng với các vụ xicăngdan về tình dục.

không ai trong bọn bố dám nghe trước mặt bố mẹ mình. Có thể con cũng biết rồi, nó kể về một đôi quan hệ với nhau ngay trong một chiếc xe đang đậu. Ti bật bài hát lên. Bọn bố đã từng nghe bài hát này rồi nhưng lần này thấy nó còn gợi cảm hơn khi nghĩ đến người đã chọn bài hát đó và lại còn đọc lên trước lớp khi có mặt thầy giáo.

Bài hát gồm ba đoạn ngắn. Ở đoạn thứ nhất, một chàng trai và cô gái kể về đêm trải nghiệm đầu tiên của họ trong một chiếc xe đậu cạnh hồ. Họ hát: “Khỏi phải nghi ngờ, chúng tôi thấy hạnh phúc nhân đôi vì chúng tôi mới 17 và chúng tôi trần trụi”. Tất nhiên, đó cũng chính là điều mà tất cả bọn con trai trong lớp mong muốn, với Ti.

Khi kết thúc phần một này thì có một điều kỳ lạ xảy ra. Lời hát được chuyển qua Phil Rizzuto, người phát ngôn của đội New York Yankees, người bình luận từng đoạn về những diễn biến trong xe. Con đã nghe bạn bè mình nói về tình dục với “các bước” đúng không? Bọn bố cũng đã nói như vậy. Dù sao Rizzuto cũng mô tả chàng trai đang cố chạy nhanh về đích khi sắp kết thúc “trận đấu”. “Thật kinh ngạc! Bố nghĩ là anh ta sẽ làm được!”

Đoạn thứ hai bắt đầu khi cô gái hét lên: “Dừng lại ở đây thôi!” Cô ấy cần biết chuyện này sẽ đi đến đâu. Cô hỏi “Anh sẽ yêu em mãi mãi chứ?” Chàng trai thì cố tránh né. “Thôi nào! Sáng mai anh sẽ trả lời mà!” Nói đi nói lại mãi, cuối cùng chàng trai nhượng bộ và hứa sẽ yêu cô gái “đến suốt đời”, thế là cô gái đồng ý.

Đoạn cuối của bài hát có tên “Cầu trời cho đến suốt đời”, mấy năm sau, chàng trai không còn giữ lời hứa. Anh

ta hát: “Hồi đó đã xa lâu rồi, bây giờ đâu còn được như thế nữa”.

Khi bài hát kết thúc, Ti đứng dậy tiến lên làm cho mọi người, kể cả bố, thấy ngỡ ngàng. Cho đến lúc cô ấy nói trước lớp tiếng Anh đó, bố cũng đã muốn được là chàng trai trong chiếc xe ấy. Bố cũng muốn quan hệ.

Nhưng hóa ra Ti lại muốn có tình yêu. Dù chưa trải nghiệm về tình dục nhưng cô ấy đã cố gắng hiểu được thông điệp của bài hát và giải thích cho mọi người. Cô nói: “Các chàng trai thường yêu để được quan hệ còn các cô gái thì quan hệ để được yêu”. Dù hơi đơn giản hóa song điều đó cũng rất thực tế. (Steve Martin từng nói một câu rất hay về chuyện này: “Tôi muốn đưa phụ nữ lên bục thật cao, để tôi có thể nhìn trộm vào váy họ”. “Anh ta nói dối vì anh ta muốn quan hệ với cô ta còn cô ta tự lừa dối về ý định của mình khi để anh ta làm chuyện đó”).

Hội con trai trong lớp không còn cười rúc rích nữa. Ti đã chỉ ra rằng tình dục còn là nhu cầu cảm thấy được yêu chứ không chỉ là chuyện thân xác. Ti nói về tình dục với những hậu quả ngoài những điều hội bố được cha mẹ dạy dỗ. Những hậu quả về tinh thần. Đó mới chính là giáo dục giới tính thật sự. Trước đó, hội bố chỉ nghĩ “Thiên đường ánh đèn xe” là một câu chuyện tình nghịch và vui nhộn. Nhưng nhờ có Ti, làm sao chúng ta có thể không coi đó là một bi kịch cơ chứ?

Sau đó, mà bố và các bạn trai trong lớp không nhăm nháy với nhau khi nói về tình dục. Bố còn nhớ cảm giác ngỡ ngàng

ngừng xấu hổ trong suốt phần trình bày của Ti khi mà chính mình cũng thích các phần bài hát đó thế nào, mình cũng đã cười thế nào khi nghe mô tả về những nỗ lực đạt từng bước của chàng trai. Giờ bố mới hiểu rằng coi tình dục như việc chơi bóng bầu dục thật là trẻ con, thậm chí còn tệ hơn.

Các bước về quan hệ tình dục đến giờ vẫn vậy chứ? Khi bố còn nhỏ, hôn là bước một, chạm từ eo trở lên là bước hai, dưới eo là bước ba và quan hệ tình dục là bước về đích. Điều này là một chiều vì chúng ta không biết các bước của phái nữ đối với chúng ta là gì. Và thực sự, hội bố nghĩ tình dục là việc cần làm với các cô gái, nó như một trò chơi mà các cô gái là sân chơi. *Cậu đã thử chưa? Đạt đến mức nào rồi? Đến bước ba chưa?* Đối với bọn con trai, tình dục là có quá trình có mục đích: ta cứ lấn tới đến khi nào bị đối phương chặn lại.

Sự ngu ngốc của chúng ta không chỉ dừng lại chuyện bóng chày mà còn ở những cách nói láu lỉnh về thành tích trên tình trường của mình. Giả dụ một cô gái không cho bạn trai chạm vào phần kín của mình, chúng ta sẽ bảo anh ta bị “dừng lại ở Điểm Levi’s”. Ở phần trước, bố nói rằng tình dục là sự chung đụng những phần riêng tư một cách thân mật để gắn gũi với một ai đó. Việc mô tả tình dục như trò chơi bóng chày có thể coi là thân mật được không?

Bố rất muốn nói rằng phần trình bày của Ti đã làm bố sáng tỏ mọi điều về tình dục (Nhân tiện xin nói thầy Bouvier còn cho cô ấy điểm A nữa cơ). Nhưng đôi khi, bố vẫn phải đấu tranh với những ham muốn mà mình không thể hiểu nổi và cả những tín hiệu từ các cô gái mà bố cũng không hiểu

hết. Nhưng Ti đã làm bố nhận ra mối liên hệ giữa các cơ quan sinh dục và trái tim. Cô ấy khiến bố phải tự hỏi về những cảm xúc đi cùng với việc quan hệ là như thế nào.

Sau đó nhiều năm, bố còn thấy tình dục là một điều lạ thường. Nó mang lại cảm giác tuyệt vời. Nó là điều gần gũi nhất mà bạn có thể làm với một ai đó. Nó có thật nhiều sức mạnh vì không chỉ mang lại sự sống hay cũng có thể dễ dàng kết thúc sự sống bởi các căn bệnh như AIDS, nó còn mang lại những dấu ấn trong trái tim ta.

Nhưng cũng có một cái bẫy ở đây. Tình dục sẽ không còn sức mạnh khi bị cho đi quá thoải mái. Con thử nghĩ xem: Làm sao để phân biệt một mối quan hệ nghiêm túc với một mối quan hệ thoáng qua nếu con sẵn sàng quan hệ với tất cả những người đi chơi cùng mình? Bí mật sức mạnh của tình dục là sự độc quyền: coi đó là của một mối quan hệ sâu sắc (như hôn nhân chẳng hạn) là một cách trao cho người khác và cả chính con món quà tuyệt vời nhất mà mình có được.

Còn làm chuyện đó chỉ để một chàng trai yêu mình, hay thậm chí “thích” mình chỉ là một trong hàng chục cách tự dối mình. Trước hết: nó sẽ chẳng có tác dụng gì, nếu mục đích của cậu con trai là tình dục thì mối quan hệ này sẽ nhanh chóng kết thúc ngay sau khi cậu ta làm được chuyện đó. Chắc chắn là cậu ta còn có thể “ghi bàn” một vài lần nữa nhưng cảm xúc sẽ mất dần, sau đó cậu ta biến mất. Thứ hai, con sẽ có nguy cơ bị coi là người “hư hỏng”. Thật không công bằng khi các cô gái quá thoải mái thì bị gọi là “hư hỏng” còn các chàng trai quá thoải mái thì lại được tán dương, nhưng

cuộc đời là thế. Còn có một điều vô lý khác nữa: Khi cần một mối quan hệ nghiêm túc, các chàng trai sẽ tránh gặp những cô gái bị coi là “hư hỏng”, những cô gái có vẻ hơi “chơi bời”. (Kiểu vô lý này đã có từ lâu lắm rồi, hay ít nhất là từ khi có kinh thánh, khi phụ nữ được coi là một thứ tài sản và những người không còn trinh trắng sẽ bị coi là “hàng lỗi”.)

Dù sao thì quan hệ quá sớm hoặc quá thường xuyên sẽ làm giảm khả năng sau này. Quan niệm “giữ gìn đến ngày cưới” nghe có vẻ không hợp thời nhưng vẫn dựa trên một thực tế quan trọng, đó là tình dục thực sự là một sự khám phá về các giác quan, cảm xúc và sức mạnh khi cảm nhận được sự gắn bó với ai đó một cách rất đặc biệt. Chính vì vậy mà người ta gọi đó là “làm tình”.

Nếu tách xúc cảm khỏi cảm giác, bạn sẽ không còn nhiều cơ hội thấy được sự đặc biệt của nó. Chính vì thế mà đoạn cuối cùng trong bài *Paradise by the Dashboard light* nghe rất thật và rất buồn. Vì người đàn ông thấy rõ sự lúng túng của mình trên chiếc ghế ô tô khi mới còn ở tuổi teen sẽ không bao giờ biết được ý nghĩa cũng của tình yêu và tình dục, anh ta sẽ quay đi với câu “bây giờ đâu còn được như thế nữa”.

Bố đã từng nói rằng trên phim ảnh ngày nay tràn ngập những chuyện phơi bày về tình dục, nhưng không hẳn thế. Những gì phơi bày chỉ là một kiểu tình dục giả hiệu trong đó mọi người đều xinh đẹp, mọi thứ đều sẵn có và chẳng có hậu quả gì hết. Nhưng cũng chẳng vui về gì đâu! Lần sau khi xem những băng video tục tĩu của Christina Aguilera, con hãy nhìn kỹ mặt của cô ta xem. Có khi cô ta còn trình

diễn chỉ với một chiếc quần con trong suốt và rên lên về sự “nhơ bẩn” của mình. Trên khuôn mặt đó chẳng có một chút hạnh phúc nào mà chỉ thấy có sự sống sượng, lạnh lùng. Có gì gọi cảm ở đó chứ?

Cái mà chúng ta không được thấy, chúng ta không thể thấy ở kiểu văn hóa đó là sự gắn gũi thật sự - lý do duy nhất để con người quan hệ với nhau. Âm nhạc, truyền hình, phim ảnh đều nói về sự rung động nhưng không có sự thỏa mãn về tình dục, đó là xúc cảm.

Vậy thì chúng ta sẽ được cái gì? Chán nản. Chúng ta sẽ không bao giờ cảm thấy hay ho hay “gọi cảm” như những người vẫn thấy trên TV, chúng ta sẽ không bao giờ hấp dẫn được những người xinh đẹp như thế. Chúng ta sẽ không bao giờ biết thế nào là có được người mình thích mà không phải lo lắng về những thứ như có thai hay lây bệnh. Chúng ta sẽ không bao giờ sánh được với những hình ảnh vẫn nhìn thấy hàng ngày.

Và bố sẽ nói “Ơn Chúa”.

Vì nếu cần thêm thời gian, nếu đợi đến lúc hoàn toàn sẵn sàng để trao gửi cho một ai đó, con sẽ có mối quan hệ tốt đẹp, mỹ mãn hơn những người tạo hình ảnh trên truyền hình có thể tưởng tượng ra. Và sẽ duy trì được nó suốt cuộc đời mình. “Dính vào” và “chơi bời” chỉ dành cho những người chẳng biết gì. Những thứ đó sẽ hạn chế sức mạnh tuyệt vời mà tình dục mang lại. Thực ra, khi đã đến lúc, con có thể chuẩn bị cho chuyện đó.

Con hãy yêu đương khi cảm thấy đã đến lúc!

6

Sự nhẩn tâm
.....

Emily, con gái bạn của bố bị lang trắng. Con đã bao giờ thấy triệu chứng đó chưa? Đó là một dạng bệnh rối loạn sinh ra các vết đốm mất sắc tố trên da. Vì thế, đầu gối và cùi tay của Emily hơi khác với các phần khác trên người. Sự khác biệt này càng dễ nhận thấy vào mùa hè khi cô bé mặc áo tắm.

Năm ngoái, Emily đã phải khóc bỏ về nhà khi đang đi cắm trại. Cuối cùng phải dỗ dành mãi, cô bé mới kể với mẹ rằng có một cậu bạn ở trại hè đã trêu chọc về làn da của mình. Nói trêu chọc cũng chưa đúng mà cậu ta đã hành hạ và gây đau đớn cho Emily. Cậu ta gọi Emily là “quái dị” và “xấu thậm tệ”. Cậu ta còn cố tình nói trước đám bạn khác để Emily càng thấy khổ sở hơn.

Mẹ Emily lái xe đến chỗ cắm trại, kể lại mọi chuyện cho người quản lý và hỏi xem họ có thể làm gì để bảo vệ cô bé khỏi sự nhẩn tâm đó không.

Nhưng ba của Emily thì lại hành động theo cách khác. Anh muốn đến tìm cậu bé để nện cho hắn một trận. Khi được biết về chuyện xảy ra, bố cũng muốn đi cùng giúp đỡ bố của Emily. Chúng ta quyết định làm cách đó, tìm mọi cách trừng trị kẻ đã chơi xấu một cô bé đáng yêu như vậy. (Đàn ông thường thích trả thù bằng bạo lực, càng bạo lực càng tốt. Chúng ta đã xem rất nhiều bộ phim của Clint Eastwood hay Vin Diesel rồi đấy).

Thực tế, chúng ta đã không cần phải xử lý gì vì: cậu ta đã bị đuổi khỏi khu trại hè. Hóa ra hôm đó Emily không phải là mục tiêu duy nhất của cậu bé này và ban cố vấn đã yêu cầu Giám đốc khu trại hè cho cậu ta đi khỏi đây.

Một mặt, vấn đề đã được giải quyết. Cậu bé đó đã bị kỷ luật. Nhưng mặt khác, vấn đề không dừng lại ở đó. Giờ đây, Emily luôn tự hoài nghi về làn da của mình. Đó chính là hành động của bọn chuyên đi bắt nạt người khác: chúng khiến người khác cảm thấy khổ sở về bản thân, chúng gieo rắc sự ngờ vực bản thân cho họ. Emily không hiểu tại sao thằng bé mà mình chưa từng gặp trước đây lại có thể nói những điều tồi tệ như thế về mình, và cô bé tự hỏi liệu có phải những người khác cũng có ngầm suy nghĩ như thế không.

Hôm đó, bố đã trở về nhà và nhìn ngắm các con, cố nghĩ xem mình sẽ nói gì nếu con bị ai đó xử tệ giống như Emily. Ngay khi có ý tưởng, bố liền viết e-mail gửi cho Emily như sau:

Emily thương mến,

Hồi nhỏ (thật ra là suốt cả những năm trung học), chú đã phải khổ sở vì là một trong những cậu bé còi cọc nhất trường. Chú sẽ không bao giờ quên được hồi 15 tuổi, khi đang tham gia thi đấu bowling thì có một cô bé dễ thương ở câu lạc bộ quyết định gọi chú là «hạt đậu xương» để trêu chọc và các bạn cô ấy cũng liền gọi theo. Khởi phải nói việc này đã ảnh hưởng thế nào đến trận đấu của chú, và cả trái tim chú nữa. Chú không thể làm gì để khỏi gây guộc. Chú đã cố gắng trở thành một chàng trai tốt. Chú đã lắng nghe, quan tâm đến suy nghĩ của người khác, chú muốn làm những điều tốt... nhưng rồi chú lại bị châm chọc chỉ vì mình không đủ cao to.

Cô bé đó có hiểu gì về chú đâu, cũng như cậu bé ở chỗ cắm trại chẳng hiểu gì về cháu cả. Nhưng cô bé đó lại thấy cần phải làm cho chú thấy mình bé nhỏ. Tại sao? Tại sao ai đó lại tàn nhẫn với mình cho dù mình chưa hề làm gì tổn hại người ta cả? Tại sao cậu bé ngốc nghếch đó lại phải chế giễu chỉ vì cháu bị lang, một chuyện chẳng liên quan gì đến cậu ta mà cháu cũng không thể làm được gì hơn?

Lời giải đáp mà phải nhiều năm sau chú mới hiểu ra đó là: Người ta tàn nhẫn vì họ đau khổ trong lòng. Cậu bé chỉ trích cháu hôm nay là có một lý do - Cậu ta đang đau khổ. Có thể là cậu ta bị mắng mỏ ở nhà, hoặc không được quan tâm. Cậu ta thấy bất an đến mức cảm thấy cần phải làm cho ai đó buồn đau theo. Có thể cháu sẽ

không biết hết nguyên do, nhưng chú cam đoan một điều là cậu ta không hạnh phúc. Khi nghĩ lại về những người trước kia đã từng làm mình đau khổ, chú nhận ra rằng những người đúng mực, tự tin sẽ không bao giờ châm chọc chú. Chỉ có những người không được yêu thương và giúp đỡ như chú hay tệ hơn, những người bị cha mẹ gọi là đồ vô tích sự mới cảm thấy cần phải làm chú đau khổ theo.

Có lẽ, cháu không thể hiểu được cảm giác khi mình không có ý nghĩa gì hết, như mình không tốt chẳng hạn, nên ba mẹ cháu luôn làm sao để cháu thấy mình thật quan trọng biết bao. Và cả cậu bé đó cũng vậy, nhưng chú đoán là không ai nói với cậu ta điều đó cả. Chú hi vọng sẽ có ai đó nói với cậu bé điều đó để cuối cùng, cậu ấy sẽ không còn cảm thấy quá bất an như vậy, vì sự bình an chính là liều thuốc cho tính nhỏ mọn, xấu xa.

Yêu cháu,

Chú Philip (người từng bị gọi là «hạt đậu xương»)

Tất nhiên là sau sự tàn nhẫn, vấn đề Emily gặp phải sẽ dễ dàng được nhận ra và giải quyết, đứa trẻ hỗn láo vô cớ nói những điều tệ hại với con sẽ nhanh chóng biến ra khỏi cuộc đời con. Nó làm con đau khổ nhưng cũng sẽ qua nhanh.

Khó khăn là khi vấn đề đó diễn ra quá nhiều lần, nhất là ở những nơi như trường học, nơi con không thể dễ gì ra đi ngay và nơi mà người gây đau khổ dẫn vật cho con lại

chính là những người con từng coi là bạn bè.

Hồi lớp 10, cô bạn Tracy của bố thường thấy những mảnh giấy nhỏ trong tủ đồ của mình. Có hôm phải đến hai, ba mảnh giấy được bí mật bỏ vào tủ khi cô đang ngồi học trong lớp. Không có tên người viết. Rõ ràng là chữ con gái nhưng cô không biết là của ai.

Những mảnh giấy đầu tiên thường viết là “Mọi người nghĩ cậu là đứa hư hỏng. Ai cũng biết những chuyện cậu đã làm với một tên con trai. Mình là bạn cậu nên mình lo cho cậu và nghĩ là cậu nên biết điều này”. Những mảnh giấy này làm Tracy hơi hoang mang một chút, cô thường ngồi ăn trưa ở quán Darien High, cố nghĩ xem có ai đang nhìn mình khác thường không. Cô không muốn kể chuyện này cho bạn bè vì những mảnh giấy đó không viết sai (như cô đã thừa nhận), cô đã từng “chơi bời” khá nhiều với bạn trai học lớp trên. Cô không ngờ là có người lại biết chuyện đó.

Tracy bắt đầu trầm tư. Nếu không nói với bạn bè thì sẽ không có cách nào hỏi được xem ai là tác giả của những mảnh giấy. Khi cô quyết định đưa những mảnh giấy này cho bố thì chúng đã tẻ hơn trước rất nhiều. Tác giả không còn tự coi như một “người bạn quan tâm” nữa mà bắt đầu nói về sự lảng nhảng của cô và bảo cô đừng nên đến những chỗ tiệc tùng. (Một mảnh giấy còn nhấn mạnh rằng bạn trai của Tracy sẵn sàng cho bạn bè mình “sài” chung bạn gái).

Bố cố tìm ra xem ai là người đã viết cho Tracy. Bắt đầu từ việc đi tìm động cơ. Ai sẽ được lợi khi làm cô khổ sở hay khiến cô phải chia tay với cậu bạn trai lớp trên? Chúng tôi

chỉ nghĩ được ra hai người, một là cô người yêu trước đây của bạn trai Tracy và một là người đang thích cậu ta, nhưng có vẻ như không phải vì họ không có biểu hiện gì khác thường đối với cô. Những người tỏ ra khác thường chỉ là những người thường chơi trong nhóm nhỏ của cô và Tracy nghĩ đó chỉ là do cô không hay nói chuyện với họ từ khi có những mảnh giấy đó.

Tracy đã nhầm. Bạn bè của cô cư xử khác lạ vì họ đã biết hết chuyện về những mảnh giấy và Carla, bạn thân nhất của Tracy từ các lớp dưới chính là người đã bỏ những mảnh giấy đó vào ngăn tủ của cô. Nhưng không phải là người viết chúng, mà đó là Olivia, một trong những nữ sinh nổi tiếng nhất trường. Olivia cũng học lớp trên giống như bạn trai của Tracy mà điều kỳ lạ là cô ta chưa bao giờ nói chuyện với Tracy. Chúng tôi không thể hiểu được động cơ của Olivia là gì, liệu có thể là cô ta không thích con trai lớp trên chơi với con gái lớp dưới hay không, hay có thể là cô ta chỉ đơn giản là một mục tiêu xấu xa. Dù thế nào thì cũng không quan trọng lắm với Tracy, điều khiến cô tức điên lên đó là tại sao Carla lại tiếp tay làm bẽ mặt mình như vậy.

Carla giải thích: "Tôi không biết những mảnh giấy đó viết gì, tôi chỉ làm hộ Olivia thôi". Khi Tracy khóc thì Carla lại tự thanh minh: "Có gì ghê gớm đâu? Cậu hãy người lớn một chút đi. Chỉ là đùa thôi mà!"

Tất nhiên, bạn biết điều gì thực sự đã xảy ra. Carla nhìn thấy cơ hội được kết bạn với một người nổi tiếng ở lớp trên và sẵn sàng làm tổn thương bạn cũ của mình để

đạt được điều đó. Nhưng người bạn khác của Tracy thì quá sợ Olivia nên không dám nói gì. Thật đáng buồn là chuyện này vẫn luôn xảy ra. Vì sợ mất cả nhóm bạn nên Tracy đã bỏ qua tất cả.

Sự tàn nhẫn của con trai có thể dễ xử lý hơn con gái. Con trai thường khá thẳng thắn khi gặp vấn đề gì đó khiến mình không hài lòng. Anh ta sẽ chửi thẳng vào mặt đối phương hoặc sẽ cho thẳng một nắm đấm vào mặt. (Và thường nếu có đánh nhau thực sự, cũng chỉ một cú đấm, rồi sau đó họ sẽ vật nhau rất lâu trước khi có ai đó nhảy vào tách hai người ra. Nếu con trai đánh nhau thì học xong trung học, họ sẽ bỏ qua cho nhau hết). Điều đáng nói là con trai thường không viết thư nặc danh.

Có lẽ, đó là vì lý do gây hấn của con trai khá đơn giản. Khi đau khổ, con trai chỉ muốn trút vào đâu đó, hoặc chúng bực bội vì cảm thấy mình không được tôn trọng. Vì thế mà họ muốn gây chuyện, chủ yếu là để có người biết mình đang không vui. Con giận của con trai thường bùng lên nhưng xong là thôi, để còn quan tâm đến những việc khác. Có rất nhiều các chàng trai hôm trước thì ẩu đả với nhau rồi hôm sau lại trở thành bạn bè. Con trai chúng ta chỉ bốc đồng như thế thôi.

Còn con gái thì phức tạp hơn. Trước hết là vì cha mẹ, trường học và cả nền văn hóa đều chỉ ra rằng, con gái thì không nên bộc toạc suy nghĩ ra khi đang cáu giận. Vì thế nên nếu có ai vô tình gặp con và hỏi: “Này, cậu sao thế?”,

con sẽ nghiêng rằng mà nói: “Không sao cả, tớ vẫn ổn.” Chủ yếu là để người hỏi mình câu đó nghĩ rằng dù có chuyện gì thì cũng chẳng sao và họ (nếu là bạn bè và bố mẹ) cũng sẽ thất vọng rồi cuối cùng có thể bực bội với *con*.

Thứ hai là con gái thường có vẻ bất an hơn con trai. Như thế nào ư? Về mọi mặt, con gái thường bị đánh giá khắt khe hơn con trai. Quần áo con mặc trông thế nào. Mua ở đâu. Trông dáng dấp con thế nào. Bố không gặp phải những chuyện này, cũng có thể vì bố là “hạt đậu xương” nhưng thực tế là bố sẽ không bao giờ phải nói: “Theo cậu thì tớ có cần phải giảm đi 2kg nữa không?”

Thứ ba, con gái có ý thức về quan hệ xã hội hơn con trai. Con gái bắt đầu biết đến sự nổi tiếng từ lớp Ba, lớp Bốn và đến lúc học trung học thì nó đã trở thành một nỗi ám ảnh. Các cô gái thường quan tâm theo dõi xem ai “đang lên” hay ai “đang xuống” và với đa số thì trường học trở thành một cuộc đua lớn mà mục tiêu là trở thành “người của công chúng”.

Chung qui lại, với mong muốn tránh đối đầu, sự bất an và nhu cầu về địa vị chính trị, con gái đã có một công thức hoàn hảo cho một kiểu hành xử lạ lùng: Bạn bè ngấm ngấm công kích nhau. Những bức thư nặc danh. E-mail nặc danh. Tin đồn. Đôi khi là chỉ thẳng vào mặt nhau, nhưng thường là giữa các nhóm với nhau, nhóm nào đông người thì có thể mạnh hơn.

Nhưng cũng có tin tốt đây: Con gái bốc đồng khác với con trai một cách cơ bản. Các con có khả năng học hỏi từ những điều đã xảy ra và có thể thay đổi để không

gặp phải những vấn đề không hay cứ lặp đi lặp lại.

Một tối không lâu sau khi tốt nghiệp, bố hỏi Tracy về Carla. Cô trả lời “Không biết” và bảo bố rằng tình bạn giữa hai người nói chung đã chấm hết khi cô biết chuyện Carla đã bỏ những mảnh giấy vào tủ đồ của mình, dù cho mọi người đều nghĩ là họ sẽ bỏ qua chuyện đó. “Việc tha thứ cho cậu ấy không khó, nhưng tớ cảm thấy buồn cho cô ấy. Cô ấy quá khát khao sự nổi tiếng! Tớ không bao giờ có thể tin tưởng cô ấy được nữa”. Cô nói thêm, thực ra Carla cũng đã trở thành tâm điểm xì xào trong nhóm bạn, họ nói với nhau về chuyện Carla thật đáng thương vì đã xử tệ với bạn mình để cố lấy lòng những bạn lớp trên.

Tuy vậy, Tracy cũng không hòa theo. Cô biết mình nghĩ gì về những người bạn gái hay xì xào, nói xấu nhau và cô không muốn giống họ. Cô vẫn chơi với họ nhưng cũng dần tìm những người bạn mới và đặc biệt tránh những cô gái có vẻ thích nổi tiếng.

Hôm đó, bố đã nói rất nhiều chuyện về cách bọn trẻ con làm tổn thương nhau. Bố kể cho Tracy về một tên từ lớp 7 cho đến lớp 9 ngày nào cũng châm chọc dè bêu bố về chuyện gầy còm của mình. (Cho đến khi Ed Mellett, học sinh “mạnh mẽ” nhất trường và cũng là một người bạn thân của bố nghe thấy và hỏi bố trước mặt một đám bạn trong trường rằng liệu bố có muốn cậu ta cho thằng kia một trận không. “Không cần đâu”, bố đáp. Cái nhìn sợ sệt của thằng kia đã quá đủ với bố).

Rồi bố kể cho Tracy nghe điều bà nội con thường nói mỗi khi thấy bố về nhà trong đau khổ: “Chính con đã để họ đối xử với mình như vậy!”. Tracy rất thích câu này. Thực ra, bố cũng không hiểu ý câu này lắm. Bố còn rất bực khi nghe vậy vì bố lại hiểu lầm ý bà nội rằng chính bố muốn bị bắt nạt. Nhưng Tracy thì hiểu. Cô ấy hiểu ý bà nội con là cả hai đều có lựa chọn của mình: Kẻ bắt nạt có thể chọn cách nói những điều tồi tệ với bạn còn bạn có thể chọn để tâm đến những điều đó hoặc không.

Tracy nói: “Tớ đã để cho họ ảnh hưởng đến tớ quá nhiều. Trong mấy tuần liền khi nhận được những mảnh giấy đó, ngày nào tớ cũng khóc và bắt đầu nghi ngờ tất cả những người bạn của mình. Tớ không học hành được gì cả, cũng không muốn đi chơi buổi tối. Tại sao lại như vậy? Vì những kẻ hèn nhát nghĩ rằng việc làm tớ tổn thương thật thú vị! Olivia không biết gì về tớ và cô ta cũng chẳng cần biết. Chọc ngoáy tớ chẳng qua là một cách để cô ta tự cảm thấy mình cũng có ảnh hưởng đến người khác”.

Con thấy điểm chung ở đây chưa? Cậu bé gọi Emily là quái dị trong khi chẳng biết gì về cô bé cả. Cô bé đã buồn rầu về chuyện đó, nghĩa là để cậu ta ảnh hưởng đến mình, vì cô bé chưa biết cách bảo vệ mình. Sự nhảm tâm của cậu ta khiến cô bé phải nghi ngờ về hình thức của mình, phải tự hỏi điều cậu ta nói có đúng không.

Thật vớ vẩn khi để người khác bắt nạt hay cười nhạo mình. Thấy cô giáo và cha mẹ đã đúng khi bảo con cái “mặc kệ chúng”, nhưng điều này quả thực rất khó. Giả dụ có vài cô bé châm chọc con ở lớp, làm sao con có thể

bỏ qua khi bị chế nhạo trước hàng đồng người, hay như Tracy khi thấy mình bị bạn bè nói sau lưng là “hư hỏng”. Con không thể lờ đi hết mọi chuyện.

Nhưng con có thể thực hành điều mà các nhà báo giỏi thường làm, đó là luôn xem xét nguồn tin. Hãy suy nghĩ về cô gái đứng sau những lời lẽ đe dọa đó. Tại sao cô ta muốn làm con tổn thương? Nếu là do con gây chuyện với cô ta trước thì hãy xin lỗi trước. Nếu không thì hãy cố hiểu rằng cô ta đau khổ đến nỗi chỉ có một cách duy nhất để vượt qua là trút sang người khác.

Vậy thì hãy thật sự vui mừng vì con không phải là cô ta.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

7

Cho qua

Hồi còn nhỏ, bố chơi bowling khá tốt. Thôi được rồi, bố chơi không giỏi lắm nhưng rất ham mê môn này. Người chơi không chỉ “ghi điểm” ít nhất là 10 lần trong một trận (so với bốn hoặc năm lần khi chơi bóng chày) mà còn có rất nhiều cơ hội nâng cao trình độ của mình. Tuy nhiên, cơ hội thua cuộc cũng vậy. Khoảng cách giữa một quả ghi điểm và một quả hỏng chỉ là gần một mét.

Bố thích bowling trước hết vì giống như mọi môn thể thao tuyệt vời khác, đó là một cuộc cọ xát chủ yếu giữa người chơi và tâm trí của mình. Tinh thần có thể làm hại người chơi. Con có biết bố có thể là một đứa trẻ thủ đoạn, thâm hiểm như thế nào không? Khi những đứa trẻ khác chuẩn bị đến lượt chơi, bố luôn hỏi rằng chúng thường hít vào hay thở ra mỗi khi lăn bóng. Thế là chúng bắt đầu nghĩ về *điều đó* khi đang lăn bóng mà chẳng để ý đến động tác kỹ thuật cần phải thực hiện nên bóng luôn bị ra ngoài. Rồi sau vài quả ở lượt thứ

nhất, bọn chúng đã biết cách chơi với bố. Điều đó khiến môn bowling thêm phần thú vị.

Giống như nhiều trò chơi khác dựa chủ yếu vào tâm trí, bowling cũng mang yếu tố may rủi. Không gì mạnh hơn “vật chặn lại”¹. Nếu được vận dụng đúng, nó có thể làm thay đổi tình thế của con chỉ trong một lượt đấu và biến một trận thảm bại thành một trận chiến thắng. Khi áp dụng đúng chiến thuật, nó có thể đưa con trở lại với chiến thắng, cụ thể như sau:

Giả dụ con đang chơi một trận thật tệ hại và không tìm được cơ hội gỡ lại, chỉ đều đều được 7 đến 10 quả một cách đáng lo ngại. Những trái bóng như đang chống lại con, mà đó mới chỉ là lượt đấu thứ tư. Con phải làm gì đây?

Con cần một vật chặn lại cho mình. Đó chỉ là một cách đánh dấu những lúc bạn ghi điểm, một đường thẳng dọc bên phải ô vừa ghi điểm, cũng là bên trái của ô bạn sẽ ghi điểm lượt tiếp theo. Đó chính là ranh giới phân biệt rõ vị trí hiện tại của con (Slumpsville, Mỹ) và nơi con hướng tới khi đã chiến thắng (có thể là Fat City, con gái yêu a). Vật chặn lại là một cách để tách những điều không may trước đây khỏi những điều may mắn con muốn có trong tương lai.

Có người từng nói rằng may mắn là ở chính bạn, cũng không sai. Thực ra, bố không tin vào vận may, nhưng bố tin vào vật chặn lại. Đó chính là một mẹo đơn giản không

¹ Stopper

tổn kém mà con có thể tự áp dụng để định thần lại, không khác gì một điều thần kỳ. Dù không còn hay chơi bowling nữa nhưng bố vẫn dùng những vật chặn lại đó.

Lần đầu tiên bố áp dụng vật chặn lại không trong môn bowling là ở trường. Bố đã bị một bạn gái - người mà bố đang có cảm tình, đánh bại. Bố và cô ấy đã hẹn hò được hai năm, vậy mà cuối cùng bố cũng không được chín chắn còn cô ấy cũng chẳng chung thủy. (Không hợp nhau tí nào.) Khi cô ấy gọi bố đến ký túc xá của cô ấy và đề nghị chia tay, bố đã cư xử còn không được như một đứa trẻ lên ba. Bố nổi cơn thịnh nộ và xé nát con thú nhồi bông từng tặng cô ấy. (Đó là con Baloo trong cuốn *The Jungle Book*. Đến tận bây giờ, bố vẫn còn cảm thấy tội lỗi mỗi khi bước vào cửa hiệu Disney và nhìn thấy một con gấu xanh). Cô ấy hét lên, đuổi bố đi rồi bước nhanh ra mở cửa và quay lại đập vỡ tấm gương dựng trên tường.

Con hãy tưởng tượng ra khung cảnh: Một đám con gái đứng đầy hành lang đang tự hỏi có chuyện gì ầm ĩ vậy rồi lại thấy bố bước ra với những mảnh bông của con Baloo khốn khổ. Họ thấy cô ấy đứng khóc cạnh một đồng gương vỡ và một chú gấu bông nát vụn. Chỉ trong có vài giây, bố đã từ người bị hất hủi một cách lạnh lùng trở thành tên thô bạo đáng bị đối xử như vậy. Hôm đó mà gọi điện xin lỗi thì chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn vì cô ấy sẽ có cơ hội để biện minh cho mình và nói trước mặt đông đủ bạn bè về cách cư xử không thể tha thứ được của bố.

Cuối cùng, bố rút ra được ba bài học từ câu chuyện này. Bài học thứ nhất là tầm quan trọng của sự tự chủ. Vào đúng lúc bản tính trẻ con trỗi dậy, khi cảm thấy cần phải thể hiện sự tức giận bằng cách đập nát món quà bố từng tặng cho người làm bố tức giận, bố thật đáng thương. Bố là cậu bé tốt nhưng lại là một “đối tác” không phù hợp.

Và khi mọi chuyện diễn ra, sau đó bố đã mất tất cả và trở thành một gã xấu xa. Điều đau khổ nhất với bố là bạn gái cũ lại có thể lên lớp với mình về cách cư xử. Bố cảm thấy khó khăn vì bố biết là cô ấy đúng. Cách cư xử của bố không thể tha thứ được, nó làm bố chẳng khác gì cô ấy.

Dù sao bố vẫn phải kể nốt câu chuyện đau buồn này:

Bố trở về nhà, nghĩ về cái nhìn của những cô gái ở ký túc xá làm bố tủi hổ. Bố bật khóc, khóc xong rồi lại nức nở. Rồi để cho thoải mái, bố lại khóc vài chập nữa. Điều này khiến bạn cùng phòng của bố thấy khó hiểu. (Các chàng trai không biết phải làm sao khi thấy các cô gái khóc, còn khi thấy một chàng trai khóc thì cả thế giới này đã thật sự đảo lộn rồi). Họ thay nhau cố nói chuyện với bố nhưng cũng chẳng an ủi được gì. Người phụ nữ bố định lấy làm vợ đã đá bố. Bố sẽ mất tất cả vì những cô gái khác định đi chơi với bố sẽ phải chạy xa bởi hội chúng xé vụn gấu bông của bố.

Sáng hôm sau, khi hội bạn đi học, bố đã hành động như những đứa trẻ (và cả một số lượng đáng ngạc nhiên những người lớn nữa) thường làm khi không tìm được lối thoát, đó là bỏ đi xa. Năm đó, bố đã được ông nội cho phép

lái chiếc Chevy đi học. Chiếc xe chạy không thật tốt nhưng dù sao bố cũng đã có xe. Thế là bố chạy lên đường cao tốc, tiến thẳng về hướng Nam, đi khỏi Chicago, khỏi cô bạn gái, khỏi những cậu bạn đang thắc mắc và khỏi những cô gái ở ký túc xá đã nhìn thấy hành động của bố. Trong đầu bố cũng chẳng biết mình đang đi đâu.

Rồi khi đang đi dọc theo con đường miền quê của bang Indiana, bố chợt nghĩ đến hậu quả của việc trốn chạy. Bố sẽ phải bỏ học. Bố sẽ gây sốc cho đám bạn cùng phòng. Bố sẽ làm ông bà hốt hoảng. Có khi còn hơn thế, bố đã chứng minh cho mọi người rằng mình chính là một kẻ bại trận ê chề.

Bố liền quay lại. Bố biết thế là đúng nhưng càng về gần đến trường, ngực bố lại càng thắt lại, nước mắt chực trào ra. Khi nhìn thấy một tấm biển đề nhà nghỉ giá rẻ, bố quyết định ở đó một đêm để thoát khỏi ánh mắt thân quen của mọi người nhìn mình. Đêm đó, bố ở một căn nhà nghỉ chán ngắt ven đường và Oprah¹ đã làm thay đổi mọi chuyện.

Vâng. Chính là Oprah.

Cô ấy tới Chicago để thực hiện một chương trình truyền hình vốn không được đánh giá cao lắm. Khi xem lướt qua các kênh ở nhà nghỉ đó, sau một đêm tệ hại nữa, bố thấy cô ấy đang nói với khán giả địa phương về vài chủ đề nào đó. Bố cũng chẳng hứng thú hay nhớ gì về

¹ Oprah Gail Winfrey, thường được gọi là Oprah, một người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng của Mỹ.

chủ đề đó nữa. Chẳng quan trọng. Bố đã bị thôi miên khi nhận ra Oprah là con người vui vẻ, hết lòng và chân tình khiến người khác không còn cảm thấy đau khổ với bản thân nữa. Cô ấy pha trò một cách thân thiện khác thường. Trong khoảng nửa giờ đồng hồ đó, bố không còn nghĩ về cô bạn gái hay các cô bạn ở ký túc xá nữa hay thậm chí không còn cần tìm đến khăn giấy Kleenex nữa. Mọi thứ diễn ra dường như không còn nghiêm trọng. Bố cảm thấy bớt cô độc hơn.

Giờ bố rất muốn nói rằng bố đã quay lại trường và mọi chuyện đã ổn. Ngay lập tức bố đã vững bước tiến lên với câu chuyện thành công đầu tiên của Oprah. Bố rất muốn nói thế, nhưng đó là những lời nói dối. Mùa đông ấy với bố thật kinh khủng. Bố đã thấy bạn gái mình cặp kè, (bố chẳng đã nói là bạn gái bố cũng không chung thủy lắm mà) lượn lờ quanh trường với chiếc xe đạp cũ mà bố từng mua và sửa sang tô vẽ lại để làm quà cho cô ấy nhân ngày Valentine. Bố chỉ ngồi cách họ bốn hàng ghế khi xem kịch ở trường mà chẳng nghe thấy diễn viên nói gì và cố lấy hết sức bình tĩnh. Bố phải chọn đi học bằng đường khác để ít phải gặp cô ấy hơn.

Và bố bị ám ảnh. Bố đã làm sai điều gì? Cậu ta có điều gì mà bố không có? Nếu cô ấy quay lại thì bố phải tự thay đổi thế nào để giữ được cô ấy? Các câu hỏi và sự tổn thương xâm chiếm trái tim (từng có cô ấy ngự trị) của bố. Bố đã mất rất nhiều thời gian để nhớ lại quá khứ.

Cho đến một buổi chiều mùa xuân, cô ấy hỏi liệu bố có thể gặp cô ấy được không. Mấy tháng qua, thỉnh thoảng

bố và cô ấy cũng có gặp nhau. (Bố chưa từng lãng phí món bit tết tận 12,95 đô la vì chẳng ăn được miếng nào như thế). Lần này chắc là khác, chắc hẳn là cô ấy muốn nói gì với bố. Bố còn bảo với các bạn cùng phòng rằng không biết cô ấy sẽ nói gì và cũng chẳng muốn suy đoán, nhưng không phải thế. Bố đã rất muốn đoán xem liệu cô ấy có muốn quay lại với bố không. Bố mong chờ điều đó hơn bất cứ thứ gì khác.

Và con biết thế nào không? Đúng là cô ấy muốn quay lại. Nhưng cô ấy không nói thẳng như “Có lẽ chúng ta không nên chia tay, em muốn chúng ta hãy thử quay lại” mà thay vào đó, cô ấy lại liệt kê ra một loạt những thứ bố có mà cậu bạn trai mới kia không có. Chẳng hạn như chu đáo, vui vẻ, lịch lãm và nhiều điểm tốt khác nữa (Làm thế nào mà bố lại nhớ những điều này? Hôm đó, bố đã về nhà và ghi lại hết. Nếu là con, con có thể không?)

Cô ấy có ý khen bố, nhưng với một cách quá sòng sạo, so sánh bố với cái gã mà cô ấy bỏ bố để đi theo và muốn bố cầu xin cô ấy một cơ hội nữa, cho nên bố đã không hành động như ý muốn của cô ấy. (Kiểu như “Làm sao em biết cậu ấy có tốt với em không? Nếu em quay lại thì anh sẽ làm được! Anh cầu xin em đấy!”). Không, bố xin kiểu. Bố đã rút ra bài học và chẳng phải tức giận xé vụn chú gấu đáng thương. Thay vào đó, bố cảm ơn cô ấy vì những gì đã nói và bố cũng nói rằng cô ấy thật trơ tráo rồi bỏ đi. Không hét lên, không có người chứng kiến và nhất là không có nước mắt. Có thể là cô ấy đã khóc nhưng bố thì chắc chắn là không.

Bố đã được tự do.

Chiều hôm đó, trở về nhà, bố hiểu ra rằng mình đã bỏ phí rất nhiều thời gian để nhìn lại quá khứ. Bố tự trách mình đã “để mất” cô ấy. Và dù đau khổ nhưng bố vẫn cố tự an ủi bằng cách níu giữ những gì đã qua vì ít nhất bố biết mình cảm thấy (tệ hại) thế nào và mình muốn gì. Bố cảm thấy làm như thế sẽ an toàn hơn là gạt qua một bên mọi đau khổ và bắt đầu lại từ đầu.

Ý nghĩ bắt đầu lại thật đáng sợ. Ai cản bố nữa chứ? Bố sẽ bị từ chối bao nhiêu lần nữa và tệ hơn là bố sẽ làm được gì? Khi về phòng, bố nhận ra điều mà bố nhớ nhất về bạn gái của mình đó là bố có một “điểm xác định” trong cuộc sống, đó là sự an tâm khi biết mình sẽ đi chơi với ai vào các buổi tối thứ Sáu. Khi nghĩ về chuyện quay lại cũng như những đau khổ mà mình phải chịu, bố đã có một điểm xác định khác. Chắc chắn là sẽ đau khổ nhưng không đáng sợ như việc lại mạo hiểm lao vào những điều chưa thể biết hết.

Và rồi bố đã nhận ra một điều khác. (Đây cũng không phải là một điều hay ho lắm). Bắt đầu lại nghĩa là có hi vọng. Hi vọng rằng ai đó sẽ muốn có mình và sẽ tôn trọng mình hơn người mình đã bỏ qua. Cho qua mọi đau khổ, tủi hổ và tất cả những câu hỏi “Nếu thế thì sao”, tức là bố sẽ thực sự trở lại vui vẻ. Khi về nhà, bố nhìn thấy mình vẫn thường ghi lên lịch các bộ phim đã xem, với hai vé xem phim mỗi tuần như một thông lệ. Rồi giờ đến tuần này và kẻ thẳng một đường dọc giữa thứ Năm và thứ Sáu.

Bố đã tạo cho mình một vật chặn lại.

Sáu tháng sau, bố yêu một người mà lần đầu tiên không so bì xem bố có xứng đáng hay không.

Bố đã từng nói về ba bài học rút ra từ chuyện xé gấu bông, từ câu chuyện cảm động của Oprah. Bài học thứ nhất là tự kiểm chế và khi không còn tự kiểm chế được, bạn sẽ phải trả giá rất đắt. Bài học thứ hai nằm ngay ở tiêu đề của chương này: cho qua. Giữ mãi những thứ không cần thiết với mình, hay trong trường hợp của bố là những điều không chân thật, có thể bạn thấy dễ dàng hơn, nhưng bạn không thể thấy hạnh phúc khi cứ nhìn lại quá khứ. Hãy rút ra mọi bài học từ những chuyện xảy ra với mình để rồi gạt chúng qua một bên và nhìn về phía trước. (Trong *Kinh thánh*, Chúa đã biến vợ của Lot thành một cây cột muối vì bà ta nhìn lại lần cuối quê hương của mình khi nó đang bị Chúa phá hủy. Điều này như quất vào mặt bố nhưng nó lại có ý nghĩa rằng hãy hướng đến những thứ trước mắt, đừng lãng phí thời gian nhớ lại những chuyện không hay vì chúng sẽ tìm cách nhấn chìm bạn sâu hơn nữa).

Bài học thứ ba phải đến năm năm sau bố mới nhận ra khi nghe bài hát của một ca sĩ có tên Don Henley. Đó là một bài hát về chủ đề chia tay có tên *The Heart of the Matter*. Và dù không muốn bố vẫn phải thừa nhận rằng bố đã hiểu ra rất nhiều điều nhờ nghe Z-100 với một câu trong bài hát gây ấn tượng mạnh đối với bố ngay. Henley hát: “Tôi cho đó là sự tha thứ, dù em không còn yêu tôi nữa”. Giờ con có thể nghĩ rằng cái ông Don này đang cầu xin

người phụ nữ nào đó tha thứ nhưng bố thì không. Bố không cho là ông ấy định nói đến sự tha thứ của cô ấy đâu.

Cho qua chính là tha thứ. Nghĩa là thấu hiểu những thất bại của mình, hối hận về sự dại dột của bản thân, sự yếu đuối và muốn chạy trốn, nguyện sau này sẽ cố gắng hơn và tự giải thoát cho mình. Tha thứ cho *chính mình*.

Bố sẽ nói thêm một mẩu chuyện liên quan đến chủ đề Vật chặn lại nữa trước khi đi tiếp nhé:

Khi bước sang tuổi 25, bố lại tạo cho mình một vật chặn lại. Lần này là do bố đã hẹn hò quá nhiều mà chẳng thấy ai đặc biệt. (Bố biết rồi, có vẻ bố hơi khoác lác. Nhưng hãy tin bố, chẳng có gì tệ nhạt hơn là đi chơi tối thứ Bảy với một người mà mình không thấy thú vị gì. Chờ mà xem. Con cũng sẽ có lúc thấy thế đấy). Bố lại kẻ một đường lên lịch và tự thề rằng sẽ không hẹn hò gì nữa trong thời gian tới, bố sẽ lại chuyên tâm với công việc và bạn bè, không cần phải cố gắng quá nhiều cho chuyện yêu đương.

Ngày hôm sau, bố gặp được người chính là mẹ của các con bây giờ.

Vật chặn lại muôn năm!

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Hình xăm

Một chàng trai nói với người yêu sau khi hẹn hò được năm năm. “Em yêu, anh đã sẵn sàng mạo hiểm rồi. Anh đã tìm được một căn nhà rất tuyệt cho chúng mình, đã mua cho em một chiếc nhẫn và anh quì xuống đây để mong em hãy lấy anh nhé?”

Cô gái cảm động rơi nước mắt và nói: “Tất nhiên rồi! Nhưng em có một điều kiện: Em muốn anh xăm tên em lên vai anh đã.”

Chàng trai lưỡng lự. “Kỳ thật! Anh không biết nữa. Hình xăm là một thứ... vĩnh cửu.”

Đây chỉ là một câu chuyện đùa không mảy mề gì nhưng nó thể hiện rõ một điều: Các hình xăm là vĩnh viễn. Nếu thật sự có ý định đi xăm thì trước tiên con phải đi đến chỗ ngân tủ và xem một lượt các áo phong của mình. Chúng in những hình gì? Tên nhà thiết kế hay những câu nói ngộ nghĩnh?

Hay con có những chiếc áo phong in hình những con vật trong phim hoạt hình? Đợi đã, tất nhiên là không, vì con đã vứt hết chúng đi rồi. Vì con đã lớn và phải mặc những kiểu khác. Chúng chỉ có ý nghĩa vào một thời điểm nhất định trong đời con, khi con còn nhỏ, nhưng giờ con không muốn mọi người nghĩ là mình trẻ con, thế nên con dọn hết đồng áo đó đi. Còn bây giờ, có thể con đang mặc những thứ như Juicy Couture hoặc Von Dutch hay bất kỳ loại nào đang thịnh hành.

Giờ hãy đi xem đồng áo phong của mẹ con hoặc bộ sưu tập của mẹ con xem. Có chiếc áo Juicy nào không? Bố nghĩ là không. Thật khó tin khi người hơn 35 tuổi lại mặc áo như đám tuổi teen. (Tất nhiên bố sẽ phải xin lỗi mẹ con nếu con có thấy chiếc Juicy nào trong đồng quần áo của bà. Và bố cũng hoàn toàn thông cảm với *con*).

Vấn đề là hình dáng con đã thay đổi, và sẽ còn thay đổi nữa. Cả trăm lần nữa. Con sẽ cắt tóc ngắn hay để dài. Có khi còn nhuộm nữa. Con sẽ đi sơn sửa móng tay, thay đổi sơn môi hàng chục lần nữa cơ. Tủ quần áo của con sẽ thay đổi thường xuyên đến mức con sẽ phải tin rằng mình đang tự kinh doanh đồng quần áo của chính mình. Con có nhiều cách để phô diễn trước mọi người và chẳng mấy khi năm nay lại giống năm sau.

Giờ con đã xem xong đồng áo phong, hãy xem cuốn lưu bút hồi trung học của các thành viên trong gia đình mà xem. Trong ảnh trông mọi người (và cả những người bạn của gia đình nữa) thật ngố nhưng hồi đó thì “dáng vẻ” của chúng ta là hoàn toàn bình thường. Có thể bây giờ chúng

ta không còn phải chau chuốt đóng hộp như thế và chúng ta cũng không muốn tóc tai bù xù như vậy nữa, nhưng hỏi đó mọi người đều như thế. Rồi con cũng sẽ không thể nhận ra nổi chính con khi xem lại những bức ảnh hồi đi học của mình.

Con đã thấy điểm chung ở đây chưa? Chúng ta có thể thấy mình thay đổi như thế nào và cũng thật may mắn khi có thể thay đổi được như vậy. Quần áo, đầu tóc và đồ trang điểm, tất cả chỉ là nhất thời, cũng chẳng sao vì thời trang cũng là nhất thời. Cơ thể con người, tức là cơ thể *con*, mới chính là một tác phẩm nghệ thuật. Nhưng nó cũng là một tấm vải mới tinh đang đợi người họa sỹ là con mang đến những màu sắc và đường nét. Nếu soi gương và thấy không thích thì con có thể xóa hết đi và làm lại từ đầu.

Nhưng khi quyết định để lại một dấu ấn vĩnh viễn trên người thì con sẽ làm mất đi một chút khả năng thay đổi của mình. Con tạo cho mình một dáng vẻ riêng mà con sẽ phải mang cho đến suốt đời dù thị hiếu hay cá tính của con thay đổi thế nào. Theo nghĩa đen là con đã đóng nhãn cho mình.

downloadsachmienphi.com

Và “cho đến suốt đời” là khoảng thời gian khá dài đấy, nhất là khi nói về chuyện đi xăm mình. Điều này nói bao nhiêu cũng không đủ. Anh bạn Jim của bố học ở trường y cùng với một anh bạn đi xăm hình một chú bướm trên vai. Sau này, khi được hỏi anh ta không hối hận vì đã xăm mình chứ? Anh ta lắc đầu nói: “Tôi sẽ

không bao giờ say xin ở Newport nữa”. (Bố dám cá là nếu đi xăm mà đòi hỏi phải thử nồng độ cồn trong người thì có đến một nửa các tiệm xăm mình trên thế giới này sẽ phải đóng cửa). Mỗi khi cởi áo ra, anh bạn của Jim sẽ phải nhớ lại mình đã u mê ra sao khi làm theo ý muốn ngông cuồng của mình lúc say xin.

Đừng hiểu nhầm bố. Bố cũng cư xử bốc đồng với những chuyện nhỏ nhỏ như nắm tay ai đó, lấy hai chiếc bánh sôcôla, mua một chiếc CD khi mới chỉ nghe qua một bài hát trong đó. Chắc hẳn là con sẽ không phải hối tiếc về những hành động này. Nhưng những điều quan trọng hơn, như thay đổi hình dáng cơ thể chẳng hạn, không nên là một quyết định nhất thời hay được đưa ra sau một buổi nhậu nhẹt. Những quyết định lớn thì con cần phải dành một chút thời gian suy nghĩ.

Quyết định càng quan trọng thì con càng cần phải suy nghĩ kỹ. Thực ra, bố cũng có một bí quyết khi cần quyết định những chuyện quan trọng trong đời và nó đòi hỏi một giai đoạn “nguội lạnh cảm xúc”. Cụ thể như sau:

Khi phải quyết định một chuyện quan trọng, điều đầu tiên là bố sẽ cho mình một khoảng thời gian không quyết định gì cả. Có thể là vài tiếng đồng hồ, cũng có thể là vài tuần, tùy theo mức độ quan trọng. Nếu bố muốn mua một chiếc áo khoác đắt tiền, bố sẽ gác lại ý định đó đã. Nếu bố ra khỏi cửa hàng, về nhà rồi đi ngủ mà khi tỉnh lại vẫn thích chiếc áo đó thì bố sẽ sẵn lòng bỏ tiền mua nó.

Lần trước, bố đi tìm mua một chiếc ô tô, bố cố ý chờ hẳn một tuần để đi xem quanh các cửa hàng và không để

gã bán hàng nào lừa phỉnh mình. Khi công việc của bố không còn thuận lợi nữa, bố dành hẳn một tháng để cải thiện tình hình. Nếu không cải thiện được gì thì bố sẽ từ bỏ không thương tiếc ý định mua xe và chuẩn bị kỹ lưỡng cho công việc sắp tới. Điều bố nhận thấy là khi buộc mình phải chờ đợi trước một quyết định quan trọng, bố sẽ không phải lo lắng, hốt hoảng trước khi quyết định và về sau bố cũng thấy thoải mái hơn.

Hiển nhiên là bố hi vọng con sẽ không bao giờ đi xăm mình. (Tốt nhất là con cũng hãy tránh xa những trò hành hạ thân xác. Trò đeo khuyên ở lưỡi thật là gớm ghiếc). Nhưng nếu con thấy mình bị cuốn hút bởi những dấu vết vĩnh cửu, bố khuyên con nên chờ đợi trước khi quyết định. Theo tính toán của bố, để có quyết định đúng về việc xăm mình thì con phải mất khoảng 25 năm gì đó.

Bây giờ mà giờ một tạp chí về những người nổi tiếng thì không thể không thấy những ngôi sao ước gì mình đã suy nghĩ một chút trước khi quyết định đi xăm mình. Thực ra, nếu con đọc và để ý tạp chí *People* và *Us* một chút, con sẽ thấy rõ hai mặt của câu chuyện: số này nói về một ngôi sao mới nổi đang tự hào khoe hình xăm trên vai in đậm tên chồng mình nhưng chỉ vài số sau thì cô ta đang mặc áo dài tay và nói xấu anh chồng (giờ đã là chồng cũ) của mình.

Vài năm trước, chồng thứ hai của một ngôi sao truyền hình đi xăm hình vợ mình trên ngực, rồi vài năm sau anh ta lại xuất hiện trong tạp chí để nói về chuyện khó xóa bỏ

các hình xăm như thế nào. (Bố đoán là cô vợ mới của anh ta không thích nhìn thấy khuôn mặt “người tiền nhiệm” trên người chồng mình cho lắm). Khi Johnny Depp thôi không hẹn hò với Winona Ryder, anh ta đã phải đổi hình xăm chữ “Mãi mãi Winona” thành “Mãi mãi Wino”. Đó là một giải pháp nhẹ nhàng, hóm hỉnh của anh ta, nhưng con phải hiểu là anh ta sẽ không sung sướng gì khi khoe ra một hình xăm nói rằng mình là một tên nghiện ngập¹. Bố cá là anh ta đang ước giá như mình đừng xăm dòng chữ đó.

Bố nghĩ anh ta sẽ muốn làm giống như Dana, bạn của bố. Cô ấy là chúa vẽ các hình xăm tạm thời. Cô ấy xăm bằng cây lá móng, khắc tạm thời bằng tay, thậm chí là loại mà con có thể dùng vải ướt lau mạnh là hết. Cô ấy xăm những hình thù về tôn giáo, những hình tự thiết kế, các nhân vật hoạt hình và cả một số câu nói đùa chỉ để cho chồng cô ấy vui.

Dana chọn dùng cách xăm tạm thời sau khi chứng kiến chị gái mình phải đau đớn thế nào khi xóa đi một hình xăm trên cánh tay. Dana kể: “Chị ấy làm thế vì tức mẹ tôi. Chị ấy muốn ra bộ với mẹ là người đoan trang kiểu cách. Nhưng chỉ có chị ấy là người duy nhất phải “gánh chịu”, vì sau đó chị ấy luôn phải cẩn thận khi mặc áo ngắn tay. Trên bãi biển, chị ấy mang hình xăm. Đến các nơi trang trọng hay đi làm việc vẫn tồn tại những hình xăm đó”. Con hình dung được rồi đấy.

Dana đã suy nghĩ khá kỹ về những hình xăm của mình và quyết định thử những hình tạm thời trước, để chắc chắn

¹ Wino có nghĩa là người nghiện rượu vang.

là cuối cùng mình sẽ chọn đúng những hình mà mình mãi mãi sau này vẫn thích nhất. Cô ấy nhận ra là mình thích sự đa dạng. Có lúc cần những hình xăm vui nhộn, những lúc khác lại chẳng cần hình xăm nào cả. Và thế nào là tốt nhất? “Khi tôi chán nhìn những hình xăm mới thì chúng cũng đang mờ dần đi”.

Hãy để cho cô ấy có cơ hội thử những thứ mới mẻ khác biệt, những thứ phù hợp với phong cách mới nhất của cô ấy.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

Internet

Khi làm bất cứ việc gì, con đều có một số chỉ dẫn nào đó. Các môn thể thao có luật chơi, các đồ dùng có hướng dẫn sử dụng. Kể cả việc viết một bức thư đúng thể thức cũng được chỉ dẫn: để ngày tháng trên cùng, rồi đến địa chỉ v.v..., sau cùng là tái bút. Có rất nhiều cuốn sách viết về cách cư xử trong các quan hệ xã hội. (Chẳng hạn như khi chuẩn bị đi ăn dạ tiệc, con sẽ có ngay những cuốn sách giúp con không dùng thìa ăn đồ tráng miệng để ăn súp). Nói cách khác, con luôn có cách tìm hiểu để làm mọi việc cho đúng.

Nhưng việc sử dụng internet, lướt web, tán gẫu, gửi e-mail, thì lại chẳng có chỉ dẫn thực sự nào cả. Nó quá mới. Nếu coi internet là một con người thì người này mới chỉ đang học sơ cấp. Vì vậy, con không nhất thiết phải cầu cứu bố mẹ khi gặp phải những tình huống nan giải trên mạng vì bố mẹ cũng chẳng có nhiều kinh nghiệm hơn con về vấn đề này. Có khi còn ít hơn. Khả năng tiếp cận ai đó trực

tiếp, hay cùng lúc “chat” với hàng chục người trên mạng là quá mới mẻ và bố mẹ cũng có thể mắc những sai lầm tương tự như các con.

Thực ra, internet là khá mới nên hồi năm 1994, khi anh bạn Gary của bố gọi điện đến chỗ bố làm và nói: “Anh bạn, anh phải kiếm vài tên miền đi”, bố đã phải hỏi lại anh ta đang nói cái quái gì vậy. Hóa ra anh ta bảo bố kiếm một vài từ phổ biến để thêm cái đuôi “.com” vào và đăng ký là của mình. Chẳng hạn như “golf.com” hay “cars.com”. Anh ta bảo cái này gọi là Mạng toàn cầu¹ và bố có thể nắm lấy một vài cái tên sau này sẽ có giá trị. Những cái tên mà bố có thể bán cho các công ty sẽ dùng chúng để làm trang web. Bố cũng chẳng mất gì mà chỉ phải đăng ký thôi.

Khi một anh bạn tốt bụng như vậy gọi điện trao cho bố chiếc chìa khóa mở mọi kho báu bí ẩn thì bố đã làm gì? Bố bảo anh ta là đồ điên và cúp máy rồi tiếp tục đánh máy soạn thông cáo báo chí. Thế rồi, Gary đã đăng ký hàng đồng tên và còn tạo ra những trang web rất thành công như “match.com” và giờ đã là triệu phú. Còn bố, về công nghệ cũng chỉ biết gõ văn bản.

Tuy nhiên, bố cũng tò mò về cái trò vi tính này nên cuối năm đó, khi tìm hiểu về AOL², bố liền đăng ký ngay. Bố nhanh chóng sử dụng được e-mail, nhắn tin, tham gia chat³ và cũng lướt web nữa. (Bố rất hối tiếc vì đã không nghe lời

¹ World Wide Web

² AOL là viết tắt của **America Online**, một công ty cung cấp dịch vụ truyền thông và internet toàn cầu của Mỹ.

³ Chỉ hình thức nói chuyện trực tiếp qua mạng.

Gary). Bố là người đầu tiên trong nhóm bạn bè của mình, tất nhiên là trừ Gary ra, biết sử dụng những thứ đó.

Khi AOL đã trở nên phổ biến và các phòng chat hãy còn chưa có nhiều kẻ đáng sợ thì con có thể thực sự tìm ra nơi để nói về các sở thích và kết bạn với những người cùng sở thích đó. Bố còn lang thang ở một nhóm chat có tên *Quán cà phê Văn chương* và thường trò chuyện với tất cả mọi người, từ người nằm trong danh sách bán chạy nhất tới một tiểu thuyết gia lãng mạn mà giờ bố vẫn đang còn liên lạc. Hội bố chia sẻ kinh nghiệm khi làm việc với các đại lý và làm sao để đáp ứng các thời hạn, mọi người tán gẫu về chuyện hôn nhân hoặc người yêu và những chuyện đùa thông tục. À, và còn thay nhau chăm sóc Lauren nữa.

Lauren là một bệnh nhân ung thư đang nằm viện ở Texas. Cô cũng là một người khách thường xuyên của *Quán cà phê Văn chương* và lên mạng khá nhiều. Cô bé còn biết làm gì ngoài xạ trị và xem tivi? Cô bé gửi thơ cho chúng ta, gửi e-mail nói về sự cô đơn và thỉnh thoảng còn gọi điện nói chuyện với chúng ta, với giọng hơi buồn và nói rằng cô bé đang muốn tóc mọc dài trở lại và được bố đến thăm. (Mẹ cô bé ngày nào cũng đến bệnh viện còn bố cô bé thì không chịu nổi khi thấy con mình bị ốm nên ông không bao giờ đến bệnh viện thăm cô).

Lauren không bao giờ cho chúng ta địa chỉ vì không muốn chúng ta gửi quà hay tiền vì thương cảm. Cô bé bảo chỉ cần trò chuyện là đủ rồi. Song chúng ta vẫn cố gắng làm điều gì đó cho cô bé. Người có sách bán chạy nháy

mất qua máy quay trong một chương trình tin tức buổi sáng để tỏ ý đang nhớ đến cô bé. Tanya, một tiểu thuyết gia lãng mạn thì cố tìm xem Lauren đang nằm ở bệnh viện nào để bất ngờ đến thăm. Qua một người bạn cùng chat khác, Lauren biết được ý định đó và kiên quyết bảo Tanya tôn trọng sự riêng tư của cô bé.

Không lâu sau đó, bố nhận được tin nhắn của Tanya: “Hãy ra chỗ nào ngồi nói chuyện”, bố trả lời với vẻ khó hiểu: “Tôi đang ngồi ở máy tính đây. Cậu nghĩ là tôi đang đứng chắc?” Cô ấy im lặng một chút rồi nhắn lại: “Lauren không có thật”.

Hóa ra, Lauren không bị ốm và không nhỏ tuổi như cô ta kể, thậm chí cũng không sống ở Texas. Bố không nhớ làm cách nào Tanya biết được mà bố chỉ nhớ là mình đã choáng váng thế nào khi nghe được chuyện này. Cô ta làm bố, tất cả chúng ta, phải quan tâm và lo lắng nhưng hóa ra lại đang dựng lên một trò lừa tình vi (và cực kỳ khéo léo). Cuối cùng, Lauren đã gửi cho bạn bè ở *Quán cà phê Văn chương* một bức e-mail rất dài và vô nghĩa để giải thích việc cô ta lừa dối mọi người. Thậm chí, cô ta còn không buồn xin lỗi rồi biến mất.

Nhưng con biết không, bố cá là cô ta không biến mất đâu mà chỉ thay đổi tên địa chỉ và quay lại chat dưới danh nghĩa một người khác và hẳn sẽ vui sướng về trò lừa đảo của cô ta. Thực ra, bố đã rất nghi ngờ về điều này và khó chịu đến mức thôi không muốn vào *Quán cà phê Văn chương* nữa.

Mấy tháng sau, bố thấy có hàng chục câu chuyện tương tự ở các nhóm chat khác nhau. Người ta nói thế này rồi hóa ra lại là thế khác. Thường là họ sẽ nói dối về hình thức hay nghề nghiệp của mình, chủ yếu là để gây ấn tượng và kết bạn với ai đó.

Việc lừa đảo trên internet quá dễ dàng. Khi con lên mạng, mọi người chỉ biết con qua những câu chữ trên màn hình. Họ không thấy mặt con, không nghe giọng con, không thể biết về tuổi tác, giới tính, đặc điểm hay bất cứ một điều gì khác về con. Internet là một hệ thống rất cần sự tôn trọng song con sẽ thấy ở đó có rất nhiều người không đáng được tôn trọng như thế. Giả dụ con nói chuyện với một cậu bé 15 tuổi thông minh đang học phổ thông ở thành phố bên cạnh. Thật kinh ngạc! Cậu ấy thực ra lại là một gã đồng bóng 50 tuổi muốn gặp con ở khu mua sắm. Còn bệnh nhân trẻ bị ung thư ở Texas? Cô ta là một bà nội trợ đang thêm được quan tâm ở Montana. Có biết bao nhiêu kiểu lừa đảo nhau, và nếu ai đó bị phát hiện đang lừa đảo trên mạng, họ chỉ cần thay tên hiển thị trên màn hình và giả vờ là một người khác.

Điều này thật dễ làm vì những người trên mạng là vô danh, con không thể biết họ thực ra là ai. Sự vô danh mới khiến người ta dám có những cuộc nói chuyện tình quái và gửi những bức thư không để tên người gửi. Việc sẽ không bị bắt quả tang khiến họ làm những điều mình sẽ không bao giờ phải chịu hậu quả, đúng không? Đôi khi đó là những ý định tốt, ví như một bức thư nặc danh để nhắc

một người bạn rằng hơi thở của họ có vấn đề. Còn không (mà là đa số) thì giống như khắc một cái tên bậy bạ lên tú đồ của ai đó lúc vắng người.

Những hành động nặc danh trên mạng vô cùng đáng sợ vì internet chính là một phương tiện tuyệt vời để truyền đi nhanh như chớp những tin đồn xấu xa. Một người bạn của bố có cô con gái học lớp Bảy. Khi trường cô bé tạo ra một bảng tin trên trang web thì luôn xuất hiện những câu chuyện bậy bạ (và không có thật) về một cô bé nào đó quan hệ với thầy giáo trong nhà vệ sinh của trường. Khi con gái bạn của bố lên tiếng bảo vệ cô bé kia thì ngay lập tức trên bảng tin, cô bé bị gọi là “con bé lẳng lơ điều chác”. Hàng trăm người đã đọc những lời lẽ đó và bạn của bố đã dọa sẽ nộp đơn kiện nếu trường không bỏ cái bảng tin trên mạng đó đi.

Nhưng điều làm các bậc phụ huynh băn khoăn về internet là những người vô danh – những kẻ lạ mặt – có thể dễ dàng đến gần con cái mình. *Ngay trong nhà mình.* Con hãy thử nghĩ mà xem. Nếu một người nào đó con chưa bao giờ gặp gọi điện tới và kể với con về trường lớp, bạn bè hay những sở thích, con sẽ cúp máy ngay. Nhưng nếu cũng người đó tìm cách vào chat với con và đáp lại những điều mà con vẫn nói với bạn bè mình, rất có thể là con sẽ bắt đầu nói chuyện với họ, vì đây là mục đích của mọi người khi chat chít trên mạng. Nếu thấy họ vui vẻ dễ thương, con có thể bắt đầu tin tưởng vào họ và những điều họ nói với con. Có khi (đây chính là điều làm các bậc phụ

huynh hay mất ngủ) con còn nghĩ là có thể gặp gỡ họ cũng không sao.

Nếu con làm vậy với một người chỉ quen biết qua mạng có nghĩa là con đã quên mất một trong những nguyên tắc đầu tiên và quan trọng nhất: *Không được nói chuyện với người lạ.*

Tất nhiên, ở trên mạng thì kể cả nói chuyện với người con biết cũng có thể nguy hiểm. Con hẳn phải thấy chuyện này rồi: Có những người bạn sẽ bực tức khi con không trả lời họ ngay hoặc nghĩ là con đang nói chuyện với ai đó mà không nói chuyện với họ. Do có rất nhiều nhóm bạn bè khác nhau nên con thấy không đủ thời gian cho tất cả mọi người hoặc con muốn lẩn tránh ai đó và không muốn liên lạc với họ nữa. Bố biết là con có thể ẩn địa chỉ chat để không cho một số người biết là con đang lên mạng. Điều này sẽ có tác dụng cho đến khi họ phát hiện ra con đang trò chuyện với một người khác và con đã chặn họ lại. Khi đó thì con sẽ *thực sự* gặp rắc rối.

Anna của nhà ta cũng phải cố tránh gặp một số người trên mạng. Có một cô bé học cùng lớp tên là Janey rất thích gây chuyện với mọi người. (Con biết trò này rồi: Janey thường châm chọc các cô bé một cách trâng tráo cho đến khi chúng quay lại nổi cáu lên thì Janey sẽ khóc và nói: "Cậu ghê gớm quá!" và mấy đứa bạn đi cùng sẽ hùa theo. Anna có lẽ là nạn nhân thứ năm của Janey trong năm nay.)

Theo kịch bản thường có của Janey, một tối, Anna đi xem phim về và vào mạng kiểm tra thư thoại thì nhận được một tin nhắn tức thời từ một mục phù thủy: “Cừu cái”. Anna mắc sai lầm thứ nhất: trả lời. Con bé gõ: “Cái gì cơ?” Janey trả lời: “Tớ bảo là cừu cái. Là cậu đấy”, và tiếp: “Tớ đang dự một bữa tiệc, xem nào, tận 10 người mà cậu lại không được mời”. Một đứa nhỏ mọn quá, đúng không? Còn tệ hơn nữa ấy chứ. Anna mắc sai lầm thứ hai: cố dùng lý lẽ để làm Janey câm miệng. Cô bé gõ: “Tớ không nói chuyện trước với cậu mà cậu cũng chẳng muốn nói chuyện với tớ nên tớ thấy cậu BIẾN ĐI thì tốt hơn.”

Cứ thế một vài câu nữa. Khi bố bước vào thì Janey đang bảo Anna là đồ “đần độn và xấu xí”. (Thật buồn cười khi những kẻ hay bắt nạt lại lắm điều). Anna bảo bố hướng dẫn cách chặn lại nhưng rồi con bé vẫn tần ngần. “Có chuyện gì vậy?”, bố hỏi. Anna đáp: “Nó sẽ tạo một cái tên hiển thị mới và lại bắt đầu. Chẳng nhẽ con lại phải chặn hết tất cả *mọi người*?”

Chẳng có gì lạ. Kẻ bắt nạt đáng ghét hành hạ những nạn nhân vô tội, nhưng chuyện này lại xảy ra ngay trong phòng ngủ của Anna vào lúc 9 giờ 30 tối thứ Sáu.

Giờ nếu Janey bị gọi lên vì tội quấy rối bạn cùng lớp qua tin nhắn, bố dám chắc là con bé sẽ tìm cách tự vệ giống như những đứa hay bắt nạt thường làm: “Tớ chỉ đùa thôi. Cậu không biết đùa à?” Nếu không phải là lời nói dối trắng trợn thì cũng là một cách tự vệ tốt, vì việc trò chuyện trên mạng cũng có một vấn đề lớn đó là con không thể giao tiếp thật sự khi chỉ nhìn thấy những con chữ trên màn hình.

Hãy nghĩ xem con vẫn nói chuyện với bạn bè như thế nào. Con dùng nét mặt, điệu bộ, cử chỉ, giọng nói... để giúp người nghe hiểu con đang thực sự nói gì. Cùng một từ nhưng với những cách nghiêng đầu hay lên xuống giọng khác nhau sẽ mang đến 20 ý nghĩa khác nhau. (Hồi còn nhỏ, bác Tessa của con có thể nói từ “Tốt” mà làm bố ớn lạnh cả xương sống.) Dù thế nào thì những từ mà chúng ta dùng để nói với nhau không quan trọng bằng sắc thái của lời nói.

Nhưng khi gõ những con chữ thì thật khó bộc lộ cảm xúc mỉa mai hay châm biếm, trầm ngâm hay dịu dàng. Vậy nên rất dễ làm tổn thương người khác dù con có cố tình hay không vì con không thể trông mong họ hiểu hết con đang gõ những gì.

E-mail thậm chí còn nguy hiểm hơn cả tán gẫu trên mạng, có hàng trăm ngàn rắc rối khi bạn gửi thư từ trên mạng. Thử hỏi một anh bạn bố quen mà xem. Anh ta đã viết một bài thơ cực kỳ hóm hỉnh, cực kỳ tẻ nhạt về sếp của mình mà dòng đầu tiên là: “Tên thiếu năng nào cũng còn thông minh hơn gã Marty Gorwitz” rồi gửi đi cho tất cả mọi người trong danh sách nhận thư của mình. Tệ nhất là anh ta lại quên mất rằng trong danh sách đó có cả người bạn thân nhất của Marty. Giờ thì anh ta đang phải làm việc ở chỗ khác và không bao giờ dám viết những bài thơ như thế trên máy tính nữa.

Có một lần, bố nhận được một e-mail của cậu bạn Bob. Cậu ta viết câu thả đến mức đã kết thúc bức thư bằng câu “Ước gì anh là *cô ấy*” (“wish you were *her*”, lẽ ra phải là

“wish you were *here*” - Ước gì anh *đang ở đây*). Bố đã chỉ ra những lỗi sai chính tả đó và thêm vào mấy câu nhận xét hài hước để gửi tiếp cho một người bạn mà cả hai đều quen. Nhưng bố lại chọn “trả lời” thay vì phải “chuyển tiếp” nên đã gửi trả lại cho chính Bob. Thật may là anh ta cũng vui tính và không phải là người có tính thù dai.

Internet còn quá mới mẻ và chúng ta vẫn đang dần khám phá nên có lẽ lời khuyên tốt nhất để tự bảo vệ mình trong thế giới ảo cũng giống như lời khuyên của bố mẹ khi chúng ta còn bé:

Đừng nói chuyện với người lạ. Bố đã từng đề cập đến điều này ở mấy trang trước khi nói về những người trong nhóm chat. Nhưng họ không phải là những người lạ duy nhất con cần đề phòng. Hãy cảnh giác trước những trang web hỏi thông tin cá nhân như tên tuổi, địa chỉ, điện thoại. Thường thì họ hỏi những thông tin đó để bán cho các công ty tiếp thị. Vì thế mà hộp e-mail của con mới đầy những bức thư quảng cáo, mà hòm thư nhà mình cũng đầy những thư rác đó và có cả những người gọi điện đến nhà ta để cố nài bán thứ gì đó. Bố nói là “thường” bởi vì còn có nhiều cách sử dụng thông tin không hay khác nữa, những cách mà bố không muốn kể và con cũng chẳng muốn nghe. Vậy thì hãy để những chuyện riêng tư chỉ là của riêng con.

Tương tự như vậy, *đừng nhận kẹo từ người lạ mặt*. Thật đáng sợ khi quá nhiều tệp tin đính kèm e-mail hóa ra lại mang những con virus phá huỷ máy tính của con. Đừng bao giờ tải xuống thứ gì mà con không biết người gửi và kể

cả biết thì cũng nên hỏi trước xem họ gửi cái gì. Một vài con virus máy tính đáng ghét có thể dùng danh sách địa chỉ trong máy tính bị nhiễm virus để *tự phát tán* đi khắp nơi. Con tưởng là một người bạn đang gửi mấy tấm ảnh vui nhộn nhưng thực ra đó lại là một chương trình nhằm phá huỷ máy tính do một tên hacker ở Berlin viết ra. Chính bố đã từng gặp chuyện này. Các hóa đơn dịch vụ hỗ trợ kỹ thuật của bố vẫn còn đây.

Hãy hành động đúng đắn. Đừng viết những điều không hay qua e-mail hoặc gửi tin nhắn trừ khi con sẵn sàng để tất cả mọi người đọc chúng vì chắc chắn họ sẽ làm thế.

Hãy từ từ. Gần đây, bố có mua một chiếc thuyền. Có thể nói là bố đã bị anh chàng bán hàng uy hiếp. Bố chưa bao giờ lái thuyền nên anh ta đã cho bố một lời khuyên hữu ích: hãy chậm mà chắc (đi chậm thì ít mắc lỗi). Ý của anh ta là bố sẽ không làm hỏng chiếc thuyền hay làm ai bị thương nếu bố đi thận trọng từng bước cơ bản, nếu bố không đi quá nhanh ở những đoạn mình thấy không quen, nếu bố dành thời gian thực hành những thao tác cơ bản như vào ra khỏi bến. Đi chậm thì chẳng có gì thú vị nhưng chắc chắn bố sẽ không gây ra chuyện gì chỉ vì đi nhanh hơn khả năng cho phép.

Đó cũng là lời khuyên tốt khi nói chuyện qua mạng. Nếu không biết phải đối phó thế nào với người quen trên mạng hay không biết phải trả lời một tin nhắn nào đó, con nên từ từ. Hãy dành thời gian suy nghĩ đã. Hãy thoát ra, con sẽ không gặp quá nhiều phiền phức bởi những điều mình không viết.

À mà còn một lời khuyên về việc dùng internet nữa trước khi chúng ta chuyển qua phần khác. Nếu anh bạn Gary của bố gọi điện tới và chia sẻ một lời khuyên làm ăn gì đó thì *hãy nghe lời anh ta*.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

10

Sự tiếc thương
.....

John Cosgrove từng là một huyền thoại trong đám học sinh ở trường Trung học Middlesex vì những trò đùa tình nghịch với các thầy cô giáo. Một lần, cậu ấy đi đến gần thầy Trinkaus - thầy giáo môn khoa học lớp Tám - và mấp máy môi tỏ vẻ như đang muốn hỏi một điều gì. Vì đang phải đeo một chiếc máy trợ thính đời cũ nên thầy Trinkaus lại nghĩ do âm lượng chiếc máy quá nhỏ nên không nghe thấy gì. Vì thế ông bảo: “Đợi chút con trai nhé” và vặn to lên. John lại mấp máy môi, lần này có tiếng thầm thì nho nhỏ. Thầy Trinkaus lại vặn máy to hơn, thế là John liền hét lên: “Thầy Trinkaus, em muốn hỏi.” Bố và một số bạn gần như đã phải kéo thầy từ trần nhà xuống vì ông ấy đã giật mình và nhảy cẫng lên.

Bố cùng nhóm thực hành chung với John trong phòng thí nghiệm, cùng học môn khoa học xã hội và một vài môn khác. Bố và John cùng với cậu bạn thân nhất của bố, Jim Cleaver, còn quản lý chung một đội bóng rổ. Ngày nào bố cũng gặp cậu ấy vài lần.

Và rồi đến một ngày bố không còn gặp nữa, cậu ấy đã chết.

Bố đã phải ngồi cạnh chiếc ghế trống trong mấy tuần liền và có thể cảm thấy những cái nhìn tò mò, dò xét của những đứa trẻ ít nói chuyện với John và không hiểu bố có biết gì về cái chết của cậu ấy không. Cả lớp lờ mờ hiểu là cậu ấy bị một tai nạn ở nhà và trước đó cũng có một số chuyện khác thường xảy ra. Cậu ấy hẳn phải rất buồn bực nên mới tự tử, bố đã nghe nói thế khi đi ăn trưa. Thằng bé kể chuyện này to cao hơn bố và có thể dễ dàng đe dọa nếu bố phản đối. Còn cô bé chơi với một người sống gần nhà Cosgrove lại nghiêm mặt nói trong lớp Toán rằng nghe nói John bị sát hại.

Những lời đồn đại dần dần lắng xuống và do thay đổi sơ đồ chỗ ngồi trong lớp nên bố không còn phải ngồi cạnh chiếc ghế trống nào cả. Gần như mọi học sinh ở Middlesex đã quên chuyện về John. Trừ bố. Bố không thể quên được. Mấy tuần đầu, mọi người muốn bố nói về cậu ấy nhưng rồi tự nhiên hóa ra việc nhắc đến cậu ấy làm mọi người thấy không thoải mái. Chỉ trong một tháng, chuyện về cái chết của John từ chỗ tâm điểm của sự chú ý đã chuyển thành không nên nhắc đến. “Nói chuyện khác đi” dường như là câu nói cửa miệng của mọi người mỗi khi bố muốn nói đến chuyện này.

Vì vậy, bố đi tìm người *phải* nghe chuyện này. Bố đến nhà thờ gặp linh mục và kể về những đau khổ của mình. Khi xem một số chương trình TV cũng làm bố buồn vì chú John và bố đã từng ngồi thảo luận những chương trình đó và việc bố thay đổi tâm tính làm cho mọi người không muốn

chơi với bố nữa. Vị linh mục đáp lại: “Chúng ta không thể biết được tại sao Chúa lại mang đi một người còn ít tuổi đến vậy. Chúng ta phải tin vào ý định của Chúa và tin rằng John đã được lên thiên đường.”

Dù cho bố có hỏi làm cách nào để vượt qua những điều đã xảy ra, vị linh mục vẫn muốn trả lời câu hỏi khác, ông ấy chỉ muốn giải thích *tại sao* điều đó lại xảy ra. Bố trở về nhà và cảm thấy còn tệ hơn trước khi đi đến nhà thờ. Bố không nghĩ là Chúa đã “mang John đi mất” nhưng giờ bố cũng đã bắt đầu nghĩ về chuyện đó. Tại sao Chúa lại muốn mang một đứa trẻ rời xa khỏi gia đình và bạn bè?

Sự đau khổ giống như một con quỷ hai đầu. Khi người thân yêu của con mất đi, con vừa đau khổ vì mất họ vừa hoang mang không hiểu tại sao họ lại ra đi. Chỉ cần một trong hai cảm giác thôi cũng đã đủ đau khổ rồi, nên khi vừa mất mát vừa hoang mang thì nỗi đau còn dày vò đến thế nào. Vì vậy, hầu hết mọi người đều cần tìm câu trả lời với ý nghĩ rằng khi hiểu rõ tại sao ai đó chết thì cảm giác mất mát sẽ dễ chấp nhận hơn.

Đó chính xác là điều bố đã làm vài năm sau khi John chết, cô bạn Heidi Craig của bố lại bị lật xe trên đường đi làm thêm về. Mấy hôm sau cô ấy mất. Heidi và bố cùng học trung học và lên đại học cũng ở cách nhau chỉ vài tiếng đồng hồ lái xe. Cô ấy thường phóng xe đến thăm khi bố còn đang bỡ ngỡ với năm đầu đại học. Và cô ấy cũng thường gọi điện đến hỏi ý kiến bố mỗi khi gặp khó xử trong chuyện tình cảm (mà điều này rất thường xuyên xảy

ra). Bố thực sự yêu quý cô ấy, từ tiếng cười vô tư đến đôi mắt tuyệt đẹp và trái tim rộng mở của cô ấy. Tất cả đã ra đi vào một buổi chiều muộn, một vụ tai nạn đã xảy đến mặc dù chỉ có duy nhất một chiếc xe trên đường I-95.

Điều đó có nghĩa là gì? Chúa cần gì ở một sinh viên đại học chứ? Bố đi tìm câu trả lời. Một mục sư ở thị trấn cũng nói những điều tương tự như vị linh mục đã từng nói với bố mấy năm trước. “Chúng ta không thể hiểu hết, blah blah.. Chúa có ý định của mình, blah blah..”. Mùa thu năm đó, bố quay lại trường với cảm giác cô độc và phân vân về “ý định của Chúa” hơn bao giờ hết. Việc Heidi chết chẳng vì lý do gì khác ngoài việc không để ý thắt dây an toàn làm bố day dứt. Có phải Chúa trừng phạt sự cầu thả của cô ấy, hay Chúa muốn cô ấy không cần phải thất nữa vì đã đến lúc cô ấy phải ra đi?

Cái chết của Heidi có vẻ vô lý đến mức cũng cần phải lý giải thế nào đó. Bố bắt đầu nghĩ thật ngu ngốc khi tin rằng sẽ đến lúc ai đó phải chết. Nếu đúng như vậy thì việc gì phải thắt dây an toàn, phải đi bác sĩ, phải đặt lan can trên những con đường đèo dốc? Ý bố là nếu Chúa muốn đã đến lúc bạn phải ra đi thì tức là bạn phải ra đi, đúng không?

Bố nhận thấy nếu đúng như thế thì thế giới này thật đáng buồn và vô nghĩa. Heidi chết vì tất cả chúng ta đều sẽ chết, cuộc sống thật mong manh. Dù là vì tuổi già, đau ốm, thiên tai hay một tai nạn ngớ ngẩn đều có thể tránh được trên đường cao tốc, một điều gì đó sẽ xảy đến khiến mỗi chúng ta biến mất khỏi cõi đời này. Từ lâu đã có một câu

nói rằng có hai điều duy nhất chắc chắn trên đời, đó là cái chết và nộp thuế. Nhưng cũng không hẳn thế đâu, bố biết một số người chưa bao giờ phải nộp thuế. Nhưng tất cả chúng ta rồi cũng sẽ chết, dù giàu hay nghèo, nổi tiếng hay vô danh.

Điều đó có nghĩa là Chúa không cần phải “lấy” chúng ta đi vì cái chết là không thể tránh khỏi. Đó là một phần tất yếu của cuộc sống. Nói một cách hài hước, điều đó khiến cuộc sống trở nên tốt đẹp hơn. Con không biết mình sẽ sống được bao lâu nữa nên con cần tận hưởng cuộc sống càng nhiều càng tốt khi mình vẫn còn sống. Trì hoãn, đợi đến lần sau không phải là việc làm khôn ngoan khi có thể con chỉ có thời khắc này thôi. Hãy nghĩ xem: Có phải là kỳ nghỉ sẽ không còn thú vị vì con biết rằng đến mùa thu con sẽ quay lại trường học? Có phải cô bé lọ lem¹ đến được buổi dạ hội là nhờ sự giúp đỡ của bà tiên sẽ ý nghĩa hơn vì cô ấy phải chạy vội đi vào đúng 12 giờ đêm? Cuộc sống tươi đẹp vì sự mong manh vốn có của nó và vì sự gấp rút của nó mà chúng ta phải cố sống.

Có lần, bố đã từ bỏ ý nghĩ rằng Chúa đang ngồi trên thiên đường với một cuốn lịch lớn (giống như “Sổ Nam tào”) và gạch tên những người “đến ngày”. Bố không còn hoang mang khổ sở và buồn bã vì Heidi. Chúng đó là nhiều rồi.

Trong mấy tháng liền, bố đã bị sự mất mát và đau khổ dần vạt. Bố sợ phải giờ số điện thoại vì bố sẽ nhìn thấy tên

¹ Bộ phim hoạt hoạ nổi tiếng dựa trên truyện cổ tích về nàng Lọ Lem xinh đẹp.

và số của cô Heidi trong đó. Bố không thể bỏ nó đi, thế thì kỳ cục làm sao ấy, nhưng bố cảm thấy thật khổ sở khi nhìn nó. Ai đó sẽ vẫn nghe điện thoại và sẽ phải có một người khác đến ở phòng trong ký túc xá của cô ấy. Cứ như là Heidi đã bị xóa mất vậy. Việc đi đến khu mua sắm ở Water Tower cũng thật khó khăn vì nó gợi cho bố nhớ đến những lần Heidi cố gắng giúp bố ăn mặc đẹp hơn. Bố đã từng phải dùng kẹo sôcôla để hối lộ cô ấy cùng đi mua sắm với mình. Và cô ấy đã phải tròn mắt khi bố định mua đôi bốt kiểu cao bồi. Rồi cách cô ấy ra hiệu “Tôi sẽ quảng đi ngay” để bố vứt chiếc áo khoác màu tùng lam ra khỏi giỏ mua hàng. (Đó là những năm 1980 mà, con không biết mình may mắn ra sao khi không phải sống trong những năm 1980 đâu). Dường như mọi thứ đều có thể làm bố nhớ đến Heidi mà lại chẳng có cách nào đưa cô ấy trở lại cả.

Bố cảm thấy cô độc quá. Khi chồng Katie Couric, bạn của bố mất mấy năm trước, cô ấy nói rằng một trong những điều đau khổ nhất khi mất người thân đó là thế giới vẫn tiếp diễn. Còn bạn thì đầy đau khổ và tự hỏi làm sao có thể sống tiếp trong khi mọi người đang cười nói, tranh luận và làm những công việc bình thường khác.

Sau một thời gian, con sẽ nhận ra rằng những người quanh mình sẽ thấy không thoải mái khi con buồn khổ. Con muốn biết tại sao ư? Đó là vì truyền hình. Bố không hoàn toàn đùa đâu.

Nhờ hàng ngàn giờ ngồi xem phim hài và các vở kịch gia đình, chúng ta sẽ quen với ý nghĩ rằng mọi vấn đề trong cuộc sống đều có thể giải quyết khi đoạn phim kết

thúc. Một cậu bé bị say rượu. Thế là một điều khủng khiếp gần như chắc chắn sẽ xảy ra làm cậu ta phải sợ hãi mà tránh xa chai rượu. Bố mẹ sẽ cho cậu ta một trận và sẽ lại ôm chặt cậu ta ở đoạn cuối phim. Một cô bé cùng đám bạn bè cố tình phá hoại trường học. Cô ấy sẽ thấy có lỗi, khóc lóc thú nhận và làm việc sau giờ học để lập công chuộc tội. Thế là khi đã rút ra được bài học rồi thì phim sẽ kết thúc với cảnh bố mẹ ôm lấy cô bé.

Khi người thân yêu của mình chết đi, sẽ chẳng có bài học nào dễ chấp nhận đâu. Chẳng có chuyện “Lạ chưa! Mình đã vượt qua được nỗi đau này”. Sự đau khổ không thể “giải quyết” được. Con phải chấp nhận nó và cần có thời gian để dần nguôi ngoai. Đây là một điều khó khăn đối với tất cả mọi người, nhất là khi có hàng triệu cuốn sách về nỗ lực bản thân nói rằng con sẽ đạt được mọi thứ chỉ cần cố gắng thật nhiều. Cô bạn Liza Auran của bố đã khuyến khích bố viết cuốn sách này một phần vì cô ấy bị mất cha từ khi còn nhỏ. Đối với cô ấy, cái chết của cha mình là nỗi đau khổ đầu tiên mà cô ấy gặp phải và không thể làm cách nào để vượt qua. Dù ông chết đã gần 20 năm rồi nhưng Liz vẫn cảm thấy đau âm ỉ vì nhớ thương ông. Thời gian chỉ làm dịu bớt chứ không thể làm mất đi nỗi đau đó.

Khi con gặp đau khổ, hãy sống chung với nó, nhưng điều đó không có nghĩa là con không thể làm gì để nguôi ngoai. Trước hết, hãy tha thứ cho những người cảm thấy không thoải mái khi con đau khổ. Đó là chuyện của họ. Hãy cứ nói về cảm xúc của mình vì những người yêu quý con sẽ hiểu được con, còn những người không hiểu thì mặc kệ, con

cũng vẫn ổn nếu không có họ. Những người yêu quý con muốn giúp con nhưng có khi họ lại sợ vì không biết có khiến con khó chịu hay không. Khi họ hiểu là chỉ cần ở bên con mà thôi, chỉ cần lắng nghe dù không thật hiểu con nói gì, thế là đủ và họ có thể an ủi phần nào nỗi đau của con.

Thứ hai, hãy tiếp tục sống. Hãy đi chơi và làm việc gì đó. Điều này sẽ rất khó vì một mặt con sẽ có cảm giác như mình đang phản bội người thân đã mất của mình, mặt khác, con lại tin rằng để giữ gìn những ký ức về họ, con phải thu mình lại và buồn nhớ đến họ. Không đúng đâu. Tiếp tục sống không phải là cách để quên đi ai đó mà là cách để tưởng nhớ họ. Điều đó nói rằng tất cả những cảm xúc và ký ức do việc thương nhớ mang lại chính là một phần con người con.

Tự khép mình trong một căn phòng tối và đợi nỗi đau nguôi dần lúc đầu có vẻ dễ hơn cho con. Nhưng dần dần sẽ bắt đầu đánh đồng căn phòng cô đơn, tối om đó với mọi ý nghĩ về người thân đã mất. Ký ức = thu mình = đau khổ. Khi con cố gắng sống tiếp, đi học, đi làm hay đi chơi với bạn bè, nỗi đau sẽ nguôi ngoai nhanh hơn và những ký ức sẽ trở thành một phần tự nhiên và thoải mái hơn trong cuộc sống của con. Người con yêu thương sẽ ở bên con mãi mãi.

Dù không thường xuyên nữa nhưng những ký ức về John thỉnh thoảng bất chợt ủa về trong tâm trí bố. Đôi khi, bố nhìn thấy một đứa trẻ tóc vàng với khuôn mặt dễ thương nhưng có vẻ tinh quái; khi ai đó nghĩ ra một trò đùa thật thông minh. Bố nghĩ là John sẽ cảm kích điều đó,

và bố cảm thấy vui. Bố vẫn thường xuyên nghĩ về Heidi. Bố biết được nhiều điều về con gái nhờ các cuộc nói chuyện bất tận qua điện thoại đường dài với cô ấy và có biết bao nhiêu kỷ niệm đáng nhớ nhất hồi học phổ thông của bố đều gắn liền với cô ấy.

Con thấy đấy, thời gian sẽ làm dịu bớt nỗi đau và sự thương xót. Khi đau buồn dần nguôi đi, những kỷ ức và một cảm giác trân trọng biết ơn đặc biệt sẽ còn ở lại mãi. Bố nhớ bạn bè bố, nhưng bố cũng rất may mắn khi quen biết họ dù là ngắn ngủi. Nỗi nhớ họ giúp bố hiểu được rằng cuộc sống thật mong manh và bố cần biết ơn những người vẫn đang còn ở bên mình.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

11

Tự kiểm soát

Bố bị đau hàm và bác sĩ nói sẽ phải đặt lại cái gì đó cho bố. Nghe thật buồn cười đúng không con? Còn bố thì thấy thật quái đản. Bác sĩ bảo bố hãy thư giãn, đây là một liệu trình bình thường: “Chúng tôi sẽ cho cậu một thứ làm cậu vẫn tỉnh nhưng không cảm thấy gì hết”.

Ông ấy nói đúng. Họ tiêm cho bố một mũi, bố lịm đi và chỉ nhớ được có thể.

Điều khó chịu với bố trong nhiều ngày sau đó là khi bố ra viện thì các nhân viên ở phòng khám đó cứ mỉm cười rất lạ với bố. Họ còn huých nhau và cười khúc khích mỗi lần bố đến khám lại. Rõ ràng là bố đã nói hoặc làm gì đó buồn cười khi bị tiêm thuốc mê, nhưng bố không biết mình đã làm gì. Bố không biết tại sao họ lại cười. Bố chỉ biết là bố sẽ không bao giờ quay lại đó nữa.

Những người mất kiểm soát trông thật buồn cười. Chúng ta đã thấy bao nhiêu gã say xỉn trong các bộ phim

hài rồi. Họ cư xử ngờ ngẩn khiến chúng ta phải bật cười. Họ nói những điều ngu ngốc, chúng ta lại bật cười. Họ gục xuống, nhồm dầy rồi lại lăn ra khiến chúng ta không nhịn được cười.

Hãy nhớ lần một người bạn ép con uống say tại một bữa tiệc. Liệu có phải họ nghĩ làm thế để con vui vẻ hay họ lại muốn lấy con làm trò tiêu khiển. Con sẽ nói những điều ngờ ngẩn, ngã gục xuống hay lăn sông soài ra. Con mới chính là người bị cười.

Bị người khác cười thường xảy ra khi con mất khả năng tự kiểm soát. Nếu con dùng ma túy và rượu cồn thì khó kiểm soát hành động của mình, không thể biết mình đang nói hay làm gì.

Khi con còn nhỏ thì điều gì là khó nhất? Thuyết phục cha mẹ rằng con biết điều gì là tốt nhất cho mình, rằng con cũng có khả năng tự nhận thức tốt. Con biết cách đi qua đường, con biết cách không tiếp chuyện với người lạ. Thậm chí có khi con còn biết khi nào cần đi ngủ nếu ngày mai phải đi thi. Vậy thì tại sao bố mẹ lại không cho các con đi liên hoan và uống một hoặc hai cốc bia?

Vì vấn đề cơ bản khi uống rượu bia hay dùng ma túy là con sẽ bị mất khả năng nhận thức. Con đã hiểu vấn đề chưa? Bố mẹ biết con thông minh và con đã học được nhiều cách tự bảo vệ mình. Bố mẹ cũng biết là con cần học hỏi bằng cách làm thử và trải qua thất bại. Nếu con thất bại khi học nấu ăn thì vấn đề tệ nhất có thể chỉ là làm bữa bộn và rồi tung căn bếp lên. Nhưng khi con không vui và bị say xỉn thì sẽ có chuyện. Bố mẹ lo về chuyện con say

rượu hay dùng ma túy vì khi đó con rất khó để tránh khỏi mắc sai lầm.

Những đứa trẻ con nhà Randall thật dễ chịu. Tommy Randall, đứa thứ ba mới 19 tuổi và đang học năm thứ nhất Đại học Boston. Cậu ta thật tốt bụng, vui vẻ và dễ gần. Cậu ta cũng là một nhà hòa giải, mỗi khi có đứa trẻ nào cãi lộn với bạn bè là cậu liền nhảy vào dàn xếp một cách từ tốn trước khi mọi chuyện tồi tệ có thể xảy ra. Ở trường học, cậu là một người trò giỏi, cậu còn giành được học bổng và tại những quán bar ở Cape Cod, cậu đã ngăn chặn được khá nhiều vụ ẩu đả. Tuy nhiên, vào mùa hè, Tommy vẫn có thể uống với tất cả mọi người trước khi phải chuẩn bị cho mùa bóng.

Một tối tháng Bảy khi trên đường từ quán bar trong thành phố đến một bữa tiệc, trên chiếc Chevy của gia đình, cậu đã bị mất tay lái. Vì mới chỉ uống có bảy ly tequila và vài hùm bia nên cậu ấy không biết tại sao lại xảy ra chuyện đó hay phải giải thích thế nào cho cảnh sát khi đâm vào một chiếc ôtô điện thoại và làm hỏng chiếc xe.

Có phải con nghĩ là bố sắp kể Tommy đã chết. Không. Thật ra cậu ta còn không hề bị sây sát. Ba trong bốn người ngồi trên xe cũng vậy. Không ai bị thương. Chỉ có người thứ tư là em gái Beth của cậu ấy. Cô ấy bị bắn ra khỏi xe đến 7 mét và đã chết.

Beth đã 18 tuổi 4 tháng và đang chuẩn bị đi học thể dục thể thao ở Yale nhờ học bổng. Cô bé dạy bơi để kiếm tiền đi học và còn làm quản lý ở câu lạc bộ. Tất cả mọi

người đều quý trọng anh chị em của cô bé. Bố cô ấy thường nói đùa rằng cô ấy là đội trưởng đội cổ vũ đầu tiên được vào trường Ivy League.

Trong số những bức ảnh của gia đình Randall có một bức chụp Beth trong trang phục của đội trưởng đội cổ vũ đứng khoác vai với anh trai Tommy to cao trong bộ đồng phục bóng đá dính cỏ. Trông bàn tay cô bé trên vai Tommy nhỏ xíu đến buồn cười. Sau đám tang của Beth, rất nhiều người đã nói rằng họ không thể cầm lòng khi nhìn thấy bức ảnh đó.

Tommy đã không quay trở lại trường, cậu không tha thứ cho mình. Có người nói cậu ta đi làm xây dựng và vẫn uống rượu. Còn Rachel, bạn của Beth cũng bị chấn động mạnh không kém. Vào đêm xảy ra tai nạn, Berth đã đề nghị lái xe nhưng Rachel nói rằng Tommy có thể tự lái được và cô ấy không cần phải lo lắng. Cô ấy còn ngồi ngay cạnh khi Berth bị bắn khỏi xe.

Người lớn ai cũng có thể kể một vài câu chuyện tương tự, ở đâu cũng có những câu chuyện tang thương về những người chết quá trẻ do một tai nạn liên quan đến người lái xe say rượu. Nếu thành thật thì người lớn nào cũng sẽ nói với con rằng họ thật đại dốt khi say xỉn, như huých vào sau một chiếc xe khác hay vẫn ngồi lên xe khi biết người lái đã say.

Tuy vậy, hầu hết họ sẽ không thành thật đâu, nhưng con cũng không thể trách được. Bố mẹ lo rằng con sẽ biết chuyện và sẽ lập luận thế này: Bố mẹ cũng đã thừa nhận là có lần say xỉn và làm những điều phải xấu hổ nên

bố mẹ không thể trách tội khi con uống rượu, hút thuốc hay làm bất cứ điều gì, vì như thế thì bố mẹ sẽ là đạo đức giả. Bố mẹ lo rằng nếu thành thật thì con sẽ coi như đã được bật đèn xanh khi đi chơi và làm những điều ngu ngốc tương tự như bố mẹ mình đã làm.

Bố mẹ không lo các con sẽ mắc lại sai lầm như bố mẹ mà bố mẹ sợ các con sẽ không được thực sự may mắn như bố mẹ. Bố mẹ không muốn con bị nhắc đến mỗi khi ai đó khuyên răn con cái họ không nên uống rượu.

Ranh giới giữa việc bị cười chê và chết trong vụ đâm xe là một mối nguy cơ khác khi uống rượu hay hút xách, những điều mà con rất dễ gặp phải. Chúng gây ra những vết sẹo mà con không thể thấy được, những điều mà hầu hết mọi người đều không muốn nói đến.

Hồi học phổ thông, bố có những bữa tiệc vui vẻ nhất là ở nhà cậu bạn Steve. Nhà cậu ấy như một thiên đường của học sinh phổ thông: không phụ huynh, đài đóm tốt, nhiều không gian và có cả một chiếc bàn rộng trong bếp đủ để tám người chơi trò uống bia được gọi là “bộ tứ” mà có lẽ con không biết. Ở các bữa nhậu, Steve chỉ có hai nguyên tắc: không ai được chuyển nhạc khác, vì cậu ta gần như chỉ nghe Bruce Springsteen (với bố thì điều này cũng tốt) và mọi người phải đi cùng với một người sẽ được chỉ định làm lái xe và người này không được uống rượu. (Có một gã to con hơn ở trường Trung học Darien phản đối, Steve đã lập luận rằng: “Nếu có thằng ngu nào đâm hỏng xe và bị cảnh sát phát hiện ra thì tớ sẽ không

thể tổ chức nhậu nhẹt được nữa” khiến gã kia phải ngậm miệng, không còn lý lẽ gì nữa).

Một buổi tối tháng Năm, ngay trước khi kết thúc năm thứ nhất, bố đến nhà Steve và thấy có nhiều xe cộ đã chật ních ở đó. Bàn “bộ tứ” chật cứng, hàng chục người đang ngồi đợi đến lượt. Trong phòng khách, nhiều người đang cùng uống nhưng bố chợt nhận ra có hai điều lạ.

Điều thứ nhất là có ba người bố biết nhưng không chơi thân, ăn mặc như những tên giang hồ của những năm 1930. Bố biết đó không phải là một buổi dạ hội hóa trang mà có vẻ như họ đã xin và đang nhìn quanh phòng, thăm thi với nhau như thể đang có một trò đùa bí mật nào đó. Điều thứ hai đáng chú ý là Donna. Bố chưa bao giờ thấy cô ta đến những bữa tiệc thế này. Cô ta rất dịu dàng và đứng đắn. Chỗ này không hợp với cô ta. Vậy mà cô ta lại đang ở đây, nói chuyện với hai gã khá bảnh bao: Con có thể nghĩ là họ đang tranh luận với cô ta. Bố thấy một gã tên là Russell rót thêm một ly cho cô ta, trông như nước cam, bố đoán là cô ấy đang uống một cốc lớn screwdriver (một thứ rượu cocktail pha từ nước cam với rượu vodka).

Khi Steve và bố gào lên theo bài *Rosalita* của Bruce thì Donna đi lên gác với Russell. Một lúc sau, họ trở xuống, Russell đi vào bếp chơi trò “bộ tứ” còn Brian, gã thứ hai lại tiếp cho Donna một cốc lớn khác. Cô ta uống và lại tiếp tục trò thăm thi. Một người đi vào bếp.

Nửa tiếng sau, khi Donna được dẫn xuống dưới nhà, lần này là với Brian, bố mới biết rõ mọi chuyện.

Ba tên đó chẳng đóng giả gì hết. Chúng chỉ ăn mặc như những tay bài bạc kiểu cổ. Chúng đặt tên cho bữa tiệc là “Cuộc chạy đua Donna”. Đơn giản thôi. Russell và Brian đang thi nhau xem ai có thể đi xa hơn với Donna. Chúng nghĩ đây là một thử thách xứng đáng vì Donna không chỉ trong trắng mà còn chưa từng đi quá giới hạn những chiếc hôn. Gã nào cũng muốn chứng tỏ mình là bạn tình mạnh mẽ hơn.

(Tất cả những chuyện này là do Michelle, một người bạn của Russell kể ra. Cô ta là một trong hai người mặc bộ đồ của dân đánh bạc, và cô ta đã kiếm được khá nhiều tiền của Russell).

“Cuộc chạy đua Donna” bị vỡ lở khi một gã ăn mặc như tay bài bạc đi từ bếp ra và kể về chuyện xảy ra giữa Donna và Russell. Hắn ta giơ hai ngón tay lên tỏ ý chiến thắng và nói “Hai”, ý là bước hai. Russell nói với hắn là gã đã cho tay được vào trong người Donna nhưng đã bị ngăn lại khi hắn định tụt quần cô ta. Michelle và một đứa con gái khác đang cười với vẻ thắc loạn và mọi người xung quanh bắt đầu lắng nghe xem chuyện gì đang diễn ra. Ba kẻ chủ mưu quyết định đã đến lúc để mọi người biết về trò chơi của mình.

Điều mà chúng không ngờ đến khi tự đắc kể ra mọi chuyện là Steve, chủ nhà, là một người đang hoảng. Cậu ấy rất bực mình cùng một cậu bạn chạy lên gác gỗ của phòng, nơi Donna vừa đi vào cùng với Brian. Khi cửa vừa mở, Brian đã bị quăng xuống dưới nhà ra đến tận cửa trước cùng với những tay bài bạc khác. Russell cũng

bảo Steve hãy bình tĩnh. Đó chính là lúc mọi chuyện trở nên tệ hại.

Hãy nhớ rằng mọi người ở đó đã say hoặc sắp say. Họ không còn bình tĩnh được nữa và bắt đầu đấm đá nhau. Một chiếc ghế cổ ở phòng trước bị đập nát khi Russell bị đẩy mạnh và loạng choạng.

Ở trên gác, Donna, say hơn tất cả những người khác do uống quá nhiều, bắt đầu thổn thức khi được mấy cô gái kể về mọi chuyện. Cô ta đẩy mọi người ra và tự nhốt mình trong phòng.

Phải mất một tiếng, cuối cùng Steve, Paul và bố đã làm mọi người dịu xuống và ra về, trừ hai cô gái đang cố nói chuyện với Donna bên ngoài căn phòng. Khi đang dọn dẹp, hội bố thấy hình như cô ta đã để họ vào, rồi lại nghe thấy tiếng khóc, và cuối cùng là tiếng nôn ọe. Paul và bố oằn tù tù xem ai sẽ phải chở họ về. Kết quả là bố thua.

Con có thể tưởng tượng chuyến đi nặng nề đó là chuyến đi dài nhất từ trước đến nay của bố không? Trên đường đi, bố cố nghĩ ra để nói một điều gì đó cho nhẹ nhàng nhưng chẳng ăn thua vì bố không thể nói gì được.

downloadsachmienphi.com

Người ta thường nói rằng “rượu làm bạn mất khả năng tự kiểm soát”. Đó là một cách nói khác về khả năng kiềm chế, nên khi mất nó, con sẽ không thể ngăn mình làm một số việc. Khi ai đó bảo con mất khả năng tự kiểm chế nghĩa là họ sẽ cho con một lời khuyên: *Bạn đang quá căng thẳng và bạn cần thoải mái hơn. Hãy uống chút gì đi.*

Con hãy đoán xem điều gì xảy ra? Kiểm soát là một cách tự bảo vệ. Donna chưa từng thân mật với ai trước buổi tiệc đó, cô ấy tự kiểm soát được về mặt thể chất vì cô ấy chưa sẵn sàng về mặt tinh thần. Russel và Brian cố ép cô ta uống với hi vọng cô sẽ mất khả năng tự kiểm soát. Và điều này đã có tác dụng: Russel đã đi đến “bước hai” với cô ta và như Steve nói với bố sau đó thì khi cậu ta xông vào, dường như Brian đã đi xa hơn thế nhiều. (Có nên nghĩ Donna không phải là một nạn nhân hoàn toàn vô tội ở đây, cô ta đã sai lầm khi quyết định uống một cách vô thức).

Ví dụ trên đã cho thấy thế giới thật bất công đối với các cô gái thế nào rồi: Nếu Russell hay Brian làm được chuyện đó khi Donna đang say xỉn thì cô sẽ bị mang tiếng xấu còn hai gã kia thì lại nổi tiếng. Cho dù là chúng đã phải dùng đến vodka để cưỡng đoạt cô ấy. Cho dù chúng chẳng thực sự thích thú với cô và cô không phải là bạn gái của ai cả. Chúng sẽ được gọi là những chàng trai mạnh mẽ còn cô ta sẽ bị gọi là đứa con gái hư hỏng, say xỉn.

Vì thế giới này rất không công bằng nên con càng phải cẩn thận hơn với bọn con trai. Và cách tốt nhất để tự bảo vệ mình là hãy luôn giữ tinh thần tỉnh táo, sáng suốt. Nếu có ai ép con uống thì hãy suy nghĩ nghiêm túc đến lý do tại sao họ lại muốn con say.

Còn nếu ai muốn con dùng thử ma túy thì đừng nghĩ nữa, mà hãy chạy ngay. Chạy càng xa khỏi họ càng tốt.

Ma túy, giống như cần sa, thuốc lắc, cũng gây ra những vấn đề như đối với rượu. Tất cả những gì bố nói trước đó, con chỉ cần thay từ “say” thành từ “phê” và câu chuyện sẽ không khác đi là mấy. Ma túy giết chết dần tâm trí và thể xác khiến cho người ta làm những việc mà bình thường họ sẽ không bao giờ muốn làm.

Nhưng ma túy còn đáng sợ hơn rượu gấp hàng trăm lần vì hai lý do: Con sẽ có nhiều khả năng bị nghiện và con sẽ không bao giờ biết mình đang dùng loại nào.

Rượu có thể mua trong các cửa hàng và nhà nước đảm bảo đó đúng là rượu. Bia rượu phải có nhãn mác nói rõ về thành phần và nồng độ cồn chính xác trong đó. Uống một cốc bia, con biết điều gì có thể xảy ra. Uống một ly tequila, con cũng sẽ biết điều gì có thể xảy ra.

Thật may mắn nếu con biết mình đang dùng thứ gì khi hít cần sa. Thử nghĩ xem, người bán cho con có ghi rõ nhãn mác và thành phần của nó không? Nếu đúng thế thì anh ta có chút lượng tâm nhưng trường hợp đó là rất hiếm. Có thể cái gói đó không vấn đề gì nhưng cũng có thể nó có chứa chất kích thích hay một loại ma túy khác gọi là PCP. Và nhớ là ma túy còn được truyền qua tay bao nhiêu người, một gã bán thuốc cho gã khác, gã này lại chia ra để bán cho những gã khác, rồi lại bán cho ba gã khác nữa và cuối cùng là bán cho cái gã chính là con. Vì vậy, rất có thể trong cả chặng đường đó sẽ có người bỏ thêm một số chất độc chết tiệt khác nữa vào cho đầy gói để bán được nhiều tiền hơn.

Cậu bạn Will của bố có một bài học xương máu về những cuộc tụ tập kiểu thế này. Tất cả bạn bè của cậu đều hút hít nên cậu ta quyết định thử xem sao. Mọi người nghĩ để xem cậu ta sẽ “phê” ra sao sau khi dùng, và cậu ta không thể nhớ nổi một cái tên, cậu ta đã hoảng hốt. Bọn họ không thể vui vẻ gì nữa khi cậu ta bắt đầu cào mạnh vào mặt mình đến toạc máu ra khiến anh bảo vệ phải gọi xe cứu thương.

Ngày hôm sau, khi đầu cậu ta không còn như bị tan chảy ra nữa thì bác sĩ mới nói với Will rằng cái thứ mà cậu ta dùng không chỉ là chất kích thích mà còn bị pha với một loại axit có tên là LSD hay gì đó. Rồi bác sĩ bảo cậu ta đi xuống nhà xác để xem một cô bé 16 tuổi đã dùng loại này quá liều ra sao. Ông ta bảo: “Cậu đúng là ngu ngốc, nhưng cũng thật may mắn đấy”.

Bố rất thích câu nói của ông bác sĩ đó vì đã nhắc đến sự may mắn, hãy coi việc mất kiểm soát do rượu hay ma túy là trò chơi may rủi mà xác suất tổn thương rất cao. Bố chưa gặp ai từng nghĩ rằng mình đã “đạt được” cái gì khi say túy lúy mà chỉ có sự mất mát và tổn thất. Mất đi khả năng tự kiểm soát là một sự dặt dụa mà con không có nhiều cơ hội chiến thắng và phải rất may mắn mới tránh khỏi mất mát. Ở Las Vegas, người ta có hẳn một cái tên cho nó. Đó là Sucker's Bet (Cuộc cá độ của gã khờ).

12

Sự hoài nghi

Sugar Ray Leonard là một trong những võ sĩ quyền anh vĩ đại nhất. Anh ta đã giành được huy chương vàng Olympic và nhiều ngôi vị vô địch ở năm hạng cân khác nhau. Anh ta không bao giờ chịu đứng yên và luôn làm cho các đối thủ phải điên lên. Dù nghe hơi lạ tai nhưng xem anh ta thi đấu là một trong những điều tuyệt vời nhất mà bố từng thấy.

Khoảng bốn năm sau khi giành được huy chương vàng, Ray gặp Roberto Duran, một võ sĩ người Panama trông không to con nhưng mạnh mẽ. Nếu Ray Leonard có phong cách của một võ sĩ thì Duran có trái tim của một chú bò dữ tợn. Một trận đấu mà tất cả những người hâm mộ môn quyền anh đều muốn xem.

Nhất là bố. Hồi nhỏ, bố đã thích đắm béc vì các trận đấu chủ yếu được xem trên TV - một cách để bố được ngồi với ông nội con. Lúc đó, bố và ông nội có thứ để nói

ngoài chuyện học hành trên trường hay công việc của ông. Bố có thể nói những gì mình đã đọc về một võ sĩ trên *Thời báo New York* còn ông nội có thể kể cho bố về những trận đấu trước kia của anh ta, rồi chuyện phong cách thi đấu của anh ta thay đổi ra sao. Chúng tôi dành nhiều thời gian dự đoán các trận đấu dựa trên những hiểu biết về các võ sĩ.

Vào buổi sáng hôm chuẩn bị diễn ra trận đấu giữa Leonard và Duran, bố nói với ông nội về một dự đoán dường như đã khá rõ ràng: Leonard sẽ đánh bại Duran. Anh ấy sẽ quăn cho Roberto một vài hiệp làm anh này kiệt sức rồi bị hạ gục. Võ sĩ luôn hạ được bò tốt mà.

Ông nội lắc đầu. Vừa ăn sáng ông vừa nói: “Leonard sẽ thua”. Bố gần như lặng người không nói được gì. Chắc hẳn là bố đã nhìn như thể ông nội đang không bình thường.

Ông nội nói: “Thế này nhé: Leonard sẽ bước ra đấu với Duran, anh ta sẽ không nhún nhảy mà sẽ đấm từng quả và thua cuộc do mất điểm”. (Nếu không võ sĩ nào bị đo ván thì trọng tài sẽ quyết định người thắng cuộc bằng cách tính điểm.)

Bố không biết nói gì nữa. Rõ ràng ông nội không được tỉnh táo. “Philip”, ông nói hạ giọng “Mọi việc sẽ diễn ra như thế, bởi mọi người muốn Leonard thắng. Nếu vậy thì cần phải đấu lại mà đấu lại mới giúp cả hai võ sĩ kiếm được tiền. Nếu hôm nay Leonard thua cuộc rồi thắng trận tiếp theo thì lại càng có nhiều tiền vì sẽ phải có trận thứ ba. Chuyện này đã từng xảy ra. Đó là trò chơi mà”.

Ông nội lại đọc báo còn bố tiếp tục ăn sáng, hơi sững sờ và bức bối. Ông nội coi Ray Leonard giống như một anh hùng. Làm sao ông lại tin là anh ta cố tình thua được cơ chứ?

Sáng hôm sau, ông nội con đã có thể tự mãn khi nói đúng về kết quả trận đấu. Đúng như dự đoán, Ray Leonard đã cố đấu trực tiếp với Duran và thua do tính điểm. Bố vờ ngó sang bài báo khác và không muốn nói về trận đấu. Ông nội cố nói một hai câu nữa nhưng bố chỉ trả lời nhạt gừng nên không ai nói gì nữa.

Nhiều tháng sau, vào hôm Leonard và Duran đấu lại, bố ngồi xem qua TV ở nhà cậu bạn Steve. Có mấy cậu bé gần đó đến chơi và bắt đầu nói chuyện về trận đấu. Steve nói: “Duran sẽ lại thắng, những người mạnh mẽ luôn chiến thắng”.

Bố nói: “Không đâu, mọi chuyện sẽ diễn ra thế này nhé” rồi giải thích giống hệt ông nội con về việc tại sao Leonard thua trận đấu và sẽ thắng trận này, nhưng bố không nói đó là ý của ông nội. Steve kiên nhẫn lắng nghe và lắc đầu rồi nói: “Anh bạn, anh đang nói đến điều buồn cười nhất mà tôi từng nghe.”

Leonard đã thắng trận đó. Thật ra, anh ta đã đánh quyết liệt đến mức đến giữa trận, Duran phải chạy ra góc của mình và nói: “Thôi” bằng tiếng Tây Ban Nha. Hôm sau, bố gật đầu dắc ý với Steve ra về: “Thấy chưa? Tất cả chỉ là trò lừa đảo thôi”. Cậu ta chẳng muốn nói về chuyện đó nữa, giống như bố với ông nội sau trận thứ nhất. Bố đã làm cậu ta mất hứng về môn quyền anh, cũng như ông nội đã làm bố mất hứng.

Sự hoài nghi là niềm tin vào hư không. Bố chắc là con đã từng gặp những người hay giấu cọt, những người nói với con nên nhìn vào mặt trái của vấn đề. Họ cho rằng có ai là thật lòng, mọi người đều có những lý do ích kỉ và bí mật cho mọi thứ họ làm. Họ sẽ bảo rằng mọi thứ đang đánh lừa con và không ai nói thật suy nghĩ của mình. Theo họ, thế giới này là một nơi lạnh lẽo và vô cảm.

Điều đó không sai, nó đúng đối với những người hay hoài nghi. Những người hoài nghi và chán chường làm cho cuộc sống của mình trở nên nhạt nhẽo vì họ thiếu dũng khí. Con cần phải có dũng khí tin vào mọi điều, đôi khi cũng có những điều làm con thất vọng, đôi khi có những người làm con chán chường. Có niềm tin cũng có nghĩa là phải chấp nhận trái tim có thể bị tan vỡ mà những người hay hoài nghi không muốn đối diện với nguy cơ đó.

Bố nhìn những người hoài nghi và nghĩ rằng họ phải rất mệt mỏi và chán nản. Họ thường xuyên phải khinh bỉ, thờ dài và tìm ra những từ tương tự như “lừa đảo” và “giả mạo”. Chắc phải khó khăn lắm khi họ toàn nhìn vào những điều tồi tệ nhất và cảm thấy ngao ngán.

Đó chính là cái giá mà những người hay hoài nghi phải trả: Họ sẽ không bao giờ tìm thấy niềm vui. Chắc chắn là họ không bao giờ phải thấy dằn vặt vì thất vọng nhưng khi mọi chuyện tốt đẹp, họ sẽ không vui vẻ vì như thế nghĩa là họ phải thừa nhận mình đã sai. Để tự bảo vệ mình khỏi nỗi thất vọng, họ cũng không dám tự hài lòng với bản thân.

Càng già, con sẽ càng thấy thế giới này thật tầm thường. Có thể nếu con quan tâm đến chính trị, sẽ có người làm con mất hứng chỉ với một câu: “Ồi dào, chính trị gia toàn là những kẻ nói dối”. Có thể con muốn đi học luật nhưng sẽ có người nói luật sư là những kẻ tham lam chẳng cần biết đúng sai là gì. Con có thể và chắc chắn sẽ yêu nhưng rồi bạn bè sẽ nói rằng con nên “biết nhiều cách yêu”.

Thực ra, cuốn sách vợ vẫn nhất mà bố từng đọc cũng là về chủ đề này. Đó là một cuốn sách tư vấn phụ nữ cách cuốn hút và nắm giữ một người đàn ông, bằng cách làm theo “các nguyên tắc”. Cuốn sách có tên là *The Rules*. Cuốn sách dạy rằng bạn đừng nói chuyện với bạn trai mới quá lâu trên điện thoại và hãy luôn là người kết thúc cuộc gọi. Nếu tối thứ Năm anh ấy gọi điện để rủ bạn đi chơi vào tối thứ Sáu, hãy giả vờ là mình có việc bận để tỏ ra không quá vồn vã. Đây là một cuốn sách bán chạy nhất và dẫn đến một đồng sách ăn theo đồng loạt ra đời, trong đó có cuốn *The Rules of Marriage Time Tested secrets for Making your Marriage work*. Thật buồn cười khi biết rằng một trong những đồng tác giả của những cuốn nguyên tắc này đã ly dị ngay sau khi nó ra đời.

Thực ra, nó chẳng có gì buồn cười mà đáng buồn thì đúng hơn. Bố rất tiếc khi cuộc hôn nhân của tác giả đó không thành công nhưng bố lại không thể nói là mình ngạc nhiên. Cuốn sách bảo người ta nên nói dối và dùng thủ đoạn để tìm được một “đối tác”, nhưng một lẽ thường thấy là các mối quan hệ dựa trên sự gian dối và thủ đoạn sẽ không bền. Thật ra, đó thậm chí còn không phải là

một mối quan hệ: Nếu bạn phải tuân theo các luật lệ thì đó là một trò chơi mất rồi.

Một trắc nghiệm nhanh để xem con có phải là một người luôn hoài nghi hay không. Hãy đọc lại hai đoạn trên. Nếu phản ứng của con là “Thấy chưa? Thậm chí người viết sách về cách giữ gìn hôn nhân cũng phải li dị, cho nên hôn nhân là không thực tế”, vậy thì con có vấn đề lớn rồi đấy. Con còn quá trẻ mà đã chán nản như vậy thì rất nguy hiểm. Hãy lạc quan lên nhé!

Nhưng bố cho là con không nói thế. Con đã thấy và hiểu những gì người hay hoài nghi đã bỏ quên hoặc không muốn thấy, đó là hầu hết mọi người đều tốt. Dù có lúc không thật tốt nhưng bố biết là mình phải cố. Còn con thì sao? Nếu mọi người đều ích kỷ và đáng ghét thì con cũng phải ích kỷ và đáng ghét hay sao?

Khi ai đó mà bố biết nói những điều chua cay bắt đầu bằng “mọi người” hay “mọi chuyện”, bố sẽ vặn lại họ ngay. Bố từng làm việc với một chị tên là Diane vốn trải qua nhiều mối quan hệ không tốt đẹp nên đã coi tất cả đàn ông đều là những kẻ dối trá. Vì đã biết nhau khá lâu nên bố hỏi liệu chị ấy có coi bố là một kẻ dối trá không. Chị ấy bảo: “Ồ không, anh là một ngoại lệ, anh có biết không”. “Không”, tôi nói: “Tôi không biết, thế còn bố cô thì sao?” “Thôi được”, Diane nói: “Ông ấy cũng không dối trá”. Bố và cô ấy lần lượt nói đến một loạt người không dối trá cho đến khi cô ấy phải giơ tay lên với vẻ bức bối: “Thôi được rồi. Tất cả đều không dối trá.” Bố mỉm cười và nói: “Thấy chưa, tôi đã bảo mà”. Cô

ấy đâm vào tay bố và nói thêm: “Nhưng tất cả các anh đều đáng ghét”.

Đối với Diane, việc tin rằng: “Mọi tên đàn ông đều dối trá” còn dễ dàng hơn vì nó sẽ khiến cô ấy không phải phán xét chính mình. (Sự hoài nghi, bất cần có nghĩa rằng mọi chuyện không bao giờ là lỗi của bạn, thế giới này đầy cam bẫy nên bạn chẳng có tội tình gì.) Khi suy nghĩ kỹ hơn, cô ấy phải nhận ra những chuyện tình cảm không vui vẻ của mình là do mình lựa chọn. Cô ấy quyết định sẽ không coi trọng chuyện hình thức hay xe cộ khi hẹn hò với một ai đó nữa. Cô ấy kết luận rằng: “Có lẽ, cách cư xử còn quan trọng hơn một chiếc Porche”.

Khi hiểu ra vấn đề thực sự, Diane sẽ không dùng những câu bắt đầu bằng “Tất cả đàn ông đều...” (Mặc dù cô ấy vẫn nghi tất cả đàn ông đều đáng ghét, và cô ấy cũng không nói sai.) Vấn đề là khi đã dùng lý trí thì cô ấy sẽ không còn bất cần nữa.

Vấn đề với thói hoài nghi, bất cần là ở chỗ nó quá thường gặp mà không phải lúc nào con cũng có thể nhận ra nên rất khó chữa trị.

Anh bạn Bernie Katz của bố là một người rất mê nhạc kịch. Cách đây ít lâu, anh ấy có dịp đi xem buổi biểu diễn chia tay của Luciano Pavarotti, một ca sĩ nhạc kịch tuyệt vời và nổi tiếng nhất thế giới. Con có thể tưởng tượng được Bernie vui sướng háo hức đến thế nào. Bernie vui như có dịp xem buổi biểu diễn cuối cùng của

một ca sĩ mà mình yêu thích và đã nghe hàng thập kỷ nay rồi. (Nếu Elvis Costello hay Bruce Springsteen tuyên bố có chuyến lưu diễn cuối cùng đó thì chắc chắn là bố sẽ đi xem ngay. Đến thật sớm và mặc áo phông in hình hai người đó).

Bernie rất háo hức. Anh ấy đi đến Nhà hát nhạc kịch Metropolitan ở Trung tâm Lincoln (New York), tìm chỗ ngồi và chợt nhận ra mình đã thật sai lầm khi không mang theo máy ảnh. Nhà hát này thường rất nghiêm ngặt trong việc dùng máy ảnh nhưng họ cũng hiểu đây là một sự kiện có ý nghĩa thế nào nên đã cho phép khán giả chụp ảnh trong suốt buổi biểu diễn. Hầu hết mọi người đều mang theo máy ảnh. Bernie cảm thấy thật đáng tiếc.

Trong lúc tạm nghỉ giữa hai phần biểu diễn, Bernie chợt nảy ra một ý là đề nghị người đàn ông ngồi cạnh mình chụp một vài bức ảnh và anh sẽ sẵn sàng trả tiền cho ông ta để có được hình ảnh lưu giữ về buổi biểu diễn này. Anh nói với vợ ý định đó.

Vợ của Bernie phản ứng như tất cả mọi người vẫn thường làm: “Anh điên à? Ông ấy chỉ là người lạ. Tại sao ông ấy lại phải phiền toái vì anh?”. Bernie thừa nhận là anh cũng đã nghĩ như vậy. Tuy nhiên, anh vẫn thử đề nghị và trao danh thiếp cho người đàn ông đó. Ông ta có vẻ ngạc nhiên về lời đề nghị nhưng cũng cất tấm danh thiếp vào túi và tiếp tục xem buổi biểu diễn.

Ít nhất là mình cũng đã cố thử, Bernie nghĩ.

Hai tuần sau, Bernie nhận được một phong bì thư với mấy bức ảnh Pavarotti đang biểu diễn trên sân khấu kèm theo một lời đề tặng dễ thương. Người đàn ông đó thậm chí còn không muốn lấy tiền của Bernie nữa.

Vợ của Bernie không phải là người hay hoài nghi nhưng cô ấy phản ứng một cách bất cần như mọi người khi thấy Bernie quyết định nhờ một người lạ giúp đỡ. Tại sao một người chưa từng gặp anh phải giúp đỡ anh cơ chứ? Bernie đã chiến thắng sự hoài nghi của mình. Anh nhận được chỉ vài bức ảnh của Pavarotti thôi, nhưng điều đó cho thấy mọi người có thể sẽ vẫn tốt bụng nếu con cho họ cơ hội.

Bố cũng không cho ông nội là một người hay hoài nghi cho dù vì lý do gì đó, ông rất thiếu niềm tin trong môn đấu bốc. Nhiều năm sau trận đấu đầu tiên của Leonard và Roberto Duran, bố cô dịp xem lại trận đấu đó trên tivi. Con biết sao không? Leonard không hề cố tình thua. Anh ta cũng có lương tâm nghề nghiệp của mình chứ. Bố cho là anh ta không đấu như mọi khi, theo kiểu đâm rồi chạy vì lòng tự trọng, anh ta muốn thể hiện là anh ta vẫn có thể đứng đó, đấu tay bó với Duran mà cuối cùng vẫn chiến thắng.

Khi còn nhỏ, bố coi chiến thắng của Duran như một cái cớ để mà bất cần. Bố đã lý giải những điều xảy ra một cách chua chát để rồi bỏ lỡ những điều tuyệt vời. Bố không hiểu rằng Leonard bị thua vì anh ta đã làm một

điều mà không phải ai cũng có đủ can đảm để làm – buộc mình phải dùng hết khả năng của chính mình, và như thế là thua trong danh dự. Anh ta sẵn sàng chấp nhận đánh đổi những thành tích thi đấu tuyệt hảo của mình để có cơ hội thấy rõ năng lực thực sự của mình.

Đó không phải là lý do khiến chúng ta chua chát, mà là lý do để tin tưởng.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

13

Lời nói thô tục

Gần 20 năm trước bố có xem bộ phim mang tên *Nothing in common*. Không phải là một bộ phim hay nhưng có Tom Hanks đóng nên cũng đáng xem. Tom đóng vai nhân viên quảng cáo của một hãng hàng không lớn. Một lần, khi chuẩn bị đi dự cuộc họp quan trọng với vị giám đốc của hãng thì cha anh bị bệnh phải nhập viện để làm phẫu thuật. Là một chàng trai tốt, anh quyết định ở lại chăm sóc cho cha mình và đề nghị người khác đi họp thay.

Anh nói với vị lãnh đạo hãng (một gã cũng tự cao như bố anh) về quyết định của mình, nhưng ông ta không chấp nhận. Tom không lay chuyển, anh phải ở bên cha mình. Vị lãnh đạo bực tức quá đã bảo Tom đếm đến năm và khi đếm hết, tốt nhất là anh hãy đổi ý. Ông ta kiên quyết ép Tom đếm. “Một, hai...”

Tom bùng cơn giận. Anh chàng Tom Hanks vốn tính nhẹ nhàng chưa bao giờ lên giọng trong suốt một tiếng

rười đầu của bộ phim. “Ba, bốn, năm!”. Anh ta hét vào mặt ông ta: “Đừng có bao giờ, mẹ kiếp, đụng đến tôi nữa!”.

Tất cả khán giả cùng xem với bố đều há hốc mồm kinh ngạc về cuộc đối thoại của hai người đó. Bố thấy cả bộ phim đó cũng chẳng gây ra nhiều phản ứng của mọi người như với chỉ một câu đó của Tom Hanks. Tất cả mọi người trong đó có bố đều ngồi chết lặng và sốc.

Lần gần đây nhất mà con bị sốc khi nghe từ “mẹ kiếp” là khi nào? Hay bất cứ một từ chửi rủa nào? Khi xem kênh HBO hay bất cứ kênh truyền hình cáp nào, dường như con chỉ toàn nghe những lời chửi rủa. Thường xuyên và bất cứ câu nói nào phát ra cũng có từ đệm.

Điều đó chứng tỏ chửi rủa cũng từng có ý nghĩa gì đó?

Bố học được cách chửi thề ở sân chơi trường Lanai Road ở Encino, California. Khi đó bố mới tám tuổi. Các học sinh lớp Ba đang xếp hàng quay lại lớp học sau kỳ nghỉ. Trong khi chờ đợi, một cậu bé tên là Jason bảo bố nói từ “bò đực” và bố đã làm theo. Rồi cậu ta bảo bố nói một từ mà bố chưa từng nghe. Bố nhún vai làm theo. Rồi cậu ta nghiêm mặt nói: “Giờ hãy nói cả hai từ nào”. Bố làm theo, cậu ta há hốc miệng. Rồi cậu ta bảo bố: “Hãy đi nói với Dede Katz” nhưng lần này bố đã hiểu ra: Câu chửi rủa này quá kinh khủng. “Không đời nào”, bố bảo. Cậu ta thách thức bố, bố thách lại và cả hai gọi nhau là gà vì cả hai đều không dám nói hai từ đó trước mặt Dede.

Mấy tuần sau, cậu ta lại dạy bố một từ mà cậu ta nghe từ anh trai mình. Bắt đầu với chữ đ. Khi Jason bảo dạy bố từ đó, bố muốn cậu ta đánh vần nó ra, nhưng mà không dám nói thẳng ra. Khi cùng ở trong phòng tập, cậu ta bảo bố: “Đó là từ kinh khủng nhất trên thế giới này”. “Cậu sẽ bị tống cổ ra khỏi trường nếu nói từ đó”. Jason đã từng bị lên phòng hiệu trưởng vì tội đánh nhau với hai cậu bé khác trong lớp và cái lại cô Voyne, và giờ cậu ta không dám nói ra bất cứ một từ bậy bạ nào.

Mấy năm sau, ở một nơi cách đó mấy ngàn km, bố thử nói từ đ... lần đầu tiên ở một sân chơi tại Connecticut, nơi gia đình ta chuyển đến. Tony Verrico và bố cùng chơi bóng rổ và cậu ta đang chơi ép bố quá đáng. Bố chợt bật ra từ đó làm cậu ta giật mình. Cậu ta liền xin lỗi bố vì đã chơi xấu, rõ ràng là khi nói từ đ..., mọi chuyện đã trở nên nghiêm trọng và cậu ta phải ra khỏi sân. Đó là sức mạnh của lời chửi thề, nó làm người ta phải chú ý đồng thời cũng khó chịu để phải quay đi.

Khi bố còn nhỏ việc chửi thề rất được coi trọng. Đó là một cách biểu lộ sự tức giận hay sợ hãi cực độ. Vì chúng ta không hay chửi thề nên khi làm vậy, nó sẽ có một tác động mạnh. Chửi nhau có thể gây ra đánh nhau và chửi thề sau khi bị đánh có thể chấm dứt vụ đánh nhau đó. Về cơ bản, chửi thề nghĩa là bạn không đùa nữa.

Giờ điều đó không còn có ý nghĩa nhiều nữa. Chửi thề trở thành một cách nói chuyện lười biếng, như khi nói “cậu biết đấy” hay “ý tôi là”. Chúng chỉ làm cho câu nói dài hơn

mà thôi. (Nếu con đủ tuổi để xem những bộ phim gangster như *Scarface* chẳng hạn, bố đề nghị con làm một thí nghiệm nho nhỏ. Con sẽ viết ra sáu hoặc bảy câu hội thoại trong phim, gạch bỏ những câu chửi thề thì sẽ thấy các câu nói ngắn lại đến mức kinh ngạc chỉ còn hai hoặc ba dòng. Nhưng vì con chưa đủ tuổi nên bố tha cho con).

Bất cứ khi nào ai đó kêu ca về chuyện chửi thề trên tivi hay phim ảnh, họ đều có cùng một phản ứng: Đó là thực tế. Đó là cách nói của mọi người. Và vì không thể tranh luận nên bố sẽ sửa câu trả lời đi một chút. Chửi thề liên tục chỉ là cách nói của những kẻ thô bỉ và lười biếng.

Tại sao lại như thế? Tại sao chửi thề lại bị chuyển từ một cách thể hiện sự tức giận hay kinh ngạc sang một cách nói thông dụng? Bố cho là tại các danh hài.

Bố rất nghiêm túc đấy. Khi còn nhỏ, có lần bố nghe Steve Martin diễn tấu hài như mọi khi thì có ai đó trong đám khán giả la lối phản đối. Martin dừng lại, nhìn xuống gã đó và mỉm cười. “Tôi nhớ tới lần đầu tiên uống bia”, khán giả ồ lên. Thay vì để cho gã kia làm hỏng buổi diễn, ông ấy đã tìm được một cách rất sắc sảo để châm chọc gã kia và làm gã phải câm miệng. Nếu đứng trước hàng trăm người, bố sẽ không thể nghĩ ra được một điều gì như thế. Thực sự, kể cả nếu ở một mình bố cũng sẽ không bao giờ nghĩ ra được.

Nhiều năm sau, bố lại đi xem vở kịch của Eddie Murphy trong phòng của trường. Eddie cũng có một vở tấu hài khá hay nên bố rất háo hức đi xem. Xem được 10 phút, một người trong đám đông la ó chửi bới gì đó.

Murphy dừng lại nhìn vào gã đó, con có thể tưởng tượng không khí ở đó không, lắng lại chờ đợi một phản ứng. Nhưng không, anh ta lại dùng ba từ thô tục thường gặp mà bố không muốn nhắc lại. Bố chỉ nói rằng con có thể nghe thấy chúng ở mọi sân trường khắp nước Mỹ, từ miệng những học sinh không thông minh lắm.

Bố gần như thất vọng. Bố phải mất tiền để được xem anh ta diễn và khi có cơ hội sẽ thể hiện khả năng ứng biến thì anh ta lại quay ra tỏ sự thô lỗ. Bố có thể hiểu được những điều anh ta nói nhưng điều dở nhất là đám đông thấy phần nộ khi anh ta chửi thề như vậy. Họ há hốc miệng và rộ lên. Thô bỉ thế là đủ rồi, họ không cần quan tâm liệu Eddie Murphy có thực sự tinh táo không.

Tất nhiên, Murphy không phải là người đầu tiên nhận ra rằng nói một điều gì “gây sốc” cũng có hiệu ứng tương tự như khi nói điều gì đó thông minh. Nhưng anh ta lại quá nổi tiếng nên đã sản sinh ra hàng chục danh hài mới bắt chước cách nói thô tục trong khi lại chẳng được tài năng như anh ta. Bill Cosby và Bob Newhart - những người chưa từng chửi thề để gây cười, rồi đến những gã ăn nói thô lỗ tục tĩu như Andrew Dice Clay và hầu hết những gã con thấy trên truyền hình cáp, những người chưa bao giờ gây cười được nhờ những câu nói dí dỏm.

Và giọng lưỡi của họ ngày càng tệ hại, giống như giọng lưỡi của thanh niên bây giờ. Đó là vì nhại lại các đoạn hài vẫn là một trong những kỹ năng xã hội quan trọng nhất của con trai. Luôn luôn là thế. Bác của con biết mọi tiết mục trong mấy album đầu tiên của Bill Cosby và bố có thể

nhắc lại gần như hết từng câu trong vở *Animal House* còn con của bạn bố thì thuộc hết vở *Old school* và *There's something About Mary*. Việc nhắc lại những đoạn hài giúp bọn con trai dễ tìm được điểm chung, bố và một người bạn vẫn bắt đầu nói chuyện qua điện thoại bằng những câu hài trong phim của Bill Murray và Michael Keaton.

Bọn con trai có lý do để tỏ ra thô lỗ: chúng tôi không có gì đặc sắc lắm và những thứ chúng tôi muốn nhại lại đã trở nên thô tục nên chúng tôi cũng thô tục theo.

Điều mà bố không thể hiểu được là tại sao các cô gái cũng ăn nói như vậy? Đừng bảo bố nói sai, nhiều lần đứng xếp hàng xem phim hoặc đi mua sắm, bố nghe thấy mấy nhóm con gái chửi thề quá nhiều đến mức những người đứng gần cũng phải phát ngượng. (Bố từng có lần nghe một người mẹ hỏi đám con gái ăn nói tục tĩu ở quầy McDonald's: "Tôi đã phải đấu tranh đòi quyền bình đẳng để thế này sao? Để các cô có thể chửi thề như những gã lái xe tải sao?")

Có lẽ, các cô gái chửi thề vì họ muốn chứng tỏ rằng mình cũng có thể hoàn toàn giống như bọn con trai. Liệu có phải họ đã nhầm lẫn khi coi chửi thề là một cách thể hiện sự tự tin, vì họ thấy những gã tự mãn vẫn thường làm vậy. Nhưng điều mà mọi cô gái cần hiểu là có một số cách cư xử không phải giới nào cũng như nhau. Cho dù cùng làm một việc thì mọi người vốn đánh giá con trai và con gái khác nhau.

Hãy nghĩ thế này: Nếu một cậu bé cầm tay bạn bè, cười khúc khích, buồn chuyện hay quá chú ý đến quần áo thì

cậu ta sẽ bị coi là ẻo lả, yếu đuối. Nhưng con và bạn bè mình có thể làm tất cả những điều này và đó được coi là những cư xử vô hại, tự nhiên. Ngược lại, khi con trai la hét thì đó cũng được coi là điều có thể hiểu được. Nhưng nếu con làm điều đó, con sẽ rất có thể bị gọi là một kẻ hư hỏng. Đây là một thứ tiêu chuẩn kép phổ biến, thêm một ví dụ nữa của việc thế giới này không công bằng đối với con gái, nhưng đúng thế, các cô gái chửi thề quá nhiều bị coi là rẻ tiền và thậm chí là hư đốn. Con có thấy trong phim các cô gái nói năng tục tĩu cũng thường mặc những bộ đồ hở hang nhất không?

Tất nhiên, nếu con đã chán phải ngoan ngoãn, muốn tỏ ra phá cách và hư hỏng thì hãy cứ chửi rủa đến chừng nào con thích. Đó là một cách để bôi xấu hình ảnh rất hiệu quả đấy!

Mấy năm trước, diễn viên tuổi teen của một chương trình ăn khách đã thấy chán với vai diễn của mình mặc dù đã ký hợp đồng gắn bó với vai diễn đó trong hai năm nữa. Cô bé đã làm gì? Cô đã trả lời phỏng vấn một tờ tạp chí dành cho đàn ông và tỏ ra khác với những gì mình diễn trên tivi. Khi được hỏi cô sẽ làm gì nếu ngoài đời gặp nhân vật mà mình đóng, cô nói: "Tôi sẽ đá m.. cô ta đi". (Nhưng cô ta nói thẳng ra chứ không cần viết tắt thế này. Bố dám cá là con biết cô ta dùng từ gì).

Lời nói dễ thương của cô gái đóng vai con gái lớn của một mục sư trong *Seventh Heaven* đúng không? Bố nghĩ có lẽ Jessica Biel nhận thấy cuộc nói chuyện này gây khó

chịu cho nhà sản xuất chương trình nên họ đã chấm dứt hợp đồng với cô ta. Nếu không thì cũng là do tấm hình bán khỏa thân của cô ta cũng trong tờ tạp chí đó. Trong ngành quan hệ công chúng, họ gọi đó là sự thay đổi hình ảnh: Jessica Biel hẳn phải hi vọng mọi người nhìn mình như một thứ gì khác với *Goody Hai giày*¹.

Nhưng nếu muốn có một hình ảnh mới thì tại sao cô ta lại chọn là một kẻ “lang thang mặt hạng” như vậy? Điều kỳ lạ là trong bài phỏng vấn đó, cô ta lại phàn nàn rằng mình không được vào vai chính trong các bộ phim lớn. Tại sao cô ta không thấy được là những phụ nữ trẻ muốn đóng trong các bộ phim lớn sẽ không chửi thề hay khoe ngực trên tạp chí. Những người vào vai chính biết một điều mà bố cho là Jessica không biết: Thô tục là cách bạn gây sự chú ý của mọi người khi bạn không có thứ gì khác.

Một triết gia người Pháp đã nói điều tương tự cách đây 100 năm: “Sự thể hiện cuối cùng của một nghệ sỹ đang tuyệt vọng đó là khoe thân”. Bố nghĩ về câu nói đó mỗi lần đi qua các quầy báo và nhìn những nữ diễn viên chẳng làm gì mà cứ nhìn bố chằm chằm từ bìa tạp chí *Playboy*. Khi chẳng làm được gì khác một cách sáng tạo thì họ lại sẵn sàng để bị “si nhục”. Dù là thoát y trong một tạp chí phụ nữ hay dùng hàng loạt những ngôn từ thô tục. (Ở đây, Jessica Biel đã làm cả hai).

¹ Biệt danh của một cô bé mồ côi nghèo khổ chỉ có một chiếc giày để đi, sau đó đã được một người giàu có tặng cho cả đôi giày, tương tự như truyện *Cô bé Lọ lem*.

20 năm trước, có thể cả rạp hát phải há hốc mồm vì một câu chửi thề gây sốc. Còn bây giờ thật khó mà gây chú ý kể cả khi bạn nói thật nhiều câu như thế. Sức mạnh thực sự mà những lời lẽ thô tục mang lại cho người nói là làm cho họ có vẻ thô bỉ.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

14

Niềm tin

Hồi còn học, bố và các bạn trong lớp thường gọi Rick và Susan là “Đội quân của Chúa” (God Squad). Từ cửa sổ lớp sinh học, hội bố thấy họ đi trong chiếc Volkswagen. Rick - người cao dong dỏng tay trong tay cùng với người vợ xinh đẹp đi về phía căng tin trường Darien, trông họ hơi giống nhau. Hội bố thường cười về chiếc xe của họ, về điệu hò reo cũ rích cúng đồ của họ nhưng ai cũng lại thầm mong được gặp họ.

Rick và Susan thuộc một đoàn mục sư Thiên chúa giáo, họ thường tổ chức những cuộc gặp mặt hàng tuần ở nhà các học sinh khác nhau. Đôi khi họ còn đến vào giờ ăn trưa của trường và họ còn biết tên của tất cả học sinh (cũng không dễ đâu vì trường có đến 1200 học sinh). Họ dường như vui vẻ quá mức, nhưng lại biết truyền đi sự vui vẻ đó. Họ làm mọi người thích thú.

Bố thân thiện với họ vì một lý do dễ hiểu nhất thế giới: Các cô gái dễ thương thường ngồi quanh bàn của Rick và

Susan trong căng tin. Họ sẽ để ý ngay đến bố vì nghĩ rằng bố quan tâm đến hai người đó. Một cô bé hỏi bố có muốn đi đến buổi gặp mặt của họ hay không (*Chúa ơi!*). Một cô bé khác nói rất vui nếu được bố cho đi nhờ xe (*Trời!*). Bố đồng ý. Việc nói chuyện với các cô gái lại trở nên thật đơn giản thế.

Lần đầu tiên bố tới dự buổi gặp mặt của họ còn đơn giản hơn. Rick và Susan hỏi bố một loạt câu về nhà thờ mà bố thường đến và khi bố trả lời, Susan mỉm cười như thể bố là cậu bé tuyệt vời nhất hành tinh này vậy. Thậm chí đến phần hát mà bọn con trai thường ngán nhất bố cũng chẳng ngại. Bố về nhà với cảm giác họ chính là những bạn thân thiết nhất.

Mọi chuyện cứ thế trôi đi khoảng được ba tuần. Một hôm, bố ngồi cùng bàn ăn trưa với “Đội quân của Chúa” và đến dự các buổi gặp mặt hàng tuần. Thậm chí, bố còn bắt đầu thích hát hò nữa. Và quan trọng nhất là bố thích tham gia.

Cuối cùng, bố chấm hết mọi chuyện chỉ với một câu hỏi. Bố đã hỏi một câu sau buổi “nói chuyện” của Rick mà ở các nhà thờ bố vẫn tới người ta gọi là bài thuyết giáo. Bố nhận thấy Rick nói khá nhiều về đường lên thiên đàng, và nó chỉ có thật với những người thực sự tin vào những điều như Rick đã tin. Ở cuối con đường đó là sự cứu rỗi mãi mãi. Đó là thiên đường. Tất cả những con đường khác, như Rick nói với mọi người, đều sẽ dẫn đến những nơi khác.

Bố hỏi đó là nơi nào. Trước mặt cả đám trẻ, bố hỏi Rick theo ông ấy thì chuyện gì sẽ xảy ra với những người không

tin vào Jesus. (Bố nghĩ đây là một câu hỏi bình thường vì hầu hết những người tự gọi là theo đạo Thiên Chúa mà bố biết đều có được niềm tin như Rick). Rick dừng lại và nói: “Tôi không thể nói được. Chúa sẽ phán xét họ”.

Con đã bao giờ nghe thấy tiếng chuông báo động reng lên trong đầu chưa? Lúc đó, tiếng chuông trong đầu bố đã reo. Rất mạnh. Bố hỏi: “Thế còn những người theo đạo Do Thái và đạo Hồi thì sao?”, “Những người chẳng tin vào Jesus một chút nào hết? Dù họ có tốt thì Chúa cũng sẽ không cho họ lên thiên đường sao?”. Nụ cười luôn thường trực trên môi Rick chợt tắt. Susan cũng vậy. Rick nói: “Tất cả chúng ta đều có sự lựa chọn. Khi chúng ta có hi vọng, chúng ta có sự lựa chọn. Nếu chúng ta đi theo Jesus, Người sẽ che chở cho chúng ta. Nếu không...”

Rick bỏ lửng câu đó, giống như mọi người vẫn làm trên tivi. (“Hãy đưa tiền cho tôi, nếu không ông Charlie Knuckles đây sẽ...”). Sau buổi gặp, Rick bảo bố ở lại. Một cách lạnh lùng. Bố nói không được vì bố còn phải đưa mấy đứa bạn về. Việc cả hai người đó không còn cười với mình làm bố ngẩn ngại.

Ngày hôm sau, bố còn gặp phải những cái nhìn khó chịu của một số bạn ở trường và cả của Rick và Susan mỗi lần họ đến căng tin. Bố không còn được họ hoan nghênh nữa. Nói theo từ trong kinh sách, bố đã bị ghẻ lạnh.

Con sẽ nghĩ rằng việc bất đồng với “Đội quân của Chúa” làm bố không còn gắn bó với tôn giáo nữa, thật ra điều kỳ lạ là nó lại khiến bố quan tâm hơn đến nhà thờ mà

minh vẫn đến hơn. Bố vẫn luôn đi nhà thờ vào các ngày Chủ nhật, và giờ bố bắt đầu lắng nghe. Bố biết là mình không tin những điều Rick đang thuyết giảng, về ý tưởng thiên đường là một nơi hoàn toàn độc quyền, nhưng bố chợt thấy mình phải tìm hiểu xem mình đã tin tưởng điều gì. Bố có lòng tin của chính mình không?

Nếu có, bố chắc là mình cũng không thể tìm thấy. Những từ ngữ mà người ta cùng cầu nguyện trong giáo đường chợt tỏ ra đúng với bố, những từ thốt ra như những từ phải nói trong một vở kịch. Bố phải mất mấy năm mới có thể nhớ được những lời cầu nguyện đó nhưng lại chẳng nghĩ gì đến ý nghĩa của chúng.

Việc thiếu lòng tin bắt đầu làm bố nhìn mọi thứ trong nhà thờ với con mắt nghi ngờ, nhất là những người đứng ở cùng hàng ghế với bố trong nhà thờ. Làm sao họ có thể bắt tay và ra dấu thánh với bố rồi 10 phút sau lại bấm còi inh ỏi ở bãi đỗ xe khi chẳng may bố hơi lâu là làm mất thời gian của họ? Bố dần nhận ra những người đi đến nhà thờ là những người giả tạo và nhà thờ chỉ là vô nghĩa.

Khi học đại học (và thoát khỏi sự giám sát của ông bà nội con), bố không còn tới nhà thờ nữa. Nhưng thật lạ là câu hỏi đó vẫn không rời khỏi đầu bố: Bố có niềm tin không? Cho dù những thứ ở nhà thờ chỉ là giả tạo, bố vẫn cảm thấy cần tìm hiểu về niềm tin của mình đối với Chúa. Thật may mắn, bố đã chọn một ngôi trường có khu thờ tự khá tốt. Bố thấy tại sao lại không vừa đi tìm câu trả lời vừa học đại học? Vì vậy, bố đã đăng ký một lớp về Kinh Tân ước.

Bố đã nói mình không phải lúc nào cũng là một sinh viên thông minh chưa nhỉ? Các khóa học ở trường Đại học Tây Bắc có các cấp độ A, B, C và D. Lớp tôn giáo ở cấp độ C nên bố đoán nó ở mức trung bình và khá dễ. Hóa ra cấp độ A là bắt đầu. Bố thấy mình học chung với hầu hết là các sinh viên năm cuối, những người đã học các khóa trước đó của Tiến sĩ Perry, giảng viên môn kinh Tân Ước. Tuy nhiên trong thời gian đầu, lẽ ra bố phải bị hỏi rõ một vài câu liên quan song cuối cùng ông ấy lại bỏ các qui định ban đầu và cho bố vào học. Bố nghĩ đó là sự tiếc nuối cộng với mong muốn giúp đỡ sinh viên bằng cách hạ thấp điểm trung bình môn.

Đến khoảng buổi thứ ba, thứ tư, khi đã hiểu phần lớn những gì được nghe và có thể trao đổi lại được, bố bắt đầu thích lớp học đó. Đến giữa học kỳ, khi một sinh viên tên là Randy chợt nhắc đến điều gì đó về những đứa con khác của Mẹ Mary, chuông báo động lại reng lên trong đầu bố. Hóa ra bố không thể che giấu sự sửng sốt của mình khi thấy có người tin rằng Đức mẹ đồng trinh Mary lại có cả những đứa con khác nữa. Tiến sĩ Perry bảo bố ở lại sau giờ học. Ông hỏi: “Cậu có vẻ khó chịu?”.

Làm sao mà một người coi mình là người Thiên chúa giáo lại có thể nói như Randy? Làm sao mà Mẹ Mary linh thiêng lại có những đứa con khác nữa chứ? Tiến sĩ Perry đã trả lời và câu trả lời đó làm thay đổi cuộc đời bố.

“Mỗi người có một cách đọc hiểu về Kinh thánh. Và chính các cuốn Sách Phúc âm cũng không hoàn toàn thống nhất. Nhưng cậu có biết điều gì là bất biến giữa các

cuốn sách, giữa các niềm tin khác nhau không? Chính là Thông điệp. Dù cậu là người Thiên chúa giáo, Do Thái giáo, Ấn Độ giáo hay Hồi giáo, cậu đều tin rằng Chúa muốn cậu làm những điều tốt và trước hết là vì người khác. Chúa muốn cậu hướng theo những điều tốt đẹp và loại bỏ điều xấu xa”.

Tuy đã biết rõ rồi song bố vẫn tiếp tục cự lại: “Nhưng ý tưởng về Đức mẹ Mary vẫn rất quan trọng trong câu chuyện của Jesus”.

Ông đồng ý nhưng vẫn nói: “Tôi muốn cậu làm điều này giúp tôi. Tôi muốn cậu nghĩ xem những lời giảng của Jesus có thay đổi không nếu Mary tiếp tục có những đứa con với Joseph. Bài học nào có thể không còn ý nghĩa nữa? Lúc đó thì chúng ta hãy nói chuyện tiếp”.

Nhiều tháng sau đó, khi đã kết thúc lớp học của Tiến sĩ Perry, bố và ông ấy vẫn tiếp tục thường xuyên trao đổi với nhau. Chúng ta nói các tôn giáo được tạo nên từ hai yếu tố: các tích truyện và thông điệp. Tích truyện thuộc về phần lịch sử tức là “ai, cái gì, ở đâu và khi nào”. Còn thông điệp là cái “tại sao”. Tiến sĩ Perry bảo bố rằng chúng ta tranh luận quá nhiều về các tích truyện nên không thấy được thông điệp chung của các tôn giáo lớn.

Khi đã nhận ra Randy và bố cần thống nhất về những điều Chúa muốn chúng ta làm hơn là chuyện liệu Mary có sinh thêm con hay không và khi tập trung vào những lời truyền dạy của Jesus, bố có thể thấy được niềm tin của mình. Niềm tin đó luôn hiện hữu. Niềm tin không nằm ở trong não để bố có thể nhớ được những lời cầu nguyện mà

nó nằm ở trong tâm hồn bố, dẫn dắt bố đến với lớp học của Tiến sĩ Perry và cho bố biết mình đã bỏ qua mất điều gì đó khi không đi đến nhà thờ.

Điều quan trọng là bố đã tìm thấy con đường của mình. Rick và “Đội quân của Chúa” đã nói đúng ở chỗ niềm tin là một con đường. Nhưng bố nghĩ Rick sai ở chỗ đó không phải là một con đường bằng phẳng và dành cho cả đám đông bước lên. Thật ra, nó chỉ rộng đủ cho một người.

Con đường của bố bắt đầu từ nhà thờ, nơi mà mọi người thân của bố vẫn đến. Đó là nền tảng của bố. Có thể bố không thừa nhận mọi điều mình học ở đó, nhưng đi đến nhà thờ là một xuất phát điểm. Nó cho bố thấy niềm tin là như thế nào. Khi Rick và Susan xuất hiện và nói với bố về một cách khác để tin vào Chúa, bố có thể so sánh nó với những gì mình đã biết. Bố đã có thể thấy những ý tưởng hẹp hòi về cứu rỗi của “Đội quân của Chúa” không có ý nghĩa với mình. Đi tiếp một chút nữa, bố gặp Tiến sĩ Perry và học hỏi thêm chút nữa. Con đường của bố thay đổi một chút.

Điều quan trọng là *Bố vẫn ở trên con đường đó*. Nó đưa bố đến những nơi thú vị trong trường. Bố đăng ký tham gia các lớp tôn giáo khác. Bố gặp các mục sư, sinh viên và một giáo sĩ Do Thái rất nhẫn nại ở một giáo đường Do Thái không xa trường để hỏi đủ thứ chuyện. Khi đi thăm một ngôi Đền ở thị trấn bên cạnh, bố vô tình để quên chìa khóa ở trong xe và được một người làm việc ở đền giúp đỡ, một người có thể dễ dàng phá khóa bằng một chiếc móc áo. (Anh ta nói và mỉm cười: “Tôi cũng không phải luôn là

người có niềm tin”. Thịnh thoảng bố còn đi dạo quanh ngôi nhà thờ trước đây vẫn đến.

Thật kỳ lạ, bố đã học hỏi rất nhiều từ những người vô thần, những người mà niềm tin duy nhất của họ là Chúa không tồn tại. Hãy nhìn vào những đau khổ trên thế giới này, họ nói, làm sao mà Đấng Sáng tạo lại để xảy ra như vậy? Hãy xem tất cả những tên bạo chúa trong lịch sử đã dùng “ý chí của Chúa” để lấy cớ làm những điều khủng khiếp. Họ bảo bố, tôn giáo là do những kẻ cai trị dối bại tạo ra để duy trì ổn định trong dân chúng. Những người bạn vô thần của bố sẽ làm câm miệng họ như thể chủ đề này đã chấm hết.

Bố nhận ra ngay đó không phải là thứ duy nhất mà họ đã đóng lại. Trái tim và khối óc của họ có vẻ cũng bị hạn chế. Họ chỉ vừa lòng với những câu hỏi lớn quan trọng mà bố thấy họ chẳng thực sự cố gắng đi tìm câu trả lời. Bố nhận ra đó là lời giải thích đúng nhất về con đường mà bố đã nói với con: Đó là cuộc tìm kiếm câu trả lời, ý nghĩa và sự hiểu biết về những điều Chúa mong muốn từ chúng ta.

Con sẽ có câu trả lời nếu con sẵn sàng mở rộng trái tim và khối óc kiếm tìm nó. Hãy bỏ qua logic vì niềm tin không thể chứng minh bằng logic. Niềm tin không nằm ở trong hộp sọ, bên cạnh lịch sử hay toán học mà đó là thứ thuộc về tinh thần của con.

Làm sao bố biết Chúa có tồn tại hay không? Rất đơn giản: Bố cảm thấy được sự hiện diện của Chúa. Bố cảm thấy được khi nghe nhạc Phúc âm. Bố cảm thấy khi nhớ về một phụ nữ bố gặp ở Chicago đã vui vẻ nấu bữa tối

nóng sốt cho những người hàng xóm nghèo khổ già nua của mình cho dù cô ấy cũng chẳng đủ tiền đi chợ. Bố cảm thấy được khi con gái của bố đứng ra bên vực một người bạn bất chấp phải mâu thuẫn với các cô gái “nổi tiếng” trong trường. Theo bố biết, những điều tốt đẹp không thể xuất hiện trong một thế giới trần tục không có Chúa. Đó là lý do để tin tưởng, để có niềm tin.

Ngoài ra, bố sẽ không dùng cuốn sách này để nói về những điều mình biết được về Chúa. Con sẽ phải tìm ra câu trả lời của chính mình. Bắt đầu từ một nhà thờ hay một thánh đường. Hãy lắng nghe thật nhiều. Hãy đặt những câu hỏi. Hãy đảm bảo tất cả những nhóm tôn giáo mà con tham gia sẽ coi trọng giá trị của con. (Bố rời khỏi nhà thờ thân thuộc của mình một phần vì họ vẫn không cho phép phụ nữ nắm vai trò dẫn dắt dù đã nhiều thế kỷ trôi qua. Họ phải mất nhiều thời gian hơn những người khác mới thoát ra khỏi Thời kỳ Đồ đá, bố đoán thế).

Trước hết, hãy đi tìm nguồn khích lệ. Mặc dù một số người cho rằng Chúa vẫn xuất hiện khi họ ở một mình, nhưng bố nghĩ với đa số chúng ta, Chúa hiện diện trong hành động và lời nói của người khác. Đôi khi, chúng ta cảm thấy mình đến gần với Đấng Sáng Tạo khi ngồi trong băng ghế nhà thờ, lắng nghe một người mặc áo choàng và đôi khi chúng ta cảm động trước sự ngoan đạo của một người hoàn toàn lạ mặt đang giúp đỡ chúng ta. Con phải rất để ý vì không bao giờ biết được khi nào thì Chúa sẽ hiện diện.

Một người bạn kể cho bố nghe câu chuyện này:

Một người đàn ông tên là Ted tỉnh dậy, bật tivi lên và nghe phát thanh viên dự báo thời tiết thông báo về trận mưa rất to có thể làm ngập thành phố. Quả đúng như thế, trời bắt đầu mưa như trút nước. Người hàng xóm cạnh nhà Ted ghé qua và nói: “Tôi vẫn còn chỗ trong xe, chúng ta nên đi khỏi đây trước khi tình hình tồi tệ hơn”. Ted cảm ơn rồi từ chối anh ta và nói: “Chúa sẽ che chở cho tôi”.

Chiều hôm đó, nước sông dâng cao khiến nhà Ted bắt đầu bị ngập nước. Một anh cảnh sát khu vực đi ủng ghé qua và nói: “Tôi nghĩ ông nên đi với tôi trước khi mọi chuyện tệ hơn nữa. Tôi sẽ đưa ông lên chỗ cao hơn”. Ted lại từ chối và nói: “Chúa sẽ bảo vệ tôi”.

Đến nửa đêm, nhà Ted gần như chìm trong nước. Ông ta ngồi che ô trên mái nhà và nhìn thấy một chiếc trực thăng cứu hộ đang kéo những người ở xung quanh từ mái nhà lên. Khi chiếc máy bay đến gần, ông vẫy tay xua đi và la lên: “Đừng lo cho tôi. Chúa sẽ cứu tôi”.

Một giờ sau, con đê gần đó bị vỡ, Ted bị trôi tuột khỏi mái nhà và chìm xuống. Rồi ông thấy mình ướt sũng đang đứng ở Cổng Thiên đường, trước mặt Chúa. Ông tức giận nói: “Tôi đã tin vào ông! Tại sao ông không cứu tôi?”

Chúa nói: “Người nói cái gì vậy? Ta đã cố cứu người ba lần đấy!”

Không như nhiều câu chuyện mang tính “khích lệ” ướt át uỷ mị được phổ biến qua e-mail, bố rất thích câu chuyện này vì nó nói lên một điều tuyệt vời nhất về niềm tin: Để tìm thấy Chúa, con không cần phải ngược tìm đâu xa, chỉ cần nhìn xung quanh mình. Nếu con thực sự cố

gắng thì rất dễ tìm thấy những dấu tích về sự tồn tại của Chúa và tình yêu vô bờ bến của Người. Con sẽ tìm thấy dấu tích đó trong những lời thuyết giảng, trong hành động của một y tá và trong tác phẩm của một nghệ sĩ. Khi con chọn bước trên con đường niềm tin của chính mình, con sẽ thoáng gặp Chúa ở bất cứ nơi nào mình ngược nhìn.

Kể cả ở trong gương.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

15

Làm thế nào để được hạnh phúc

Hãy tưởng tượng con đang đọc một tập truyện ngắn rất hay nhưng truyện nào cũng bị mất mấy trang cuối. Rồi 20 năm sau, con mới tìm ra mấy trang cuối đó để biết chuyện gì đã xảy ra với các nhân vật mà mình gần như đã quên mất.

Điều này rất giống với buổi họp lớp phổ thông sau 20 năm của bố.

Mấy năm trước, bố đi họp lớp và đã rút ra được ba bài học rất hữu ích. Thứ nhất, học sinh trung học năm dài uống bia 20 năm sẽ không có gì hay ho. Thứ hai, thật nông cạn khi giới thiệu cô vợ xinh đẹp của mình tại buổi họp lớp với các cô gái đã từng chối bỏ mình (à quên, ý bố là chối bỏ ai đó), nhưng cũng rất hạnh diện. Điều thứ ba mà bố nhận thấy là hạnh phúc có thể không đến với những người mà ta nghĩ là họ sẽ hạnh phúc. Thật ra, hạnh phúc là điều

không thể đoán định.

Đứng trước những người đã quen biết từ 20 năm trước, bố gần như bị sốc khi nhận ra những người dường như “có tất cả” không hẳn đã hạnh phúc hơn những người mình nghĩ là sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Hạnh phúc là điều mà con người tìm thấy (hoặc không) bất kể họ có những thứ lẽ ra sẽ mang lại hạnh phúc. Anh bạn đi chiếc Porche cũng không hẳn đã hạnh phúc hơn anh bạn đi chiếc xe tải mini cũ đã mua từ 10 năm nay.

Tại sao lại như vậy trong khi những gì trên các phương tiện thông tin đại chúng cho chúng ta thấy hạnh phúc có được từ những điều tốt đẹp nhất? Bố bản khoản rất nhiều nên đã tra từ này trong một cuốn từ điển đáng tin cậy. “Hạnh phúc là một cảm giác vui sướng, hài lòng”. Hạnh phúc không đi liền với thành đạt, cũng chẳng phải là sở hữu vật chất. Điều đó giải thích tại sao Scott, cậu bạn từng đạp xe với bố, có vẻ không hạnh phúc dù cậu ta đang làm chủ một công ty lớn và sống trong một căn nhà to gần bằng Rhode Island¹. Cậu ta bảo bố rằng mình luôn phải làm việc thật cật lực và phải lo lắng để có được mọi thứ. Khi bố hỏi cậu ta có còn hay đi xem phim như hồi đi học không, cậu ta nhìn bố cứ như thể bố vừa từ Sao Hỏa đến vậy: “Làm sao mình có thời giờ cơ chứ?”

Scott đạt được gần như mọi thứ mà cậu ta mong muốn nhưng vẫn không hạnh phúc. Còn P.J. thì chẳng bao giờ đi đâu ra khỏi thị trấn và sống trong một căn nhà chỉ bằng

¹ Một bang nhỏ ở Đông Bắc nước Mỹ

nửa căn nhà mà chú ấy lớn lên. Chú ấy có ba đứa con trai kháu khinh (vợ chú ấy cười nói với bố rằng trông thì thích nhưng nuôi chúng tốn kém lắm). Dù làm việc cật lực mà vẫn không đủ tiền đưa vợ con đi chơi đây đó nhưng P.J có lẽ là người hạnh phúc nhất khóa 81 của trường Trung học Darien. Bố hỏi đâu là bí quyết của chú ấy, làm thế nào mà chú ấy lại hạnh phúc đến vậy. Chú ấy nhún vai: “Vi biết gạt bỏ cảm giác không vui”.

Bố vẫn luôn nghĩ hạnh phúc là những điều mà chúng ta đạt được, là một mục tiêu mà chúng ta đặt ra cho mình. Khi được điểm A+, bố sẽ hạnh phúc. Khi có đủ tiền mua đồng hồ/xe hơi/nhà cửa, bố sẽ hạnh phúc. Khi cưới một cô gái nào đó, bố sẽ hạnh phúc. Giống như hầu hết mọi người, bố nghĩ hạnh phúc là nhờ đạt được những thứ mình muốn.

Nhưng chẳng có gì trong những thứ đó làm bố hạnh phúc, và nếu có thì hạnh phúc đó cũng không bền lâu. Trước khi vào năm cuối đại học, bố bảo ông nội con mua cho mình một chiếc Audi nhỏ màu đỏ. Bố cũng chỉ sung sướng khoe khoang được khoảng một tuần và sau đó chẳng thấy có gì sung sướng nữa. Bố được viết trên một chuyên mục trên tờ báo của trường và thường được những người gặp trên đường dừng lại nói chuyện về những điều bố đã viết, nhưng việc được chú ý đó chỉ mang lại những cảm giác tự hào ngắn ngủi. Không gì có thể gạt bỏ được những nỗi hoài nghi, thất vọng, xem thường và bất an khiến bố về cơ bản là *không* hạnh phúc.

Và rồi, lạ thật, nhiều năm sau khi ra trường, bố mới nhận ra là mình *đã trở nên* hạnh phúc. Tất cả vẫn trong màn bí ẩn cho đến khi bố nói chuyện với P.J. tại buổi họp lớp đó. Bố hạnh phúc vì bố không còn cảm thấy bất hạnh. Hãy lấy một ví dụ khác:

Bác Leo của con thực sự là một nhiếp ảnh gia tài năng. Bác ấy từng chụp nhiều bức ảnh về thác nước ở Công viên quốc gia Yosemite và phong cảnh đường chân trời ở bắc California. Bác ấy còn chụp những bức ngoạn mục cảnh hòn đảo Alcatraz hiện lên trong màn sương ở Vịnh San Francisco. Bác ấy dùng phim âm bản chứ không chụp kỹ thuật số và tự in tráng ảnh của mình. Để làm được điều đó, bác cần một nơi hoàn toàn tối. Vậy liệu bác Leo có phải đợi đến khi trời tối hẳn mới làm việc được. Bác ấy có phải hi vọng được một đêm không trăng sao và mất điện làm tắt hết đèn đóm hay không? Tất nhiên là không, bác ấy phải tự tạo buồng tối cho chính mình. Bác ấy phải xử lý mọi nguồn ánh sáng, phải chọn nơi không có cửa sổ, có thể tắt hết đèn và dùng mọi cách che tất cả các khe cửa lại.

Hạnh phúc không dễ tạo ra như một cái buồng tối, nhưng cách thực hiện thì không khác mấy. Nếu muốn hạnh phúc thì con phải bắt đầu từ tất cả những thứ có thể làm con đau khổ.

Điều gì làm con căng thẳng? Bài vở hay những hoạt động sau giờ học? Có thể là những mối quan hệ xã hội xung quanh con mà cũng có thể là những điều lớn hơn, riêng tư hơn mà con phải đối phó. Có thể là tất cả những điều này

mà cũng có thể là chỉ một vài điều. “Bố điên à? Làm sao mà con hạnh phúc được khi có quá nhiều chuyện phải làm?” Bố hiểu. Cuộc sống có thể làm con ngột ngạt, vì thế việc đầu tiên con phải làm để kiếm tìm hạnh phúc chính là kiểm soát tất cả những thứ làm con đau đầu.

Điều đầu tiên quan trọng nhất: **Hãy là người biết tổ chức.** Hãy sắp xếp bài vở vào cùng một chỗ. Hãy dọn dẹp ba lô, bàn ghế hay bất cứ chỗ nào con ngồi học. Hãy đặt lịch làm bài tập bằng cách lập danh sách những công việc phải hoàn thành hay ghi các bài tập phải làm vào vở ghi chép. Hãy dùng lịch làm việc để con có thể thấy rõ những buổi tập thể thao, học nhạc, những bài tập lớn sắp đến và sẵn sàng cho tất cả mọi việc.

Hãy xem, nếu sắp xếp được thời gian làm bài tập về nhà thì con có thể biết ngay khi nào mình gặp khó khăn đối với một môn học nào đó, ví dụ như môn toán phải mất thời gian gấp ba lần môn lịch sử. Một học sinh đến hỏi bài thầy cô giáo với bài vở ngăn nắp sẽ được chú ý hơn học sinh phải loay hoay tìm bài vở trong một đống giấy tờ lộn xộn.

Khi có lịch, con sẽ biết khi nào thì mình không đủ thời gian để làm tốt mọi việc và quan trọng hơn, con có thể cho người thân và thầy cô giáo biết là mình cần hỗ trợ để bớt vất vả. Khi biết cách sắp xếp thì con sẽ thấy tự tin, con thấy mình đang kiểm soát mọi việc chứ không phải mọi việc đang kiểm soát mình. Những người hạnh phúc nhất mà bố biết không giống nhau nhưng họ đều có một điểm chung là sự tự tin.

Khi con biết sắp xếp và kiểm soát được mọi thứ, hãy nhìn kỹ những người bạn chơi với mình. Những người chơi với con có làm con thoải mái và vui vẻ hạnh phúc không? Hay có quá nhiều sức ép về chuyện bạn chơi và nhóm chơi phù hợp làm con phải lo lắng? Bạn bè có giúp đỡ con không hay chỉ muốn con phải hòa theo và làm theo những điều họ cho là sành điệu? Hãy tìm ra những người bạn thật sự của mình. Hãy thành thật với bản thân về vấn đề này vì có thể bạn bè sẽ có ảnh hưởng nhiều nhất trong cuộc đời con. Hãy làm sao để quanh con chỉ có những người sẽ nâng đỡ mình (chứ không phải là đìm con xuống) là một điều cực kỳ quan trọng.

Nhân nói về bạn bè, bố muốn nói qua về sự nổi tiếng. Hầu hết những đứa trẻ được cho là “nổi tiếng” thường lại không được “tử tế và đáng tôn trọng” như từ điển định nghĩa về từ này. Chúng thường là những đứa được sợ sệt và ghen tỵ nhiều nhất. Dù được ghen tỵ cũng là một điều tốt song nó cũng chỉ giúp ích cho các mối quan hệ xã hội của con một lúc nào đó thôi, đó không phải là những điều khiến người ta vui vẻ nhớ đến con về sau này.

Giống như buổi họp lớp sau 20 năm của bố. Con có biết điều gì thực sự thú vị không? Những bạn học nổi tiếng nhất hóa ra lại là những người tỏ ra ít hạnh phúc nhất. Trong khi một số người đã từ bỏ quan niệm rằng địa vị xã hội là điều quan trọng nhất trên đời thì một số người cho đến đại học và cả khi đi làm vẫn cố gắng duy trì địa vị “Nhà vua và Nữ hoàng nơi căng tin” của mình. (Có hàng tá bài hát nói về hiện tượng nhỏ đáng buồn này, như *Homecoming king* của Guster và *Glory Days* của Bruce

Springteen). Rất có thể những đứa trẻ mà con từng ganh tỵ vì sự nổi tiếng trong trường sẽ có lúc khiến con cảm thấy hối tiếc cho họ.

Bước tiếp theo để đến với hạnh phúc: **tin vào nghiệp**. Những người theo Phật giáo tin vào luân hồi, một quan niệm cho rằng chúng ta sẽ quay trở lại thế giới này nhiều lần. Họ cho rằng cuộc sống hiện tại của chúng ta là do những việc làm trước đây của chúng ta quyết định. (Nói cách khác là con chuột mà con nhìn thấy trong cống có thể đầu thai từ một học sinh côn đồ nào đó). Họ gọi niềm tin này là nghiệp. Giờ bố không biết gì về kiếp trước của mình nhưng bố hoàn toàn tin vào điều mà John Lennon gọi là “nghiệp tức thời”. Bố tin là những gì con làm trên thế giới này – nghiệp của con – sẽ sớm quay trở lại với con. Đó không phải là một niềm tin mong manh hay bí ẩn như chiêm tinh học. Nghiệp, theo nghĩa là “gieo nhân gì sẽ gặt quả ấy”, cũng giống như một lẽ phải thông thường: Nếu con tốt với mọi người thì họ sẽ đến khi con cần, còn nếu không hãy coi như sẽ có người vỗ tay khi con gặp chuyện.

Khi bố đang học lớp Tám và cảm thấy không được tự tin thì cậu học sinh nổi tiếng nhất trường tự nhiên lại muốn chơi với bố. Bố cảm thấy lâng lâng sung sướng, bố và chú ấy được đi tới các nơi trong trường để thực hiện các buổi trình diễn trực tiếp tối thứ Bảy, bố được mời đến các bữa tiệc mà chú ấy đến. Các cô gái thích chú ấy, những cô gái xinh đẹp nhất của cả hai trường trung học ở Darien tự nhiên lại thân thiện với bố, hi vọng bố sẽ nói tốt về họ. Trong khoảng một tháng, bố như ngập tràn ánh hào quang xung quanh.

Và rồi ánh hào quang đã tắt lịm với bố. Tại một bữa tiệc ở nhà Lisa, các bạn của bố, “người nổi tiếng” dụ bố hát nhại lại một ca sĩ tên là Boz Scaggs trước một đám bạn. Cậu ta chỉnh lại ánh sáng, bật bài hát lên và giới thiệu: “Thưa các quý ông quý bà, đây là Phil Van Scaaags”. Chỉ trong một phút, bố thấy mình đang bị cười nhạo và cười to nhất chính là cái gã ép bố biểu diễn trước mọi người. Bố dừng lại, và thấy mừng vì ánh sáng không đủ để mọi người trông rõ mặt mình. “Bạn” của bố hỏi tại sao lại dừng lại và khi bố nói không thích bị cười như vậy, chú ấy liền tuyên bố trước tất cả mọi người rằng thật nực cười vì bố có thể làm được gì hơn là gây cười cho người khác.

Chú ấy không dừng lại ở đó mà tiếp tục nhại lại bố đang lắp bắp cố nói chuyện với các cô gái. Mọi người cười bò ra. Bố không nhớ làm thế nào mình ra được khỏi nhà Lisa hôm đó, nhưng bố vẫn nhớ là mình đã nấp trong đồng cũi bên ngoài và tự hỏi làm sao mình có thể nhìn mặt mọi người được nữa.

Bố đã căm ghét chú ấy. Trong nhiều tuần liền bố đã băn khoăn không biết nên làm gì để báo thù chú ấy. Dù bố chẳng thể làm được gì nhiều vì chú ấy nổi tiếng và khỏe hơn bố rất nhiều, song điều đó không thể ngăn cản bố dành thời gian lập kế hoạch trả thù. Một mặt, chú ấy đã gây quá nhiều ảnh hưởng đối với bố vì bố tin rằng cách duy nhất để tự an ủi mình là trả thù chú ấy, làm cho chú ấy cũng phải khổ sở như bố. Điều mà bố không hiểu là *chính bố* mới là người làm mình khổ sở, chú ấy đã tìm được nạn nhân tiếp theo và chẳng còn bận tâm đến bố.

Chú ấy chuyển sang trường khác và thật kỳ lạ, mọi người bắt đầu coi chú ấy như rác rưởi. Họ nói chú ấy là một thằng ngớ ngẩn. Thậm chí các cô gái nổi nhất cũng tự nhiên coi chú ấy là một tên kiêu ngạo. Hóa ra bố chẳng phải làm gì để làm chú ấy xấu mặt vì mọi người cũng không còn quan tâm đến chuyện đó nữa. Tối hôm đó, họ cười bố cũng bởi chính cái lý do khiến bố biểu diễn trước họ: Tất cả mọi người đều muốn làm hài lòng “người nổi tiếng”. Tất cả mọi người đều để chú ấy có quá nhiều ảnh hưởng đối với mình và giờ khi không còn sợ nữa thì mọi người lại bùng lên căm phẫn. Khi biết chuyện, chú ấy không được mời đến các bữa tiệc của bạn bè trong lớp nữa dù đang về nghỉ ở nhà, bố cảm thấy tiếc cho chú ấy.

Khi ai đó làm con tổn thương, hãy tin là người đó sẽ gặp quả báo. Sự nhân tâm của họ với con sẽ quay trở lại với chính họ. Điều này cần có thời gian và có thể con cũng sẽ không nhìn thấy hết, nhưng chắc chắn sẽ là như vậy. Khi thực sự hiểu được điều này, con sẽ bỏ qua cho những người đó và những ảnh hưởng của họ đối với con. Con sẽ không còn bị dẫn dắt nhiều bởi những cảm giác khó chịu làm mình không vui.

Khi loại bỏ những cảm giác khó chịu, hãy xem mình còn lại những gì. Hãy nghĩ về những việc con có thể muốn làm nhưng sẽ làm con phải khổ sở. Hãy cố gắng đừng làm những việc đó, cố gắng **lọc bỏ những độc tố đó của cuộc sống**. Theo bố, độc tố này được thể hiện dưới muôn hình vạn trạng, kể cả khi con tán tụng sự giàu có của người khác. (“Này, không có căn nhà nào tuyệt vời hơn được

đâu”, “Chiếc xe thể thao này phải nửa triệu đô ấy chứ nhỉ”). Bố từng quan tâm đến một thứ có tên *Lối sống của những người giàu có và nổi tiếng*. Vì chẳng giàu có hay nổi tiếng gì nên bố thường cảm thấy tủi hổ mỗi khi nhìn một ông chủ nhà người Anh với giọng nói ngớ ngẩn nâng ly sâm banh trên một chiếc du thuyền ở French Riviera¹. Và khi bố không để ý đến họ nữa, bố cảm thấy thoải mái hơn.

“Buôn chuyện” là một loại độc tố chính làm cho cuối cùng, người hay buôn chuyện là người thấy buồn nhất. Việc vạch lá tìm sâu về ai đó cũng không sao nhưng vấn đề là những điều được bàn tán gần như luôn luôn là tiêu cực. Buôn chuyện là để nhằm bôi móc ai đó, nó không tốt cho nghiệp của mình, đúng không? Nhưng thật ra nó chỉ làm cho người hay buôn chuyện trở nên xấu xa.

Và trong lòng người buôn chuyện cũng khổ sở. Nhu cầu buôn chuyện xuất phát từ chính sự bất ổn bên trong chúng ta. Chúng ta nghĩ rằng nếu bêu xấu ai đó thì mọi người sẽ không xâm soi mình nữa. Con thực sự nghĩ gì về những người này? Con có phải dè chừng họ, sợ họ sẽ có lúc chia tên vào con không? Có phải con sẽ bị nghĩ như thế không? Bố biết thật khó tránh khỏi bàn tán buôn chuyện, bố cũng thường không tránh khỏi chuyện này, nhưng hạn chế bớt cũng không quá khó. Quyết định không tham gia vào một chuyện gây tổn thương ai đó và ngăn chặn những người muốn dựng chuyện. Con nên nói luôn: “Tôi thấy nói xấu sau lưng thì thật khôì hài” để dập tắt ngay câu chuyện và cảnh báo cho người muốn buôn chuyện rằng con còn

¹ Khu du lịch nổi tiếng ven biển phía đông nước Pháp.

rộng lượng và điềm đạm hơn họ.

Tất cả đều không dễ dàng. Con phải nỗ lực rất nhiều mới biết cách tổ chức, biết chọn bạn chơi và tin vào nghiệp đối với những người làm mình tổn thương và lọc bỏ những cảm giác không hay cho chính mình. Để khiến những điều này trở nên dễ dàng hơn, **hãy mở lòng mình**. Chấp nhận rằng mình không biết tất cả mọi thứ và một số điều con nghĩ là mình biết lại hóa ra không đúng. Đó là một trong những khả năng mà chúng ta đã đánh mất từ khá sớm. Thật đáng tiếc vì những người coi mở thường thành công hơn và hạnh phúc hơn những người tin vào những quan niệm đã được khắc vào bia đá và ngoan cố đến chết. (Cũng giống như bố từ lúc 12 tuổi cho đến gần đây phải thừa nhận điều đó. Hãy tin bố khi bố nói mình đã trở thành một tên cứng đầu hẹp hòi quá lâu).

Khi còn nhỏ, con luôn thay đổi những suy nghĩ về mọi chuyện mà cũng chẳng sao. Có lẽ, con nghĩ là treo lên cái lò nướng cũng hay, rồi một ngày con treo lên và tay bỏng rát vì nó vẫn còn nóng, thế là con hiểu mình đã nghĩ sai về cái lò nướng. Đó là *sự học hỏi*.

Nhưng sẽ đến lúc con bắt đầu thấy khó thừa nhận là mình không biết hoặc hiểu sai về điều gì đó và trở nên ngoan cố. Con cứ tự nhủ chìm mình trong khi lẽ ra phải thoát ra. Hóa ra, 98% các vụ ẩu đả với bạn bè là do một hoặc cả hai bên quá cố chấp không chịu thừa nhận sai lầm. Thường là từ những chuyện rất vụn vặt. Tin tốt là con có

thể tránh được một nửa số vụ ẩu đả này nếu cởi mở và nhận lỗi khi biết mình sai.

Và con còn có thể trở thành người bạn tốt hơn nữa. Hầu hết chúng ta đều thích những người cởi mở và chân thật. Những người đầu óc cởi mở thì dễ nói chuyện, không làm những người xung quanh phải dè chừng và cơ bản là họ có vẻ hạnh phúc, thoải mái hơn. Đó là vì người điềm đạm thì sẽ thấy cởi mở và tự tin. Như bố đã nói ở mấy trang trước, nếu con muốn hạnh phúc thì tự tin là điều rất quan trọng.

Việc chia sẻ cũng quan trọng như vậy. Hãy là người mang lại hạnh phúc cho người khác. Bố không bảo con luôn phải làm những điều mà người khác muốn hay lúc nào cũng phải để ý đến những ý thích bất chợt của người thân và bạn bè mình mà bố muốn con hãy thực sự cố gắng tốt bụng với những người quanh mình. Hãy lễ độ. Hãy chân thành cảm ơn khi ai làm điều gì đó dù nhỏ cho con. Hãy giúp đỡ mọi người mọi lúc, mọi nơi. Có thể là con nhìn thấy một phụ nữ đang đẩy xe em bé muốn đi vào một cửa hàng trên phố, hãy chạy lên trước và mở cửa giúp bà ấy. Việc đó không nặng nhọc gì và những cử chỉ tốt bụng nho nhỏ đó sẽ làm con cảm thấy vui. Hãy giúp đỡ mọi người mà không cần hi vọng họ sẽ đền đáp (Điều này sẽ rất tốt cho nghiệp của con). Để được hạnh phúc, hãy mang lại hạnh phúc.

Cách tốt nhất là ~~gắng làm người bạn mà chính con~~ muốn có. Hãy lắng nghe, thực sự lắng nghe, những người con quen biết. Hãy nhìn vào mắt họ khi nghe họ nói.

Thường thì chúng ta chỉ muốn người khác nghe mình. Hãy là người biết lắng nghe. Hãy là người bạn thật sự.

Con hãy là người bạn tốt nhất của chính mình. Hãy chăm lo cho chính con. Khi nói về sắc đẹp, bố đã bảo con cần ăn uống đầy đủ để thật sự khỏe mạnh. Hạnh phúc cũng vậy. Để được hạnh phúc, con cần nuôi dưỡng cho cả tâm trí, thể xác và tinh thần.

Tâm trí con cần kiến thức và dù có học bao nhiêu ở trường thì vẫn chưa đủ. Hãy cố gắng hiểu biết về thế giới xung quanh. Hãy đọc báo, lắng nghe mọi người bàn chuyện chính trị. Hãy chọn những cuốn sách mà con cảm thấy hay. (Nhưng hóa ra nó lại không hay thì hãy bỏ đi. Cuộc sống quá ngắn ngủi nên không cần phải mất thời gian đọc những cuốn sách nhàm chán). Hãy tìm ra những sở thích của mình và tìm hiểu về chúng. Hãy làm những gì mình thích khi có thời gian vì giờ con đã biết cách lập kế hoạch học tập khoa học.

Hãy chăm sóc cơ thể bằng cách luyện tập và ăn uống. Mọi người thường chúc nhau sức khỏe và hạnh phúc là có lý của nó, hai điều này gần như luôn đi cùng nhau. Các bác sĩ đã tiến hành hàng triệu nghiên cứu cho thấy tác động của sức khỏe thể chất đối với sức khỏe tinh thần. Con có biết rằng khi luyện tập, cơ thể sẽ sản sinh ra những chất có thể làm con vui vẻ không? Dù không phải thế thì ai cũng biết là khó mà thấy dễ chịu khi cơ thể không khỏe mạnh.

Điều cuối cùng, con gái yêu quý nhất của bố, hãy nuôi dưỡng tâm hồn. Hãy nhìn thế giới xung quanh và tìm ra vẻ đẹp của nó. Hãy lấy cảm hứng từ vẻ đẹp đó để tạo nên những vẻ đẹp của mình. Hãy vẽ vời, nhảy múa, chụp ảnh, viết lách,

dù con không giỏi cũng không quan trọng, miễn là con thể hiện được những cảm xúc của mình một cách có nghệ thuật. Cố gắng đừng dừng lại ở những khác biệt với mọi người mà hãy thoải mái tìm những điểm chung quan trọng. Hãy luôn làm việc tốt. Hãy hướng đến Chúa và khi tìm thấy Chúa hãy cảm ơn vì biết bao điều tốt đẹp trên thế giới này.

Vào một buổi tối cuối tuần cách đây mấy năm, bố thấy mình đứng giữa những người bạn đã không gặp 20 năm nay. Lần trước gặp họ, khi học hết trung học, có thể bố đã phát triển gần hoàn thiện về thể chất nhưng mới chỉ bắt đầu trưởng thành. Đứng đó với họ, bố thấy mình ngập tràn hạnh phúc. Không chỉ vì bố có thể kể với bạn học cũ về người vợ tuyệt vời hay hai đứa con gái đáng yêu của mình. Chắc chắn là bố cảm thấy hạnh phúc về những điều đó, nhưng còn vì lần đầu tiên sau bao nhiêu lâu, bố đã nhớ lại về cậu bé gầy guộc, bất an rời khỏi trường Trung học Darien năm đó và thấy cậu ấy đã học hỏi và trưởng thành như thế nào.

Đó cũng là mong ước chân thành nhất dành cho con, con gái yêu quý nhất của bố: Một ngày nào đó, con sẽ nhìn lại và ngạc nhiên khi thấy những gì mình đã làm được. Còn giờ thì hãy luôn cố gắng, hãy mắc những sai lầm và hãy luôn mơ ước. Hãy đặt ra những mục tiêu lớn lao và đừng quá lo lắng về những kỳ vọng của người khác, kể cả kỳ vọng của cha. Điều quan trọng nhất trong đời, điều thực sự mang lại hạnh phúc cho con, đó là một ngày nào đó con có thể nhìn lại và thấy mình đã trở thành người như mình mong muốn./

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

Địa chỉ: Ngõ Hòa Bình 4 - Phố Minh Khai

Hai Bà Trưng - Hà Nội

Tel: (04) 6246 920 - Fax: (04) 6246 915

Nghe bố này, con gái!

Chịu trách nhiệm xuất bản

HÀ TẮT THẮNG

* Biên tập: NGUYỄN MINH
* Kỹ thuật vi tính: THU HẰNG
* Thiết kế bìa: MINH YẾN
* Sửa bản in: THANH MINH

Liên kết xuất bản: Công ty Cổ phần Sách Thái Hà

Trụ sở chính: P506 C3 Làng Quốc tế Thăng Long,

Dịch Vọng, Cầu Giấy, Hà Nội

Tel: (04) 3793 0480; Fax (04) 3756 9374

Showroom: 119-C5 Phố Tô Hiệu - Cầu Giấy - Hà Nội

Tel: (04) 6281 3638; Fax (04) 6281 3673

VP-TPHCM: 533/9 Huỳnh Văn Bánh - phường 14 - quận Phú Nhuận

Tel: (08) 6276 1719; Fax: (08) 3991 3276

Website: www.thaibooks.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online

In 1.500 cuốn, khổ 12x20cm tại Công ty In TNHH&DVTM Nguyễn Lâm.

Giấy đăng ký KHXB số: 404-2009/CXB/07-142/LĐXH.

Quyết định xuất bản số: 245/QĐ-NXBLĐXH.

In xong và nộp lưu chiểu Quý I/2010.

downloadsachmienphi.com

Download Sách Hay | Đọc Sách Online